Traian Oros

CEALALTĂ FAŢĂ A LUNII

— Roman —

studia
NEW PRINTING

Editor – Nicu Dragos
Coperta – Aida Turtureanu
Tehnoredactor – Fibia-Corina Pop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OROS TRAIAN
Cealaltă faţă a lunii / Traian Oros
Cluj-Napoca: Studia, 2017
ISBN: 978-973-8390-97-4

studia®
NEW PRINTING

Prolog

Era pe la mijlocul lui septembrie şi tanti Cheţa era la serviciu. Copiii erau singuri. Milică aranja masa, în timp ce Petruţa supraveghea aragazul. Pusese ceainicul la fiert şi asculta cu urechea încordată să audă dacă fierbe apa. Milică dragă, tu vezi şi acul în carul cu fân. De aceea te întreb: poţi să-mi spui şi mie unde începe şi unde sfârşeşte Paradisul? Unde începe şi unde sfârşeşte Infernul? Poate că eu sunt prea mică şi prea proastă şi nu-mi dau încă bine seama şi nu pricep ce-i cu mine şi cu lumea asta. Poate că n-am ajuns şi nu ştiu dacă voi ajunge vreodată să înţeleg ce e rău şi ce e bine, ce-i frumos şi urât în jurul meu, că mie toate mi se par la fel sau aproape la fel: fără miros şi fără culoare, fără întindere şi fără durată, intensitate şi direcţie.

- Nu ştiu, nu mă întreba pe mine lucruri din astea! – răspunse Milică aşezând feliile unse cu unt şi dulceaţă pe două farfurioare albe, de porţelan chinezesc. – Întreabă-mă orice despre box! Ce-i ăla upercut(lovitură sub bărbie) sau knock-out(lovitură decisivă) şi orice altceva şi-ţi răspund cu plăcere. Dar lucruri din astea filozoficeşti, nu mă întreba, fiindcă nu ştiu ce să-ţi răspund! Nu că n-aş vrea, dar nu mă pricep. Dar ce-ţi veni? De unde preocuparea asta nouă la tine?

În timpul acesta, Petruţa, o fată de vreo 15 ani, spăla două ceşti. Apoi aduse ceainicul pe masă. Îl puse pe o planşetă de lemn, pipăind uşor să vadă dacă stă bine, pe toată suprafaţa suportului.

- Trebuie să fac o compunere, o lucrare pentru ora de dirigenţie, pe tema aceasta: Cum văd eu lumea înconjurătoare?... Şi credeam că mă poţi ajuta.
- Şi cum o vezi?
- Ca o junglă; strâmbă şi colţuroasă, încâlcită şi fără niciun Dumnezeu.

Petruţa era o adolescentă frumoasă, foarte îngrijită. Dovedea aptitudini pentru cele mai diverse lucruri călca, tricota, croşeta cu cea mai mare precizie. Ştia să facă de mâncare la aragaz şi nu doar să fiarbă un litru de lapte sau un ou. Ştia să prepare o papară cu ceapă prăjită sau papanaşi cu brânză. Ştia să facă o supă sau o

ciorbă: de la pilaf şi cartofi prăjiţi şi până la sarmale. Mâinile ei harnice nu erau doar nişte mâini de domnişoară, albe şi frumoase, rotunde şi delicate, făcute să mângâie un căţel sau un pisoi, ci şi să facă cele mai diverse lucruri: să spele nişte vase sau nişte rufe mărunte şi delicate, pe care maşina de spălat ar fi putut să le rupă. Ştia să dea cu aspiratorul. Putea să bage aţă în ac, deşi nu vedea deloc. Dar ce nu ştia? Ce nu putea să facă Petruţa Bisoc? Aproape că nu era lucru pe care să-l facă o fată cu vedere şi ea să nu-l poată face. De unde ştia? Cum învăţase să le facă pe toate? Învăţase la orele de îndeletniciri practice de la Şcoala de orbi, sub îndrumarea unei profesoare de lucru manual. Toate fetele au învăţat, dar ea a ajuns să se descurce cel mai bine. N-ai fi zis că nu vede, că reuşeşte să le facă pe toate fără niciun ajutor.

Cine nu cunoaşte categoria aceasta de oameni, e normal să se mire şi să-i compătimească la modul sincer, pentru că nu-i uşor să trăieşti în plină beznă şi să nu vezi cerul albastru deasupra capului tău şi verdele ierbii de sub picioarele tale; să nu vezi zâmbetul unui bebeluş ori ochii mamei tale şi încă o mie de lucruri mici şi frumoase; deşi ei consideră că ochii sunt doar un mijloc care-ţi asigură independenţa deplasării în spaţiu şi facilitatea efectuării tuturor mişcărilor din viaţa cotidiană. De fapt, nu chiar a tuturor, ci doar a celor mai multe. Cine duce lingura la gură urmărind mişcarea cu ochii? Cine cântă la vioară sau la pian căutând strunele sau clapele cu ochii? Cine se şterge la fund cu ajutorul vederii? Cine face dragoste cu lanterna sub plapumă? Ca să cânţi, să mergi sau să vorbeşti n-ai nevoie de vedere. Ca să luăm decât aceste exemple. Am auzit pe cineva întrebând intrigat: cum te poţi îndrăgosti dacă nu vezi? Ca şi când dragostea ar fi un obiect special şi perceperea lui ar necesita o vedere normală. Ca şi când dragostea şi prietenia n-ar fi nişte sentimente fără vreo legătură directă cu ochii, tot aşa cum cântatul la un instrument oarecare n-are nicio legătură cu mirosul sau gustul.

În concluzie, femeia fără vedere are toate atributele feminităţii, dacă nu şi ceva în plus, ca efect al legii compensaţiei, dacă creşte şi se dezvoltă în condiţii normale de educaţie şi instruire corespunzătoare. Fireşte, în cadrul şi în limitele ei personale. Nu sunt atâtea femei care nu ştiu să calce o cămaşă sau să facă

mâncare? Care să taie unghiuţele unui bebeluş? Nu sunt atâţia bărbaţi care nu ştiu să bată un cui sau să taie drept o coală de hârtie? Persoanele fără vedere cred că cele mai multe operaţiuni din viaţa noastră se pot face şi fără ochi; dar, din moment ce-i avem, de ce să nu-i folosim, economisind în felul acesta şi timp şi energie?

- Milică dragă, te rog să pui tu ceaiul în ceşti!

- De ce nu-l pui tu?

- Ca să faci şi tu ceva folositor în viaţă. Să nu spui vreodată c-ai fost lipsit de obiectul muncii, c-ai fost marginalizat... cum se spune acum. Că nimeni n-are încredere în tine şi în posibilităţile tale. Uite că eu am şi vreau să te stimulez şi pe tine. Mai mult chiar: vreau să te investesc cu cea mai mare încredere posibilă în forţele tale proprii.

- Dar eu am pus untul şi dulceaţa pe pâine; n-am frecat menta degeaba.

- Foarte bine! Pentru operaţiunea asta ai să primeşti tu ceva mai târziu. Pe urmă, mâine, poimâine ai să te-nsori şi ce fericită va fi soţia ta văzând că bărbatul ei ştie să ungă pâinea cu unt...

- Dar eu vreau să mă însor cu tine, Tuţa dragă. Aştept să termini şcoala şi să te iau de nevastă. Am văzut că eşti o gospodină perfectă şi că mă pot baza pe priceperea ta. Mai rămâne un lucru să văd: dacă ştii să faci şi copii. Dar nici treaba asta nu mă îngrijorează prea tare. Cu ajutorul meu ai s-o scoţi tu la cale până la urmă.

- Vrei să te însori cu mine, o cerşetoare oarbă şi fără părinţi, găsită de mama ta într-o dimineaţă în parc?

- Da, cu tine, o fetiţă fără vedere, găsită de mama plângând în parc şi adusă într-o zi la noi acasă... şi care a fost pentru mine mai dulce ca o felie de pâine cu dulceaţă servită la pat în toate zilele săptămânii.

- Vorbeşti serios? Din toată inima ta? Din tot cugetul tău?Ţii cu tot dinadinsul să guşti toată viaţa din bucăţica asta? Nu te-ai scârbit încă? Doar ştii că şi nenea Potoran, tatăl tău vitreg, s-a înfruptat din ea o vreme Sărmanul nenea Potoran! Mare ticălos mai era. Nu era el om rău, în principiu, deşi avea destule ticăloşii la activ.

- Adevărat, nu era rău. Doar dracu a fost rău că nu l-a luat mai demult. Din punctul ăsta de vedere, nu cred că se simte prea bine acolo unde se află acum

- Îţi aminteşti? Mă ducea în faţa bisericii „Sfântu Mihail" şi mă punea să cânt până se ducea el să dea pe gât o haraşpincă, două, şi după aceea, o bere, când avea bani destui. Apoi venea şi-mi lua tot câştigul şi, dacă era destul de bine făcut, mă ducea acasă. Dacă nu, mă lăsa să mai adun ceva. Când era bine aghezmuit şi găsea momentul potrivit, mă lua cu el în camera din fund. Se făcea comod, adică îşi da pantalonii jos şi mă lua pe genunchi să-i prezint tot repertoriul meu de cerşetoare oarbă. Şi când se aprindea alcoolul în el, mă strângea mai tare în braţe şi mă săruta pe cap. Mă strângea în braţe în timp ce scârbosul lui mădular îmi murdărea chiloţeii o dată sau de două ori. După un timp, şi-a dat seama că n-are rost să mai stau cu chiloţii pe mine şi m-a silit să mi-i dau jos. Faptul m-a scandalizat la început, pentru că-mi murdărea direct păsărica şi trebuia să mă spăl de fiecare dată.

- Îmi amintesc foarte bine. Aşa am dat eu o dată peste voi. Am văzut atunci cum îţi trăgea funduleţul spre el. Am înţeles la ce perversiune te obliga şi totodată, că aş putea s-o fac şi eu. Cred c-aveai deja opt ani când am intrat sub plapumă lângă tine.

- Îmi amintesc foarte bine şi nu m-am speriat foarte tare, fiindcă erai cam de seama mea şi nu ştiam dacă trebuie să mă alarmez sau nu. Şi n-am înţeles chiar atunci că sunt o curviştină, dar am priceput că e un lucru plăcut şi dorit atât de bărbaţi cât şi de femei. De aceea nu l-am privit nici atunci nici mai târziu ca ceva indecent, interzis sau condamnabil, cum se apreciază în general. Copiii nu se nasc cu simţul pudorii. Sentimentul acesta se formează treptat, precum spaima de bau-bau sau grija pentru igiena personală: pe măsură ce le atragi atenţia mai des: „Ia chiloţeii pe tine că ţi se vede pruna, sau „Vezi că ţi se vede cocoşelul!"

- Apropo! Ai auzit bancul acesta?... O mămică face baie copiilor săi „Uite, ce cocoşel mare şi frumos are Costel!" Lenuţa smiorcăindu-se: „Şi eu vreau un cocoşel mare şi frumos..." Mama împăciuitoare: „Lasă că o să creşti mare şi vei avea mai mulţi...".

Dimpotrivă, socot că hetairele şi curtezanele din Grecia antică sau hierodulele(prostituatele oploşite pe lângă templele marilor zeiţe Ishtar şi Astarte), ca şi fetele din zilele noastre, au servit şi ele în cursul istoriei la ceva: la antrenarrea bărbaţilor, la formarea băieţilor şi la menţinerea masculinităţii şi a stabilităţii

familiei sub cele mai diverse aspecte. Ceea ce nu-şi permite să facă un bărbat cu soţia lui, îşi poate permite s-o facă cu o târfă oarecare. Cu o femeie de care nu-l leagă nimic, îşi poate permite să fie şi tandru şi vulgar: să-i ceară ceea ce soţiei nu i-ar cere niciodată, de parcă aia n-ar fi şi ea tot o muiere ca celelalte

- Tuţa dragă, de ce vrei tu să te dai balenă? Pe mine vrei tu să mă duci în eroare?... Eu te cunosc prea bine ca să mă poţi tu impresiona cu fraze de soiul acesta. Am două argumente puternice: Orice femeie, oricât de păcătoasă ar fi ea, se fereşte de atributul acesta ca dracu de tămâie. Când aude de epitetul „curvă" se face ca semaforul din colţul pieţii, de parcă ai vrea s-o însemnezi cu fierul roşu; iar tu te înfăţişezi direct, cu inima deschisă, de parcă ai vedea în statutul acesta un merit deosebit, o mare calitate. Asta e unul. Al doilea e şi mai important. De când eşti la şcoală te-am supravegheat permanent şi am aflat că nu ieşi singură din şcoală niciodată.

- Cum ai reuşit să mă urmăreşti, că doar n-ai spioni infiltraţi acolo?

- Asta-i problema mea personală. Un pachet de ţigări plasat unde trebuie şi când trebuie rezolvă repede totul... Fiindcă frumoasă eşti. Trup ispititor ai. Păcat că nu vezi, că l-ai ispiti şi pe dracu.

- Vezi, aici greşeşti tu. Faptul că nu văd e un noroc pentru tine, nu pentru mine, căci dacă aş vedea, nu ştiu dacă ai fi avut acces la mine, dacă m-aş fi uitat la tine. Faptul că nu văd poate înlesni drumul spre mine oricărui bărbat, în principiu.

- Poate că ai dreptate. Scuză-mă! Expresia asta se voia în favoarea ta. În sensul că, dacă ai vedea, ai face furori printre bărbaţi. Nimeni nu ţi-ar rezista.

- Serios? Eşti sigur?

- Absolut sigur. Ţi-o spune unul care are ceva pricepere la femei.

- Dacă te pricepi aşa de bine, până spăl eu ceştile, tu strânge, te rog, masa! Bine?

- Bine, drăguţa mea. Şi dacă-mi dai un pusi, spăl şi ceştile.

Milică o prinse de sâni şi o sărută pe gură apăsat.

- Ia mâinile de pe D.N.A., că n-ai pus încă stăpânire pe toată republica!

- Ai dreptate: dacă zici tu, înseamnă că încă n-am pus. Aştept să treacă şi anul acesta şi ai să intri în

haremul meu. N-avem nevoie decât de o simplă dispensă de vârstă şi gata, eşti a mea. Mă duc şi la Roma, la Papa Pius al X-lea, dacă trebuie şi tot o obţin.
Petruţa îşi dezbrăcă şorţul, îl puse în cui, îşi aranjă puţin părul şi spuse:
- Tu crezi că un bărbat văzător s-ar putea îndrăgosti de o femeie fără vedere ca mine?
- De ce nu? Ţi-am spus de atâtea ori că ai un chip frumos cu trăsături de prinţesă nordică; un ten delicat, aproape transparent şi o gură senzuală cu dinţi albi şi buze roşii, că nu mai e nevoie să te rujezi. Un năsuc mititel, de fetiţă, modelat parcă de un artist şi plantat exact unde trebuie; un păr şaten, minunat, cu irizaţii aurii, un trup înalt, bine sculptat şi doi sâni absolut superbi cu care s-ar mândri orice femeie şi un cur bombat, mişto, cum le place bărbaţilor... Mă gândesc cum vei arăta peste patru-cinci ani, când vei ajunge în deplinătatea înfloririi tale femeieşti. Eşti de pe acum o muieruşcă care promite plăceri şi satisfacţii nebănuite celui ce te vede cu ochii mei.
- Perfect! Am înţeles că sunt o curviştină irezistibilă, că nimeni nu-i ca mine în cartierul ăsta. Atunci cum îţi explici că prietenul meu de la liceu nu îndrăzneşte să pună mâna pe mine? Că n-are curiozitatea să vadă ce „fel de balcoane" am? Dacă nu l-aş lua eu la dans, el n-ar avea curajul nici să mă atingă.
- O fi un tip foarte timid pe care feminitatea ta debordantă îl inhibă. Nu-şi dă seama ce bijuterie extraordinară i se oferă fără niciun merit şi probabil fără niciun efort. Cum îl cheamă, ca să viu eu la şcoală şi să-i bag un pumn sub nas, care să-l potolească definitiv şi pentru tot restul vieţii? Să-şi ia gândul de la tine pentru totdeauna, dacă nu vrea să rămână şi fără dinţi în gură
- Eşti periculos, domn' Milică, ştiu asta, dar te sfătuiesc să-ţi arăţi aptitudinile pugilistice acolo la clubul tău, faţă de colegii tăi!
Petruţa se şterse pe mâini şi dispăru în camera cealaltă. Când îşi făcu din nou apariţia, era îmbrăcată frumos, de oraş: cu o rochiţă verde de stofă şi o bluziţă galbenă de mătase. Avea părul frumos pieptănat, împletit într-o coadă groasă, prinsă cu un elastic şi lăsată să cadă pe spate
- Sunt frumoasă?
- Stai să văd!
Milică o luă de sâni.

- Eşti cea mai frumoasă elevă din clasa a IX-a. Pot să te sărut?

- Numai să nu-mi ştergi rujul de pe buze!

În clipa aceea se auzi claxonul unei maşini din stradă, lung şi strident.

- Îmi pare rău, dar trebuie să te părăsesc. Trebuie să plec numaidecât

- Unde pleci?

- Cum, unde? La „produs" Azi trebuie să fac fericiţi zece bărbaţi...

- Ce să faci?

- N-ai auzit? Să fac fericiţi zece bărbaţi.

- Atunci ar trebui să începi cu mine.

- Ai valută?

- N-am nici măcar lei, darmite valută.

- Atunci mai pune-ţi pofta-n cui, băiete!

- Chiar asta vreau . Nu suntem noi fraţi?

- Frate, frate, dar pupăza-i pe bani...

Îşi luă sacoşica cu cele câteva lucruşoare personale şi o zbughi pe uşă afară.

- Ciao! Pa! Ne vedem când ne întâlnim. Adică în prima vacanţă şcolară!

- Nu vrei să te conduc?

- Merci! Găsesc eu drumul până la maşină

Milică ieşi la poartă şi văzu maşina îndepărtându-se cu Janosian la volan, profesorul ei de gimnastică şi antrenorul lui de box de la club.

I

La subsolul Clinicii de Balneologie era Secţia de Fizioterapie cu cele cinci ramuri cunoscute: hidroterapie, electroterapie, balneoterapie, acupunctură şi masaj. Toate coordonate de doamna Livia Sitaru, asistenta-şefă. Livia Sitaru era o femeie masivă, de vreo 50 de ani. Ca asistentă şefă avea bine înţeles cabinetul ei: o încăpere îngustă şi curată, cu mai multe reproduceri în creion şi aquarelă pe toţi pereţii. În faţa biroului avea o canapea cu arcuri moi, slăbite de atâta întrebuinţare. N-aveau chiar vârsta ei, dar nici cu mult mai puţin. O găsise acolo la venirea ei şi acolo a rămas până azi. După ce da o raită prin toată secţia, prin cele zece încăperi la fel de mici şi de înguste ca a ei, obişnuia să se întindă câteva minute aşa îmbrăcată cum era, pentru relaxarea mijlocului şi a picioarelor elefantine, pline de varice şi afecţiuni venoase. Altfel era o femeie cu cap mic şi pântec mare. Mirela Solveti, asistentă la electroterapie, zicea că pântecul ei putea rivaliza uşor cu geanta burduşită de scrisori şi ziare a poştaşului lor. Doamna Livia avea în plus un nas gros şi o gură mare şi rea, că nu te putea spăla Someşul cu toate apele lui cum te spăla ea cu puţină salivă. Undeva, într-un colţ, avea o scrumieră mică, de sticlă pentru medicul-şef Călăraşu. Medicului Călăraşu îi plăcea să fumeze şi când venea în inspecţie, se aşeza pe un scaun şi aprindea o ţigară lungă şi groasă, parcă anume făcută ca să nu se termine prea repede, ceea ce pe doamna Livia o enerva la culme. Din fericire, venea rar şi nu sta prea mult. Poate că n-ar fi venit deloc sau o singură dată pe an, dar datoria era datorie şi el înţelegea să şi-o facă totuşi. Doamna Livia era pocăită şi deci nu fuma, deşi soţul ei şi băiatul ei, Bastian, asistent la cabinetul de acupunctură fumau uneori ca turcii, motiv pentru care în apartamentul ei nu găseai sămânţă de scrumieră. Îi mai trimitea ea pe scări şi când era vreme bună, cald şi frumos ca acum, se duceau chiar ei afară. Se aşezau pe o bancă din faţa blocului şi jucau o tablă sau o partidă de şah. Dar asta se întâmpla rar, din Paşti în Crăciun, de

când căsnicia lor începuse să scârţie din aproape toate încheieturile.

Pe colţul biroului avea totdeauna o vază cu flori de plastic, ca să nu necesite îngrijiri prea multe: pământ fertil, apă proaspătă, aer curat, frunze şi petale uscate care să ceară operaţiuni speciale, din cauza timpului extrem de redus pe care îl consuma cu totul nevinovat, folosind un scrable(joc de societate, de tipul jocului „Nu te supăra, frate!") şi foarte rar, revista de cuvinte încrucişate.

Avea o gură afurisită de şefă congenitală cu care îşi dojenea toţi subalternii mai tineri şi cam superficiali, prea antrenaţi în dezbaterile politice şi sportive de la televizor. Aşa proceda mai cu seamă cu domnişoara Solveti, care în loc să-şi vadă de lucrul ei – de magnetodiaflux şi ionizări – fredona toată ziulica naiba ştie ce melodie... Naiba ştie ce, îşi spunea doamna Livia, fiindcă Mirela ştia foarte bine ce fredonează: frânturi din piesele interpretate de prietenii ei în cadrul concertului susţinut recent de formaţia Corbii Optimişti pe scena Casei de Cultură. Se înfiinţase abia de un an şi cu toate acestea începea să se afirme din ce în ce mai viguros cu ajutorul celebrului vocalist Paul Avidi, ghitarist şi organist redutabil, despre care se vorbea în tot oraşul ca despre un al doilea Ray Charles. Dacă ar fi putut pune mâna şi pe o voce feminină, ar fi fost extraordinar şi succesul formaţiei lor ar fi fost mai mult decât sigur. Cam acesta era gândul şi obiectivul preocupării donnişoarei Solveti. Şi când află că şi noua lor colegă era însufleţită de aceleaşi înfiorări, se bucură din toată inima, fiindcă avea s-o coopteze desigur în cercul lor artistic şi, dacă lucrurile mergeau aşa cum îşi dorea ea, n-avea nicio îndoială că sarcina ei era atinsă.

Mai trebuia doar atât: să stea o dată de vorbă cu ea şi s-o ducă o dată la una din repetiţiile formaţiei, adică tocmai ceea ce doamna Livia nu putea înghiţi cu niciun chip.

Pentru că era început de sezon, după concediul de vară, şi pentru că le venise o nouă colegă de muncă, doamna Livia găsi necesar să-i adune pe toţi şi să le prezinte noile sarcini de lucru şi mai ales noua lor colegă de muncă şi noua atmosferă de lucru din secţia de masaj.

- Dragii mei, am fost cu toţii în concediu, la munte sau la mare sau numai acasă, într-o vacanţă bine

meritată, de aceea vă spun tuturor bun venit! Odihniţi şi cu forţe proaspete de muncă... Sper că nu mă înşel, domnişoară Solveti, nu-i aşa?

- Aşa e! - sări domnişoara, vizată fără niciun motiv. – Am fost şi la munte şi la mare, dar pe cheltuiala noastră.. – adăugă ea, care nu fusese nicăieri toată vara din cauza unui deficit financiar prelungit

- Dar ce-ai fi vrut? Să mergi pe cheltuiala mea?

Domnişoara Solveti nu răspunse. Provocarea şefei era directă şi nu voia să întreţină o stare de război mai veche.

- Domnilor colegi, am două lucruri de spus: să vă amintesc mai întâi că numai pisica are ghiare retractile... şi pe urmă, că de azi înainte aveţi o colegă nouă, venită direct de pe băncile Liceului de masaj... ceea ce înseamnă că trebuie să aveţi puţină grijă de ea şi să-i întindeţi o mână de ajutor, mai ales acum, la început de drum, până se obişnuieşte cu locul de muncă, cu noi toţi şi cu câte mai pot interveni pe parcurs.

Înţelegând că era de datoria ei să le-o prezinte şi să le solicite bunăvoinţa, asistenta şefă continuă să le atragă atenţia şi ei şi celorlalţi că aici e de muncit, nu de tăiat frunze la câini; că sarcina unui masor e foarte importantă, că i se cere un singur lucru: seriozitate şi responsabilitate

- Taclalele şi trasul mâţei de coadă, ca şi umblatul cu sita de la o cumătră la alta, sunt două îndeletniciri excluse din capul locului. Odată cu intrarea în câmpul muncii, celelalte preocupări, pasiuni şi interese personale trebuie să înceteze sau să treacă pe planul al doilea sau al treilea, subordonate adică obiectivului principal: recuperarea bolnavilor. Fireşte că pentru cei recalcitranţi avem şi mijloace de îndreptare, sancţiuni şi măsuri de tot felul şi nu vom ezita să recurgem la ele dacă situaţia o cere. Dar, despre asta, mai bine să nu vorbim, sperând că nu va fi cazul. Ai colegi aici şi vechi şi buni. Dacă ai o problemă, apelează la ei! Te vor ajuta fără îndoială. Pe urmă, sunt eu, asistenta voastră şefă, care sunt pentru voi ca o mamă: blândă şi bună, înţelegătoare cu cei conştiincioşi; severă şi aspră cu ceilalţi.

Pentru că doamna Livia începu să se joace cu pixul, semn că nu mai avea mare lucru de spus, Mirela adăugă:

- Doamna şefă, eu cred că nu va fi cazul. Toţi suntem tineri şi toţi vom fi alături de ea. Dacă va fi

nevoie, oricare din noi îi va întinde o mână de ajutor. Personal mă ofer de pe acum s-o ajut ca pe o soră mai mică, sub toate aspectele. Şi, dacă va dori, o vom introduce în formaţia noastră de muzică tânără. Petruţa e o tânără foarte frumoasă. Are şi un nume frumos pe deasupra. Aşa că eu mă ofer încă o dată s-o ajut în ce priveşte orientarea în spaţiu, viaţa de colectiv şi, dacă e cazul, o primesc şi în spaţiu până va rezolva problema locuinţei. Poate c-o ajută Societatea nevăzătorilor din oraş şi nu va fi nevoie; dar, dacă trebuie...

- Fiindcă te văd aşa de disponibilă, domnişoara va munci alături de tine. Tot beneficiezi de spaţiu suplimentar. Vom instala alături o banchetă şi un scaun, până vom găsi un spaţiu potrivit.

Bastian interveni imediat cu aceeaşi bunăvoinţă, sinceră şi directă:

- Eu cred c-am putea s-o luăm noi, mamă. Tot avem o cameră liberă în care nu stau nici muştele.

Mă-sa interveni numaidecât:

- Te rog să fii serios, Bastian! Aici e o şedinţă de lucru, nu hârjoneli de club. Este vorba de integrare într-un sistem de relaţii interumane şi instituţionale până la urmă. Nu ne putem juca sau şugui cu viaţa unui coleg de-al nostru.

Temându-se parcă de împotrivirea lui Bastian, doamna Livia hotărî:

- Mai are cineva ceva de spus? Dacă nu, punem punct acestei şedinţe. - încheie ea diplomatic - Vă rog să treceţi fiecare la locul şi la treaba voastră! Tu, Bastian, te rog să mai rămâi!

Şi în timp ce toţi ceilalţi o zbughiră ca potârnichile spre cuibul lor, doamna Livia începu nemulţumită

- Bastian, tu nu poţi fi un moment serios? Aici e vorba de o colegă, nu de un coleg; de o colegă cu probleme speciale şi de care trebuie să se ocupe prietenii ei fără vedere, Asociaţia orbilor sau Şcoala de orbi, nu tu. Dai un exemplu prost şi mă pui şi pe mine într-o situaţie proastă. Te rog să-ţi vezi de lungul nasului şi să fii mai reţinut.

- Dar eu am vorbit foarte serios, mamă. Avem o cameră liberă şi am putea s-o cedăm unui coleg al nostru pentru o vreme.

- Aici e vorba despre o colegă foarte tânără şi despre care n-avem încă destule informaţii.

- Nu mi se pare un impediment serios. Te poţi uita pe Diploma ei şi pe Foaia Matricolă.

- Rămâne cum am stabilit eu şi-ţi cer să fii ascultător şi să nu iei tu hotărâri fără să mă-ntrebi mai întâi pe mine!

- Mamă, tu ai ceva împotriva ei? Tu nu vezi ce drăguţă e? Ce păr minunat are parcă ar fi Afrodita... şi ce gură superbă cu nişte dinţi albi de copil? Păcat că nu vede, c-ar fi ajuns artistă de cinema.

- Tot eşti tatăl tău. Numai el era cu ochii după toate femeile, topit după cele cu balcoane la stradă. N-ai moştenit nimic de la mine. Îmi pare rău.

- Ce să fi moştenit de la tine? Pasiunea penru scrable? Gustul pentru kitschuri sau gustul pentru bulendre(haine vechi şi uzate)? M-a ferit Dumnezeu.

- Ei, ce păr... Şi ce dinţii albi! Dar cum ai vrea să-i aibă? Doar e tânără şi nu dohăneşte ca tine... Gata, am terminat.

Bastian ieşi nemulţumit. Nu trânti uşa cum l-ar fi îmboldit inima, ci o lăsă doar deschisă. Doamna Livia o închise, o încuie cu cheia şi se întinse obosită pe canapea.

II

Cabinetul de masaj era un loc adecvat pentru flirtul lui Bastian. În mare, era la fel ca biroul doamnei Livia: o încăpere lungă şi îngustă. Abia puteai adăposti o canapea de masaj, un cuier de perete şi undeva lângă fereastră, un dulăpior modest, unde să-şi poată pune cremele necesare, praful de talc şi încă două sau trei accesorii utile oblojirii unui pacient. Un taburet de lemn pe care să te poţi aşeza când ai timp. Adică foarte rar. La drept vorbind, nici nu era nevoie de mai mult Aici îşi ducea existenţa Petruţa Bisoc opt ore pe zi, alături de Mirela Solveti, când nu avea de mers pe secţie, la patul unui bolnav. În asemenea condiţii îşi duceau existenţa şi ceilalţi masori şi nu numai ei. Spaţiul era calculat economic şi dacă asta era colivia, ce pretenţii să aibă canarul?

Aici venea Bastian cu o floare, cu un parfum, cu un pretext oarecare, pândind momentul potrivit.

- Ştii de ce am venit?
- Să vezi cum lucrez, - răspunse Petruţa scuturându-se de talc.
Scoase dintr-un sertar deodorantul şi pulveriză doi stropi asupra ei.
- Ce nume e ăsta, Petruţa? - întrebă Bastian aşezându-se pe taburetul aflat la perete. – N-am auzit niciodată de el. - o întrebase el în prima zi.
- De fapt, mă cheamă Bisoc Petruţa, dar prietenii şi colegii îmi spun Tuţa. Ţi se pare urât? Îl schimb dacă vrei tu.
- Nu-i urât deloc. Dimpotrivă, e foarte frumos şi ţi se potriveşte de minune, fiindcă şi tu eşti frumoasă. O fi un nume de piatră semipreţioasă sau un nume de prinţesă occidentală.
- Da de unde? E un nume oarecare, de piatră mai netedă sau de bolovan sclipicios. Ce nume i se putea da unui copil nedorit, părăsit în parcul oraşului? Un nume de buruiană sau de animal. Nu ţi se pare firesc?
- Dacă mă gândesc bine, nu poate fi decât un nume de piatră preţioasă, de cea mai minunată nestemată din secţia noastră.
Îi luă mâna între palmele lui mari, cântărind-o cu luare-aminte.
- Pe mine mă cheamă Bastian şi vreau să fim prieteni. Colegi de muncă suntem, vrei, nu vrei. Poate că vom fi şi prieteni. Eu sunt prieten cu toată lumea şi mai exact, cu toate fetele, dacă nu se ţin cu nasul pe sus şi nu pretind studii academice, că superioare voi avea într-o zi oarecare.
- Eşti acupunctor?
- Da, sunt acupunctor şi în timpul liber, pugilist, adică boxeur. Dau cu pumnii într-un sac mare şi greu.
- Doamne păzeşte! Cum se vâjeşte boxul şi acupunctura? Nu cred că m-aş da pe mâna unui boxeur să-mi găurească epiderma cu acele lui. Tu ai face, Mirela? Ar putea să confunde epiderma cu sacul de box...
- Ei, Bastian e un tip atent. Nu face el astfel de confuzii. Şi nu când are în faţă un trup frumos de muiere.
- Sper că n-ai venit la mine cu gândul să-mi numeri diamantele... - îi spusese ea atunci şi la fel, mai apoi.
- N-am venit să-ţi rup nestematele, deşi am o poftă grozavă să te halesc toată. Azi însă mă mulţumesc doar

să ţi le număr, să le admir şi să le mângâi. Parfumul lor minunat îmi răscoleşte sufletul.
Bastian încercă să-i descheie halatul. Petruţa se eschivă.
- Ce vrei să faci?
- Vreau să-ţi sărut nestematele... să-mi stâmpăr pofta de feminitate şi de parfum dumnezeiesc...
- N-ai putea să mai aştepţi? Nu e momentul şi nici locul cel mai potrivit pentru asemenea operaţii
- E parfumul cela de la tine şi nu m-am dat decât oleacă pe gât.
Într-o zi, pe când vorbeau tot aşa, îi surprinse doamna Livia.
- Nu cred că ghiceşti de ce am venit.
- Să-mi numeri nestematele.
- Ai ghicit. Am venit să te văd şi să-ţi număr nestematele. Abia aştept să iasă pacientul afară, ca să pot intra la tine, să te strâng în braţe şi să-ţi sărut balconaşele... Astăzi ţi-am adus ceva frumos.
- Ce mi-ai adus? Apă? Aer? Pământ?
- O gură de leu.
- Ei, asta o ştiu. În fiecare pauză îmi aduci una...
- Sunt prea scurte şi prea puţine pauzele noastre, din păcate, pentru dorinţa mea de leu nepotolit... Dar acum ţi-am adus altceva: o gură de leu adevărat din grădina unui vecin. Cunoşti floarea asta?
Bastian îi puse în palmă o floricică mică şi uşoară, din cele numite gura-leului. Petruţa o pipăi cu delicateţe, strângând de petalele ei pentru a vedea cât de mare îşi deschide receptacolul. Bastian i-o luă.
- Stai să-ţi arăt eu ceva! Lasă buza inferioară moale, moale de tot! Nu-ţi fie teamă! Că nu te sărut.
Petruţa se relaxă. Îşi lăsă buza moale şi Bastian i-o prinse între petalele florii
- Nu te muşcă. N-ai frică! Vrea doar să te sărute.
- Eu credeam că leilor le place doar palma sau portmoneul.
- Celor româneşti le place doar palma; dar ăştia sunt lei din Africa sau America.
În momentul acela se deschise uşa şi intră doamna Livia.
- Aici eraţi, nefericiţilor? Pacienţii aşteaptă la uşă şi voi vă giugiuliţi cu nesimţire de crocodil.
Bastian vru să spună ceva, dar mă-sa îl opri
- Nimic! Nu vreau să aud nimic. Du-te la coteţul tău şi să nu te mai prind la ea niciodată! M-ai auzit?

Apoi către Petruţa:

- Domnişoară, mă aşteptam ca dumneata să fii mai responsabilă, să ai mai mult bun simţ decât el. Să mă fi înşelat oare? Ştii cine-i băiatul acesta? E băiatul meu. Dumneata ştii cum sunt băieţii? Vor să rupă toate florile şi să pipăie toate femeile... Datoria noastră e să nu ne lăsăm aburite de ei; să nu ne lăsăm pradă uşoară în labele primului venit, ca să nu ne ia drept uşuratice... Înţelegi ce vreau să spun? Femeia e un mărgăritar de foarte mare preţ, o comoară nepreţuită în ochii lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne lăsăm pradă porcilor, să ne tăvălească ei prin mocirla pornirii lor animalice. Atâta vreau să-ţi spun, ca să nu zici că nu te-am prevenit. Eşti tânără şi frumoasă. Ai grijă de trupul şi sufletul tău. Ai un păr şi nişte dinţi superbi. Să fie doar părul şi dinţii astfel?...

Petruţa sta smerită, jucându-se cu petalele florii. Încerca să şi-o pună pe vârful degetului mic, dar nu reuşea, deşi n-avea unghii. Simţea că-i vine să intre în pământ de ruşine. Ce era de făcut?

- Doamna şefă, eu n-am nicio vină, vă rog să mă credeţi!

- Ştiu. Eu n-am nicio vină.. Asta mi-am spus şi eu totdeauna. Ceilalţi sunt de vină. Ce bine că ne putem disculpa atât de uşor! Eu îţi atrag doar atenţia. Nu vreau să-ţi fac morală. Dar mi-ar place să cred că ai atâta bun-simţ să nu încurajezi această pornire.

Două zile trecură fără să se vadă. În ziua a treia însă Bastian apăru din nou în cabinetul ei.

- Ştii de ce am venit?
- Ca să mă laşi fără serviciu.
- Ca să-ţi spun că mi-e dor de tine.

O strânse în braţe şi o sărută cu toată gura.

- Mama e la dentist. Nu-ţi fie teamă!
- Înseamnă c-ai venit să mă săruţi, nu să mă vezi.
- Aşa e: am venit să te strâng în braţe şi să te sărut. Ai ceva împotrivă?

Îi luă obrajii între palme murmurând actoriceşte: „Setos îţi beau mireasma şi îţi cuprind obrajii cu palmele amândouă cum cuprinzi în suflet o minune"... (*Lucian Blaga, Dorul*).

Brusc se deschise uşa şi în prag se ivi doamna Livia. În ochi îi fulgera mânia cea mai cumplită, mânia şefului şi a mamei neputincioase, generată de o imensă dezamăgire şi neascultare.

- Culmea neruşinării, impertinenţei şi lipsei de bun simţ! Se pare că m-am înşelat şi în privinţa ta şi în privinţa ei. Voi n-aveţi nicio ruşine pe lumea asta. Îmi bat gura degeaba. Mi-e ruşine mie de neruşinarea voastră.
Şi nu mai aşteptă nimic. Ieşi torpilată de neputinţă şi venin. A doua zi Bastian veni din nou.
- Femeia asta nu-i în toate minţile, pe cuvântul meu! Era cât pe-aci ieri s-o înjur. Aşa că am fugit de-acasă ca să mă duc, unde crezi? La Catacombele Romane, cel mai sordid birt din oraşul ăsta. N-am fost niciodată acolo şi m-am dus să beau ceva, să mă-mbăt... să mă iau cu cineva la bătaie, cu toate că eu nu sunt în stare să spintec burta unui peşte.
- Bastien dragă, du-te la „coteţul" tău, te rog! Nu-mi face zile grele! Dacă vrei să mă vezi, vino la mine acasă! Ştii unde stau. La orice oră din zi şi din noapte eşti bine venit, dar aici nu mai vreau, nu mai pot. Nu vreau să mai trec prin ce-am trecut Fii cuminte şi fă ce-ţi cer! Te rog! Vom putea discuta acolo. Nu-mi face greutăţi! Ar putea vorbi cu medicul Călăraşu şi să mă dea afară şi nu vreau pentru nimic în lume să rămân pe drumuri. Gândeşte-te la mine, la situaţia mea specială! Te rog să ai grijă de mine! Ce mă fac fără servici? Din ce să trăiesc fără salar? Nu mai ascult nimic. Du-te la „coteţul" tău şi nu mai veni niciodată aici! Cel puţin, o vreme, până se limpezesc apele... Du-te până nu vine scorpia!

Doamna Livia nu veni, dar sta în uşa cabinetului ei, supraveghind tot culoarul de la un capăt la altul. Bastian o zări imediat, abruptă şi dură ca un vârf de munte, sură şi colţuroasă ca o stâncă. Aştepta să cadă asupra ei toate ploile văzduhului, toată grindina cerului

Bastian se duse la dozator, introduse un leu şi ridică un pahar de cafea. Se aşeză pe bancă, lângă o femeie bătrână. Îşi aprinse o ţigară din pachetul primit adineaori şi începu să pufăie prelung. Nicio înţelegere, nicio amânare... Ar fi trebuit să se întoarcă la Petruţa... să-i biciuiască toţi nervii... aşa numai de-al dracului... Era curios să vadă dacă crapă sau mai rezistă, dacă mai are puteri sau merge aşa înainte?... Aşa făcuse şi cu tatăl lui: a pus oameni să-l pândească, să-i supravegheze toate mişcările. S-a prefăcut că pleacă de-acasă, ca să se întoarcă peste puţină vreme şi să-l surprindă asupra faptului.

Isprăvi cafeaua, isprăvi şi ţigara şi intră la mama lui

- Mamă, cu tine se întâmplă ceva. Tu eşti o mamă iubitoare, ştiu asta. Dar nu mă iubeşti cum ar trebui, cum îşi iubeşte o mamă copilul. Tu mă iubeşti cu inimă de femeie: total şi posesiv. În timp ce eu mă uit la tine ca la orice femeie de vârsta ta şi care ar putea să-mi fie mamă sau mătuşă. Tu mă urmăreşti cu ochi răi, plini de gelozie, să vezi dacă mă duc la Petruţa, când mă duc şi cât stau la ea, ceea ce nu mi se pare normal. Ce vrei? Să mă uit la tine? Să-ţi fac ţie curte? Să mă lipesc de tine? Nu mai sunt de doi ani. Am crescut şi tu nu vezi lucrul acesta. A trecut vremea când căutam sânul femeii care să mă hrănească. Acum caut sânii altor femei şi nu ca să mă hrănească, ci din cu totul alte motive. Dacă mă uit atent la tine, nu ştiu de ce, dar te văd colţuroasă şi rea; cu multe cute şi riduri pe frunte, sub ochi şi în jurul gurii, cu fire albe de păr în cap şi o burtă imensă. Nu mai eşti copacul acela verde care erai în urmă cu 30 de ani, în coroana căruia cântau păsărelele, ci un trunchi de copac uscat şi noduros, sub scoarţa căruia îşi găsesc adăpost furnicile şi gâzele bătrâne. Tu ai o rezervă de dragoste din anii tinereţii, pe care n-ai consumat-o când trebuia şi care te macină, te roade sufleteşte. Ori, eu sunt tânăr. Îmi plac fetele şi femeile tinere. Îmi place să le ating, să le sărut şi să le strâng în braţe; să mă atingă şi ele, să mă iubească şi să mă dorească. Vreau să simt cum vibrează inima în ele, cum înfloreşte minunata lor feminitate la atingerea mâinilor mele. Nu ţi se pare normal? Îmi place Petruţa pentru că e tânără şi frumoasă, inteligentă şi delicată. Îmi plac dinţii şi gura ei senzuală şi care-mi strecoară în sânge cea mai dulce şi minunată otravă. Ce vrei? Asta sunt eu şi Asta e ea: o dulce şi tulburătoare feminitate, moştenire genetică, înăscută şi nu dobândită în cursul vieţii. Îmi place.. Mi-e dragă, dar ştiu eu... Nu vede, ce-i drept, dar are atâta candoare şi inefabil în ea, atâta gingăşie şi prospeţime în palmele ei, cât n-au Mirela, Irma şi Tabita, toate împreună. E zestrea ei, comoara ei de suflet, cu care s-a născut. E un izvor de apă dulce, din care bei şi tot bei şi nu te mai saturi.

Doamna Livia privea spre geam şi nu zicea nimic. Se juca cu pixul ei drag, ăla cu patru culori, un cadou mai vechi de la Bastian. Le schimba mereu, când pe una, când pe alta, urmărind ţăcănitul lor uşor, la fiecare apăsare pe buton. Sărmanul ei băiat!... Era orb; mai orb

decât ea... Era topit după ea şi nu vedea nimic în jurul lui: nici în stânga, nici în dreapta... „Aşa-ţi ia minţile câte-o muiere. Nici dracu nu ţi le ia atât de uşor şi de repede cum ţi le ia o muiere..." – îşi spuse doamna Livia lămurită.

Se ridică de la masă şi începu să se plimbe prin cameră: de la uşă la geam şi de la geam la uşă.

- Ea nu-mi spune niciodată Bastian, ca tine, Mirela sau Tabita, ci totdeauna Bastien, atât de onctuos şi de dulce ca un ciripit de vrabie: Cip-Cirip!

Mai spuse Bastian şi ieşi. Era clar că mama lui nu mai avea răbdare. Se plictisise să mai asculte aceleaşi şi iar aceleaşi prostii.

III

Doamna Livia închise uşa şi se lungi pe canapea. Ar fi trebuit să ia un antinevralgic sau un fasconal. O durea capul îngrozitor şi inima îi bătea cu putere. Nu moştenise nimic de la ea. Era leit tată-su, şi fizic şi comportamental: tot cu ochii pe sus, după muieri; după ţâţe mari şi coapse de fildeş nesocotit şi fără ruşine; fără orgoliu şi fără măsură... Cur şi ţâţe să aibă... În rest, ce i-ar mai trebui?...

Aşa era şi Mircea, tatăl lui: n-avea ochi pentru nimic în lume, decât pentru femei... Că erau slute şi proaste, n-avea nicio importanţă. Bine c-aveau „balcoane mari şi ispititoare" cum obişnuia el să spună. Ea nu conta prea mult în ochii lui, – o batoză umană şi o balenă enormă, fără niciun secret, fără nicio atracţie fizică pentru el, mai ales după încercarea prin care trecuse, după operaţie... Făcuse o histerectomie totală. O golise doctorii de trompe şi ovare şi încă de ceva care fac dintr-o femeie adevărată, o umbră nenorocită, un manechin de magazin, îmbrăcat cu tot soiul de zorzoane, de rochii şi bluze, pantofi şi chiclazuri, care nu stau pe tine oricât le-ai ajusta şi nu-ţi pot ascunde revărsarea trupului cu neputinţă de stăvilit.

Se dusese după el în Italia şi s-ar fi dus şi la capătul lumii dacă ar fi trebuit. Şi el, bivolul dracului, în loc să se bucure, a-ntrebat-o simplu: „De ce ai venit? Unde să-ţi găsesc şi ţie adăpost? Ce credeai, că stau la

hotel sau c-am pus mâna pe un castel? Nu sunt castele de cumpărat în Italia. Aproape toate sunt vechi şi fără personal, dar nu şi la preţ redus. Poate că sunt şi la solduri, dar n-am avut eu norocul să dau peste unul din ele. Ai picat prost, ce să fac?"

Când l-a întrebat amicul lui: „Chi è questa?" (Cine e asta? - În limba italiană) el i-a răspuns: „C'è una puttana rumena."(E o târfă română. – în limba italiană) Răspunsul lui i-a rămas în minte şi când a aflat ce înseamnă „puttana", a crezut că-i pică cerul în cap. Era deci „o curvă română", care venise din cealaltă zare de lume la el. De ce? Probabil ca să-i ia sacul de Euro. Nemernicul şi imbecilul dracului, Doamne iartă-mă! Încă de-atunci mi-am dat seama ce tâmpenie am făcut: cu cine m-am încurcat. Un gunoi şi un om de nimic... Un şergu-mergu, fără nicio valoare umană... M-a dus la hotel şi a doua zi, la autocar. Nu voia să-l încurc, dezmăţatul! Să-i stric viaţa...

Când s-a întors în ţară, după cinci ani, sătul de curvăreală şi golăneală printre străini, a venit ca un câine jigărit, fără leţcaie în buzunar, plin de râie şi de păduchi, slab, însetat şi nemâncat de câteva zile, i s-a făcut iar milă de el şi l-a primit ca o nevastă bună ce era şi l-a pus din nou pe picioare. Credea că s-a cuminţit, că experienţa din Italia i-a servit la ceva, dar ţi-ai găsit.. Şi-a dat seama curând că s-a înşelat, văzându-l hoinărind prin oraş fără niciun scop de-a se angaja undeva şi de-a munci cinstit pentru o pensie la bătrâneţe. Credea pesemne că-l voi ţine eu ca pe un trântor neisprăvit ce este. Dar parcă poţi ţine un porc întreg pentru 15 cm. de cârnaţ?...

Pentru că nu era om de casă, a pus să fie urmărit. Dorea să ştie care-i motivul, pentru ce nu-l răbda pământul ca pe ceilalţi oameni? Şi nu i-a fost greu să-şi dea curând seama că pricina era lângă ea, tocmai colega ei, Irma, unguroaica aia cu ţâţe cât ugerul vacii Când lipsea ea, lipsea şi ea. Când era ea bolnavă, era şi el mai bine dispus, mai vesel, mai cooperant. Atunci s-a gândit să le întindă o cursă: să se prefacă liberă şi să plece de-acasă. Bastian era în vacanţă, plecat la bunici... A vrut să-l prindă şi l-a prins aşa cum a dorit: cu Irma în braţe, călare pe ea, ciugulindu-i sânii imenşi, grei de chemare la dragoste, ciugulindu-i cu o poftă de bivol nedeprins cu asemenea răsfăţuri. S-a năpustit atunci asupra lor ca o fiară sălbatică, urlând dureros din toată fiinţa ei rănită

de moarte, călcând în picioare trupuri şi boarfe, lovind în neştire cu ambele mâini spatele, fesele bărbatului, pântecul şi coapsele femeii, încercând să-i smulgă părul şi sânii ăia făloşi de curvă nesătulă... Şi dacă Mircea n-ar fi intervenit hotărât cu un picior bine ţintit de a făcut-o lată la pământ, desigur c-ar fi reuşit. Aşa că, ţinându-se cu mâinile de burtă, privea spre Irma Călugăreanu cum îşi caută ciorapii şi chiloţii risipiţi de furtună prin toată casa.

Când şi-a revenit în simţiri, a doua zi, era la spital, într-un pat alb şi curat, cu Bastian lângă ea. Încerca săracu s-o mângâie, s-o potolească, dar parcă mai avea pe cine? Îşi mai amintea şi acum, vag şi confuz, ca nişte secvenţe hilare, dacă n-ar fi fost şi dramatice.

- Stai liniştită, mamă! Eşti la spital. Nu te mai frământa atâta! Nu te mai gândi la ziua de ieri! A trecut. Acasă totul e în ordine Tata şi-a găsit de lucru şi mâine-poimâine va veni să te vadă, - minţi Bastian crezând că are să-i facă plăcere să audă că în sfârşit şi-a găsit ocupaţie.

Mircea era un om simplu, fără multe fumuri în cap. Dar oricât de simplu şi de modest ar fi fost, era totuşi bărbat şi nu putea să accepte o lecţie ca cea administrată de ea: să vie nevasta acasă şi să te cârpească cu palma la fund ca pe copiii cei răi, că n-ai făcut aia şi aia... sau că dimpotrivă, iar ai făcut o trăznaie...

- Ba să nu vie! Să-i spui să nu vie! Nu vreau să-l mai văd niciodată în faţa ochilor. Să şteargă numele meu din minte şi din memoria telefonului!

- Credeam că ţi-ar face plăcere.

- Mi-ar face plăcere să-l văd în fundul iadului. Nu l-aş fi cunoscut niciodată de porc şi de animal nesimţit ce este! Era un lucrător nenorocit cu ziua, cu gura ştirbă şi obrazul neras de două săptămâni, care făcea una şi alta, ba ici, ba colo, unde auzea că e ceva de lucru, că de priceput se pricepea cam la toate: să pună o priză, să zugrăvească o cameră, să repare un robinet, să pună parchet, să sape un şanţ sau o groapă, dar nimic de durată, cu contract de muncă în regulă, ca toţi oamenii. Şi l-am făcut Om, un om între oameni; i-am dat un statut precis şi un nume spălat. Cei care până atunci îi ziceau „măi nea..." sau direct „nea Mircea," au început să-i zică „don Mircea".. L-am scos adică din rahat. L-am spălat şi l-am făcut domn.

- Da, nu lucra el la un trust de construcţii? Nu era proiectant acolo?

- Cine?! Mircea? Proiectant?... Mâzgălea şi el o coală de hârtie acolo. Proiecta un coteţ de porci sau un cătreţ (adăpost pentru găini), că cela pentru câine era prea complicat pentru el...

- Şi de ce l-ai luat? De ce te-ai încurcat cu el, de vreme ce nu era nimic de capul lui? Nu era liber directorul spitalului?

- Aş fi putut să mă mărit cu oricine, că eram frumoasă şi toţi bărbaţii se uitau după mine. şi doctorii şi inginerii, dar n-am vrut. De ce m-am măritat cu el? Poate că din milă. Îl vedeam trudind ca un câine, râios şi jigărit, netuns şi nespălat de la Crăciun; şi mi s-a făcut milă de el. Apoi, credeam că i-a veni şi lui odată mintea la cap şi s-a îndrepta, dar ţi-ai găsit. Era un soi de om rău, certat cu morala, cu lumea civilizată, cu oamenii de treabă. Era făcut să se mulţumească cu puţin, cu ce i se aruncă de la masa bogaţilor. Dacă era prin preajmă şi câteo muieruşcă tânără şi cu dosul mare , nu-i mai trebuia nimic.

- Ei, acuma şi tu, mamă! Poate că n-o fi chiar aşa, - spuse Bastian împăciuitor. Pe urmă, toţi bărbaţii sunt cam la fel, când e vorba de femei. N-ai spus chiar tu treaba asta? Şi nu o dată, de atâtea ori?

- Am spus-o şi o mai spun, fără să mă gândesc că şi el ar putea fi la fel, un jeguraizer şi un gunoi... Ăştia nu sunt oameni. Ăştia sunt nişte Mamoni care îmbolnăvesc femeile de treabă. Mi-i scârbă de el şi de toţi cei ca el. Ştii ce cuvinte de mângâiere a găsit pentru mine când am fost internată cu operaţia aia? Făceam citostatice. Eram cu acul în venă şi toate porcăriile celea lângă mine şi el, idiotul dracului, sta la picioarele patului cu mâinile în buzunar. „Aştept să te scoli din pat şi să vii acasă, că eu pe-aici nu mai dau. Ce să văd aici? Un ţărm alb şi două balene eşuate... Ochii mei nu suportă astfel de imagini. Pa şi pu... la toată lumea!" Şi n-a mai venit într-adevăr niciodată. De un gunoi ca ăsta crezi tu că are nevoie o femeie cuminte ca mine? Să vie oricine! Câinele blocului, toţi maidanezii din oraş; dar el, nu, niciodată! N-am nevoie de el, de vizita lui şi de încurajările lui mincinoase.

IV

Era în ajunul Crăciunului. Nu era frig deloc şi ningea frumos cu fulgi mari şi deşi. „Dacă ninge tot aşa, mâine va fi greu de găsit drumul până la biserică." - îşi spuse Petruţa muşcând dintr-o tartină unsă cu unt şi salam.

Venise de la serviciu stoarsă de vlagă şi s-ar fi întins un ceas sau două, să se mai odihnească puţin, dar mirosul de talc şi de creme greţoase îi mai stăruia încă în nări. Nu-l mai putea suferi. Trebuia să facă neapărat o baie... Chiar aşa şi făcu: intră în baie şi deschise robinetul de apă caldă. Işi pregăti buretele şi spumantul, - halatul, fileul şi uscătorul de păr erau la locul lor Lăsă apa să curgă, trase perdeaua şi se întoarse în cameră. „Până să se adune destulă apă, avea timp să mai înfulece o tartină." Işi luă o felie de pâine uscata din franzela cumparată alaltăieri, două felii de parizer şi un cuţit de unt pe care îl intinse uşor pe toată suprafaţa pâinii. „Ar fi mers de minune un castravete sau un gogoşar..." – se gândi ea framântând în minte gândul acesta întârziat, care îi trezi alt gând şi alt gust. „Nu face nimic," – îşi spuse ea. „Cina va fi mai consistentă."

Auzi soneria ţârâind insistent şi se grăbi să deschidă. Cine putea fi? Mirela avea cheia ei, iar...

- Cine-i acolo? – întrebă ea cu gura plină.
- Moş Crăciun Bastian, dacă primiţi şi alţi moşi; dacă nu, începeţi cu mine! - veni răspunsul lui din spatele uşii.

„Ce naiba să facă? Trebuia să renunţe la baie..." Petruţa îi deschise:

- Mirela nu-i acasă.
- Foarte bine!
- A ieşit nu demult, dar a zis că se întoarce curând.
- Pagubă-n ciuperci! Am venit să vă colind, dar mă bucur că te găsesc singură. - mai spuse el cu subînţeles.

Petruţa intră în baie şi închise robinetul.

- Mai uşor intră omul în rai decât la tine în casă.
- Ai dreptate, - răspunse Petruţa. Dar gândeşte-te şi tu! Cine ţine cheile raiului? Sfântu Petru, nu–i aşa? El lasă femeile să intre pentru că sunt femei, iar bărbaţii,

pentru că şi el e bărbat. Ori eu sunt femeie şi nu las decât prietenii.

- Hai să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, că n-am venit singur!

Petruţa îşi legă părul cu o panglică, îşi puse un fileu de bumbac, croşetat chiar de ea şi se prezentă.

- Iată-mă-s la dispoziţia dumneavoastră! Cu cine vrei să-mi faci cunoştinţă?

- Cu cel mai bun prieten al omului. Să nu te sperii, că nu muşcă! Nu vorbeşte şi nu muşcă pe nimeni.

Petruţa întinse mâna cu oarecare reţinere. Nu era foarte clar despre ce este vorba, dar precizarea că „nu vorbeşte şi nu muşcă" o mai linişti.

Bastian îi puse căţelul în braţe.

- Să nu-ţi fie teamă, fiindcă e foarte blând şi-l cheamă Ţuni.

Petruţa îl strânse la piept. Era moale şi pufos ca un pisoi. Ţuni întinse sfios botişorul şi o linse pe gură.

- Fii atent! Îi place să sărute fetele. Bravo, curajosule! Direct pe gură... din prima. Uite că eu n-aş fi avut atâta îndrăzneală. Al cui e?

- Al tău. Nu-ţi place?

- Unde l-ai găsit? De unde l-ai luat?

- De la un magazin de articole second hand. Nu-ţi place? L-am scos din mâinile unui ticălos care-l ciomăgea fără milă pentru că atentase la bucăţica lui de friptură. „Stai, omule! Nu vezi că-l omori? Ce ţi-a făcut ghemotocul ăsta de pluş?" „Mi-a înfulecat friptura din farfurie, lovi-l-ar hingherii cu instrumentul lor, de javră obraznică!" „Şi dumneata, om bătrân, îţi pui mintea cu el? Te văd om serios, cu scaun la cap. Cum poţi să dai aşa, fără nicio milă în cel mai bun prieten al omului?" Am făcut şi eu ca filozoful acela care, văzând tot aşa, un om ciomăgind un câine, strigă la el îngrijorat: „Nu mai da, omule! Văd în căţelul acesta sufletul celui mai bun prieten al meu..." (*Xenophanis*)

- Ce rasă e?

- Cea mai nobilă cu putinţă. E maidanez. Îţi place?

- Îmi place foarte mult. Cum să nu-mi placă? N-am avut niciodată un sufleţel aşa de mic şi pufos lângă mine.

Se aşeză pe marginea divanului şi începu să-l pipăie uşor de la cap la coadă şi de la coadă la cap, insistând asupra lăbuţelor şi boticului. Da, erau patru şi toate patru, atât de subţiri şi de mici, c-ai fi putut să-l

confunzi uşor cu un pisoi... Şi avea două urechiuşe moi şi bleguţe, de nu-ţi venea să crezi că poate auzi cu ele.
- Ce papă?
- De toate: salam, ouă, lapte, mămăligă, pâine, tot ce-i dai. Nu-i mofturos. N-are fiţe-n cap ca noi.
Petruţa se duse la frigider şi-i aduse două felii mari de parizer.
- Să i le pun pe o farfurioară sau le papă din mâna mea?
- Ţi-am spus că nu vorbeşte.
- Deloc? Niciun cuvânt? Nici măcar româneşte? Păcat! Fiindcă limba câinească nici eu n-o cunosc foarte bine... Dar româneşte speram că se descurcă cât de cât...
Petruţa i le întinse pe palmă. Ţuni le înşfăcă fără nicio reţinere şi le hăpăi numaidecât. Apoi sări jos de pe genunchii ei şi începu să inspecteze camera ca pentru a-şi da bine seama unde se află şi că nimic din ce era împrejur nu-i poate pricinui vreo neplăcere.
- Asta nu ştie de post... De fapt, de ce l-ai adus? Cu ce scop? Voiai să-i faci o surpriză Mirelei sau mie?
- Ţie ţi l-am adus. Am vrut să-ţi fac un cadou de Crăciun. Mirela nu iubeşte fiarele acestea fioroase... O cunosc foarte bine. Nu-i plac nici câinii, nici pisicile, nici păsărelele, nimic. Afară de păsărica ei, n-ar pune mâna pe niciuna din regnul animal.
- Bineînţeles că-mi place. E o jucărie vie, care necesită multă grijă şi dragoste. Cine să mă aştepte şi pe mine acasă când vin de la serviciu? La cine să mă gândesc toată ziua?
- Ei, să nu exagerăm totuşi! Să nu uităm că, înafară de jucării şi animăluţe, mai există şi oameni! Mai avem colegi şi prieteni care aşteaptă şi ei puţină atenţie, o mângâiere şi o vorbă dulce dată direct de pe buze.
- Nu ştiu ce vrei să zici. Poate că n-am înţeles eu bine. Astăzi nu m-ai găsit în apele mele cele mai bune.
- Nu-i nicio grabă. Mai întâi vin cuvintele. Ele intră prima dată în urechi şi pe urmă vine şi înţelegerea. Am auzit undeva această observaţie superbă: că drumul de la urechi la inimă este cel mai lung drum. Nu ţi se pare frumos? Drumul de la urechi la inimă este cel mai lung drum...
- Superb! Probabil că mama ta l-ar fi spus. Numai ea e în stare să formuleze astfel de gânduri frumoase.
- Mama? În niciun caz. Ea nu putea spune aşa ceva, pentru că, între urechile ei şi inimă nu e nicio relaţie. Pe

urmă, nu sunt sigur că ar avea urechi. Inimă cu siguranţă n-are. Dar, pentru mine, dacă vrei să ştii părerea mea sinceră, cel mai lung drum este de la genunchi la chiloţi.

- Cu siguranţă... Lung şi obositor... Sunt convinsă. Bem şi noi o cafă? – întrebă Petruţa şi se ridică imediat. Bastian o urmă la bucătărie. Puse espressorul în priză El puse apă în aparat, iar ea, cafea. Bucătăria fiind foarte strâmtă, inevitabil se frecau unul de altul. Bastian mai ales căuta frecuşul acesta în mod intenţionat

- Măi domnule, tu nu vezi sau n-ai loc de fundul meu? Uite, eu aşa de multă şi de frumoasă cum sunt, l-aş putea lua pe Ţuni de coadă şi să-l învârt în jurul meu fără să-l ating de vreun obiect.

Bastian o strânse în braţe.

- Eu nu pot face toate lucrurile ca tine. Ăsta-i neajunsul meu. Ce să fac?

- Mă rog! Pentru că nu-i cu intenţie şi fără vreun scop mârşav, am să te iert de data asta. Dar vreau să ştiu dacă ai venit să m-ajuţi sau ai venit să mă-ncurci?

- Şi pentru una şi pentru alta.

- Bine, atunci sunt liniştită. Credeam c-ai venit doar să m-ajuţi....

- Atenţie la cafea! Ai pus zahăr?

- Asta e treaba ta. Ţie îţi place dulce

- Da, mie îmi place mai dulce.

- Eşti tu destul de dulce. De ce aş mai pune şi în cafea?

- Pentru armonizare.

- O femeie dulce merge foarte bine cu o cafea amară.

- Cu o cafea, mai puţin. Dar cu un pahar de vin dulce merge de minune.

- Nu ştiu, n-am băut aşa ceva niciodată.

- Ai să bei acum. Am o sticloanţă la frigider Ieri am pus-o.

- Serios? Ei, bine! Eu îţi ofer o băutură ceva mai selectă: o şampanie. Doar e Crăciunul; Ce, naiba! Nu puteam veni cu mâna goală la tine.

- Şampania era pentru Mirela, nu pentru mine, cred.

- Poate că da, poate că nu. Ştii vorba aia românească: Nu-i pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte. Mirela lipseşte, ai zis. Cu atât mai bine. Ne vom descurca şi fără ea.

- Absolut. Până pui tu cafeaua în ceşti, eu deschind Zarea. Bine?

Petruța scoase paharele, în timp ce el destupă butelia. Turnă în pahare. Bastian duse paharul la gură murmurând încântat:

- Mmm! Minunat lucru șampania asta! Bravo cui a inventat asemenea licoare și a reușit s-o bage în sticlă! Același bravo cui a adus-o și a pus-o în pahare! Pentru că-i fără bani, - glumi Bastian

- Așa? Atunci va trebui să-ți fac nota cum trebuie, să plătești toată consumația. Ce crezi tu, că la mine e bufet suedez? Să-ți iasă din cap treaba asta! Aici nu vii să bei și să mănânci ca la tine acasă.

- Eu așa mă socoteam.

Bastian mai sorbi o gură de cafea. Luă și una de vin, după care își drese ușor gâtul.

- Tuța dragă, vreau să-ți spun ceva frumos, dar cu o condiție: cu condiția să mă săruți.

- Să te sărut? Atunci nu poate fi ceva frumos.

- Ba da. E ceva foarte frumos și serios și am nevoie de puțină încurajare

- Eu nu încurajez pe nimeni să facă sau să zică prostii. Tu singur trebuie să te decizi și să-ți iei răspunderea faptelor și vorbelor tale.

- Foarte bine! Atunci fii atentă la Mandea! Ciulește bine urechile ca să auzi ce n-ai auzit niciodată până acum! Trebuie să ne căsătorim... – își făcu el publică hotărârea, încât Petruța rămase pur și simplu fără grai.

Vorbea oare serios sau glumea? Ce glumă poate fi asta din partea unui băiat serios? Din partea unui coleg și prieten, pentru care avea toată stima și prețuirea...

- Trebuie să ne căsătorim, - mai spuse el o dată.

- Bastien, dragule, de unde ai scos tu imperativul acesta? Cine spune că trebuie? Kant sau Socrate? Te-ai gândit mult la lucrul acesta sau te-a îmboldit cineva? Sunt sigură că mama ta n-are nicio contribuție aici Atunci cine? E ceva serios? Nu-mi vine să cred. Nu că nu mi-ar surâde propunerea ta, dar mă întreb și eu ca proasta-n târg: Ce-ți căşună? Cum ți-a venit așa deodată gândul acesta năstrușnic? Ai ceva împotriva mea? Ți-am făcut eu ceva și vrei să te răzbuni?

- Aș putea spune c-așa mi-a venit mie, dar adevărul adevărat este următorul: că mama m-a întrebat nu demult: „Și ce-ai de gând să faci cu fata asta?" I-am răspuns: „Nimic." „Foarte bine. Atunci las-o în plata Domnului! Că sunt fete destule în orașul ăsta..." Același lucru m-a întrebat și prietenul Milică și mai

recent, Mirela. Aşa că m-am gândit şi eu că trebuie să facem ceva şi să oficializăm relaţia noastră.

- Am înţeles. A fost un imbold dinafară, nu ceva interior, personal.

- Asta n-are nicio importanţă. Eu am decis.

- Dar trebuia să mă întrebi şi pe mine, nu?

- Te întreb acum: Bisoc Petruţa, vrei să te măriţi cu Sitaru Bastian?

- Nu ştiu. Nu m-am gândit încă la lucrul acesta. Aşa că nu pot răspunde pe loc. Dă-mi un răgaz de gândire!

- Cât timp îţi trebuie? 24 de minute îţi ajunge? 48 sau mai mult?

- Nu ştiu. Când voi avea un răspuns, te anunţ direct şi personal.

- Vrei să mergem la Hoia sau la Grădina Botanică sau la oser, ca să-ţi cer mâna? Multe cupluri fac treaba asta; din ce în ce mai multe caută un loc special: pe tren, pe vapor, avion, Himalaya, pe plajă, în mare, etc. Pentru a face lucrul acesta simplu, firesc şi natural, care vine după o relaţie frumoasă ca a noastră. Poate că importanţa lui cere o mare solemnitate, un loc special, care să marcheze cumva hotărârea unică din viaţa unui cuplu. Şi dacă vrei tu, o facem şi noi. Vom găsi noi unde să ne ducem.

- Eu zic s-o facem în poiată sau pe cătreţul găinilor sau pe mormanul de gunoi a celui mai tâmpit ţăran din oraş. – spuse Petruţa coborând discuţia la nivelul cel mai de jos. - Măi Bastian, eu îţi dau o cafea de prima calitate, ca tu să-mi vinzi gogoşi sărate? Intenţia ta mă măguleşte evident, dar mai avem timp. Nu te grăbi ca fata mare la pat! Traiul cu o femeie ca mine nu e uşor. El cere multă atenţie, multă grijă din partea unui bărbat cu vedere, pentru că fiind o femeie infirmă, nu pot accepta să fiu pusă într-o situaţie dificilă, de inferioritate, ca să nu zic mai mult. De aceea, îţi spun: mai cujetă şi lasă timpul să hotărască! Nu ştii vorba grecului: Timpul e cel mai bun sfetnic.

Bastian îi prinse sânii în palme, în timp ce ea îi încolăci gâtul cu ambele mâini. Se lipi de el, până ce el coborî mâna încet-încet între pulpele ei. Înţelegând amândoi chemarea trupului, se ridicară uşor pentru a se retrage în cameră. Dar în clipa următoare se auzi soneria ţârâind insistent. Bastian se uită pe vizor.

- Cine e?

- Cine poate fi? colega noastră scumpă şi dragă Mirela.
- Şi ce facem?...
- Să-i deschid sau nu?
- Bineînţeles.
- Deschide-i! Că asta e în stare să sune până mâine dimineaţă. Nu se gândeşte c-ar putea să ne deranjeze!

V

- Doamnelor şi domnilor, 8 Martie este cea mai frumoasă zi din an, din fiecare an, vreau să zic, fiindcă atunci sărbătorim cea mai frumoasă jumătate a omenirii, femeile noastre dragi... - începu preşedintele Asociaţiei, profesorul Codosu. - De-a lungul istoriei femeile au jucat cel mai important rol din lume, în calitatea lor de mamă, soţie, amantă, soră, prietenă şi tovarăşă a bărbatului. În toate aceste ipostaze, ea a fost totdeauna la înălţime şi nu mă gândesc doar la Eva, mama tuturor celor vii şi nici la liota de zeiţe, nimfe şi driade care populau cândva Olimpul, ci la acele exemplare rare, mai rare decât pietrele scumpe şi care au strălucit în istorie şi ca inteligenţă şi ca frumuseţe fizică şi morală, despre care vorbeşte istoria cum au fost: regina Hatshepsut a Egipului, regina Asiriei, Shammuramat, numită de greci Semiramida, regina Egiptului, Cleopatra, despre care se spune că a fost cea mai frumoasă femeie din lume; şi seria lor ar putea continua la nesfârşit cu Marilyn Monroe, Brigite Bardot, Claudia Cardinale şi cele prezente azi aici, în mijlocul nostru. Asta ne spune istoria şi eu vă spun tot aşa, pot să jur cu mâna pe inimă... pe inima oricărei femei, că cele mai frumoase sunt totuşi femeile de lângă noi... - şi toţi cei de faţă izbucniră în aplauze prelungite, semn că erau de acord cu vorbitorul.

- Ele sunt comorile noastre dragi, pe care le iubim şi preţuim zilnic, cel puţin o parte dintre noi, şi azi, mai mult ca oricând. Ele sunt zeiţele noastre iubite, averea şi dulceaţa noastră personală. De aceea, ridic acest pahar de şampanie în cinstea şi sănătatea lor – şi vă îndemn şi pe voi să faceţi la fel, - dorindu-le tot binele din lume, copii frumoşi, sănătate şi fericire alături de

noi. La mulţi ani, dragile mele! La mulţi ani şi la mulţi bani! Iubiţi-le! Ţucaţi-le! Strângeţi-le în braţe şi ţucaţi-le că azi este dezlegare de la Uniunea Europeană... Dar şi ele pot face la fel.

Rumoarea deveni generală. Bărbaţii sărutau femeile şi femeile, bărbaţii. Se îmbrăţişau, se pipăiau, ciocneau paharele vorbind toţi odată cu glas tare, chemându-se unii pe alţii de-a valma, de ziceai că nu s-au mai văzut de la începutul lumii.

Bastian sesiză direcţia şi ochind un separeu mai retras, o luă pe Petruţa de mână şi puse stăpânire pe el. Aveau o masă şi patru scaune lângă ea. Pe toate laturile sălii erau separeuri, dar nu destule pentru toată lumea. Li se aduse coniac, vin şi bere; fursecuri crocante, arahide şi saleuri. Pe urmă, aperitive mai consistente: salam, şuncă, telemea felii, măsline şi castraveţi. Meniul era bogat şi variat, ca totdeauna în astfel de împrejurări. Urma să vină piure cu friptură, sarmale în foi de varză, tort şi îngheţată. Instalaţi la mese, după nişte criterii ştiute numai de ei, cunoştinţe şi prietenii mai vechi. Începură să înfulece şi să bea, parcă zoriţi de cineva sau ceva. Se simţea o grabă ciudată, determinată nu atât de vidul stomacului, cât de ceva psihologic. Muzica din boxe contribuia şi ea la festinul acesta.

- Ai fost aleasă vice-preşedinte a Comisiei de femei. Asta mă onorează cumva şi pe mine. Dar doamna preşedintă cine e?

- O doamnă profesoară de la şcoală.

- E o femeie frumoasă. O cunoşti?

- Bineînţeles Ea a fost şi anul trecut şi cu siguranţă că va fi şi anul viitor. Îţi dai seama că n-are cine să fie. Nu se înghesuie nimeni la o funcţie onorifică, neremunerată.

Bastian ar fi vrut să i-o prezinte, dar se reţinu Va găsi el momentul potrivit s-o cunoască...

Şi, într-adevăr, după câteva minute de aşezare şi sporovăială cu gura plină, începu dansul. Doamna preşedintă ieşi la dans cu Janosian, antrenorul lui de box. Îi urmări o vreme intrigat de diferenţa lor de vârstă şi de mişcare. Nu se potriveau deloc. Ea, sprintenă şi uşoară, o silfidă cu buze moi, apetisante, de culoarea caisei coapte; iar el, o huidumă de om, greoi şi fără niciun simţ al mişcării.

- Tuţa dragă, nu vrei să dansăm şi noi? Toată lumea dansează.

- Sunt cam obosită, dar hai să ne mişcăm şi noi un pic!

Bastian avea chef de zbânţuială. O luă pe Petruţa de mijloc şi ieşi în ring. Ceea ce-l mira mai tare, era faptul că toţi dansatorii se mişcau frumos, în ritm şi cu dezinvoltură. Fetele erau mai ales uşoare şi graţioase. Se mişcau ca nişte balerine adevărate. Ai fi zis că toată ziua numai asta făceau.

Petruţa îi explică

- Dansul se învaţă în timpul şcolii. Nu la orele de educaţie fizică şi nici la cele de mobilitate şi orientare, ci sâmbăta şi duminica, după masa de seară. Profesorul de serviciu organizează nişte serate dansante unde li se explică paşii, poziţia corpului, cu muzică şi fără muzică, corectând din mers lipsurile şi exagerările. Nu se urmăreşte atât performanţa, cât însuşirea corectă a posturii şi mişcării. Sigur că fetele au simţul acesta în sânge, dar şi băieţii, unii dintre ei cel puţin, îl deprind foarte repede. Poate să-i ajute auzul muzical, simţul ritmului, partenera de lângă ei, profesoara-îndrumătoare, exerciţiul continuu sau toate la un loc.

- Petruţa ceru timp de odihnă. N-avea chef şi mai ales dispoziţia necesară mişcării, fiind din păcate la ciclu.

Bastian goli paharul de coniac şi trecu la vin. Îi puse şi ei un pahar de bere cu foarte multă spumă.

- La mulţi ani!... Tu, la şah, înţeleg. Acolo e vorba de gândire, de calcul mintal. De-aia i se şi spune „sportul minţii" . Dar la dans, mi se pare de-a dreptul extraordinar...

Nu înceta să privească şi să se minuneze..

- Tu ce-ai făcut la şah?

În timp ce Petruţa era la şedinţă, el juca şah cu Paul Avidi, student la Facultatea de Teologie Catolică

- Ce să fac? Am pierdut, bineînţeles. Tipul ăsta se ştie, nu glumă. Joacă, nu se joacă. Nu ştiu când are timp să şi studieze, să cânte la orgă şi să joace şah; că toate cer timp şi pe toate le face perfect.

Bastian era cu ochii după preşedinta Comisiei de femei. Acum doamna dansa cu preşedintele asociaţiei. Nici ăsta nu le avea cu dansul. . Nu era bătrân, dar pe vremea lui probabil că nu se punea atâta accent pe mişcare, se gândi Bastian şi, când ea îl conduse la locul lui, el ţâşni ca un iepure din ţarc.

- Oare pot îndrăzni să-ţi cer şi eu un dans peste cei înscrişi deja în agenda ta obişnuită?

- De ce nu? Îndrăzneşte, fiule! Îndrăzneşte, că îndrăzneala moarte n-are! – răspunse zâmbind doamna preşedintă. – Şi se luară de mâini.

- Te urmăresc de mult. Îmi place cum dansezi şi-mi placi aşa în general, cum arăţi ca femeie. Eşti frumoasă, chiar foarte frumoasă... Şi ochelarii ăştia te prind de minune Îţi dă o aură de intelectuală, de doctoriţă parcă

- Serios?
- Cum te cheamă? dacă nu sunt prea curios.
- O să-ţi spun mai târziu, după dansul următor.
- Eşti elevă sau instructor de dans?
- Tu ce zici?
- Eu zic că eşti elevă.
- N-ai ghicit. Sunt profesoară de franceză.
- De franceză?
- Mh!
- Şi ştii vorbi franţuzeşte?
- Mhm!
- Atunci, ce înseamnă Je t'aime?
- Asta nu ştiu. N-am învăţat încă lecţţia asta.

- Foarte bine. Atunci, să vii la mine, să te învăţ eu! Nu ştiu limba franceză, dar propoziţia asta o ştiu în toate limbile pământului.

- O să viu. Mâine, e târziu?

- E cam târziu, dar fiindcă eşti aşa de frumoasă, de data asta voi trece cu vederea.

- Eşti indulgent. Mă bucur. Unde ne vedem?
- În faţa OPEREI. E bine? La ora zece... Să zicem!
- Am înţeles. În faţa Operei, la ora zece...
- Te văd foarte mirat. De ce?
- Fiindcă toţi dansează foarte frumos.

- Nu-i de mirare. Cei mai mulţi dintre ei sunt studenţi şi perechile lor sunt femei văzătoare, soţii sau colege de facultate care vin uneori la întâlnirile noastre din curiozitate sau din plăcere. Uite, ăia de colo sunt soţ şi soţie, studenţi la Istorie. Ceilalţi sunt studenţi la Psihologie, iar ăia din faţă, la Litere.

- Îi cunoşti pe toţi?
- Nu chiar pe toţi şi nu foarte bine
- Ţi-au fost elevi?
- Unii dintre ei, da, mi-au fost elevi...

În momentul acela se opri muzica Se opriră şi ei. Preşedintele Asociaţiei se ridică în picioare şi spuse cu voce tare:

- Cine vrea cafea, să anunţe, ca să nu facem prea multă sau prea puţină!

- Vreau să te rog ceva: să nu mai dansezi cu tipul ăla de colo! Se poate?

- În ruptul capului. Păi, ăla e soţul meu.

- Janosian? E soţul tău?

- Chiar el. E profesor de educaţie fizică la şcoală

- Şi antrenorul meu de box.

- Dar tu ce cauţi la şcoala aia? Doar tu nu eşti oarbă.

- Cum, ce caut? Sunt profesoară acolo. Nu ţi-am spus?

- Dar tu nu eşti oarbă.

- Nu sunt chiar oarbă, pentru că sunt amblioapă. Adică, o femeie oarbă care vede destul de bine cu ochelari. Sau, dacă preferi, o femeie văzătoare care nu vede fără ochelari. Ai înţeles? Dacă eşti curios să afli mai multe, vino într-o zi la şcoală şi te vei lămuri singur.

Bastian deşertă sticla de bere şi paharul lui de vin, toastând bucuros:

- La mulţi ani! Să-mi trăieşti, că-mi trebuieşti!

Se gândi că n-are niciun rost să mai rămână din moment ce preşedinta Comisiei de femei pleca, că ceea ce era de făcut, făcuse, şi până mâine nu mai era foarte mult. Aşa că spuse:

- Mergem şi noi, Tuţa dragă? N-am fost primii şi nu vreau să fim nici ultimii.

Bucuroasă cumva de propunerea lui, Petruţa se şi ridică.

Ieşiră în stradă. Nu era frig deloc sau antrenul şi băutura le pusese sângele în mişcare, că nu simţeau temperatura scăzută de afară Nu era zăpadă şi nici ger nu era. Toată săptămâna fusese cald şi soare, că-ţi venea să umbli numai în tricou.

- Ce fel de joc e ăsta la voi? Să te laşi pipăită de fiecare bărbat? M-am uitat şi eu ca prostul, dar n-am înţeles nimic. – întrebă Bastian nedumerit.

Asistase la joc de departe şi oarecum intrigat. Era clar că nu văzuse niciodată ceva la fel şi nu putea pricepe rostul lui

- Un joc de societate, - răspunse Petruţa indiferentă. Un joc ca oricare, fără sens şi fără taină. Un gen de amuzament deghizat. E vorba de recunoaşterea celui de

lângă tine după semnalmentele fizice, anatomice şi vestimentare, în principal. Cel mai şugubăţ face totdeauna ceva, zice sau te stârneşte cumva, ca să-ţi audă piuitul şi astfel să te dai singură de gol. Pe urmă, pipăitul ăsta mai are şi alt scop. Noi, orbii îi spunem o „privire în braille", prin care ajungi să-ţi dai seama cum arată X sau Y, pe care îl ştii ca voce, îl auzi vorbind sau râzând, dar nu ştii cum arată în realitate: dacă e înalt sau scund; dacă e gras sau slab, etc

- Am observat un tip ceva mai bătrân care pipăia toate femeile cu foarte mare interes, insistând asupra sânilor. Cine e tipul?

- Nu ştiu la cine te referi

- La tine insistau aproape toţi. Tare ar mai fi vrut să te pipăie pe viu, să te dezbrace şi să-ţi facă un pic de masaj. E clar că nu mai trecuse prin mâna lor asemenea exemplar.

- Ţi s-a părut, dragule, - răspunse Petruţa indiferentă. Astfel de jocuri au loc aproape lunar. Nu mai au nimic spectaculos, nimic erotic în ele.

- Şi tu participi la ele de fiecare dată? Îţi interzic să mai participi la ele. Auzi, tu? Îţi interzic cu desăvârşire. Nu suport să văd un bărbat că pune mâna pe tine; că te ia şi te pipăie pe toate feţele, de parcă ai fi noua lui jucărie.

- Dar n-are nimic erotic jocul acesta, ţi-am mai spus. Absolut nimic.

- N-are, pe dracu! N-am văzut eu cum te ia şi te freacă, să-ţi cuprindă curu... şi de la cur până mai jos, nu-s decât trei degete. N-am văzut eu cum li se umflă pantalonii, de parcă şi-ar umple buzunarele cu morcovi Să nu te mai duci niciodată acolo!

Era gelos, domnul Bastian, gândi Petruţa cu plăcere. Nu putea suporta atingerea unui bărbat de femeia lui

- Foarte bine! Voi sta toată ziua numai acasă, ca să-ţi croşetez ţie şosete şi mănuşi.

- Mă rog! Dacă ţie-ţi face plăcere jocul acesta, n-ai decât să te duci. În fond, pipăielile lor pe tine te mânjesc, nu pe mine.

Când ajunseră acasă, Bastian o lăsă cu cheia în yală şi plecă îmbufnat.

VI

La sfârşitul Adunării, fratele Luca îl prinse de cot şi-l trase deoparte, cerându-i să mai rămână puţin. Îl întrebă cum o mai duce cu sănătatea? Dacă nu e bolnav şi dacă n-are nevoie de ceva? Cum stă cu lucrarea de licenţă? Şi alte întrebări convenţionale care se pun în asemenea împrejurări şi pe care nu le poţi evita când te afli într-un mediu formal în care te vezi săptămânal cu nişte oameni care-şi spun unii altora frate şi soră.
După ce veni şi fratele Zaharia şi fratele Marcu, îl luară sus, într-o cămăruţă de taină. Era o încăpere mică şi strâmtă, cu mobilier puţin, destinată consfătuirilor presbiteriene. Nici nu era nevoie de mai mult pentru asemenea întâlniri.
Primul care luă cuvântul fu fratele Marcu:
- Cunoaştem cu toţii talentul dumneavoastră artistic, cu care lăudaţi pe Domnul şi ne bucuraţi şi pe noi de atâtea ori cu instrumentul şi cu glasul dumneavoastră minunat. Din păcate, nu staţi la fel de bine şi în privinţa părerilor personale despre învăţătura bisericii

După el interveni fratele Luca, cel care sugerase chemarea lui Pavel la o discuţie în faţa membrilor presbiteriului. Ar fi vrut să aibă cu el o discuţie sinceră şi deschisă, dorind totuşi să-l tragă niţeluş de urechi în legătură cu părerile lui cam extravagante, exprimate în câteva rânduri printre surori şi fraţi, nişte păreri nu tocmai ortodoxe. Unii mai păstrau rezerve, dar el ca unul mai bătrân şi membru mai vechi al bisericii, nu putea trece cu vederea ieşirile lui cam prea originale şi în afara spiritului general al scripturii şi al cuvântului sfânt. De aceea hotărî să-l cheme la ordine şi să-l scuture niţeluş de poleiala acestor idei neconforme cu învăţătura sfintei Biserici. Şi când avu de partea lui şi pe ceilalţi membri ai comitetului, intenţia lui se transformă în realitate. Se uită la fratele Zaharia şi spuse:
- Dumneata, frate Pavel, vrei să rupi cu tradiţia noastră, cu interpretarea Sfintei noastre Biserici, afirmând că păcatul e un rău relativ, o eroare măruntă în

care omul se poate bălăci liniştit, fără să-l supere prea tare pe Dumnezeu, nu-i aşa?

Dar nu reuşi să-şi ducă gândul până la capăt, pentru că Fratele Zaharia, pastorul bisericii, interveni peste el, întrebând indirect şi pe un ton mai aspru:

- În ce relaţie se găseşte fratele Pavel cu Sfânta Biserică şi cu Bunul Dumnezeu, Ziditorul Cerului şi Pământului, care pe toate le vede şi pe toate le iartă, dacă te apropii de El cu inima curată şi gândul cinstit, cu dorinţa de pocăinţă şi cu o căinţă sinceră? Nu ţi se pare că Satana lucrează cu spor la temelia credinţei tale, încercând să te îndepărteze de la calea cea dreaptă care duce la Mântuire şi Viaţă Veşnică? Nu ţi se pare că diavolul doreşte să te abată de la învăţătura Sfintei noastre Biserici?

Pavel se foi o vreme pe scaun ca unul care nu-şi află locul şi care nu se simte la largul lui. „Oare se îndepărtase sau era pe cale să se îndepărteze, aşa cum spunea fratele Zaharia? Ce fapte şi ce atitudini dovedeau lucrul acesta? Unde era lucrarea celui Rău aici? Fără îndoială că era o simplă părere, o acuzaţie fără temei."

Da, formulase într-adevăr o părere de genul acesta într-o discuţie oarecare cu nu mai ştia cine, cu ceva timp în urmă, încercând să arunce o nouă lumină asupra unor dogme cu implicaţii teoretice şi practice, susceptibile de noi interpretări, care să facă noţiunile mai inteligibile, mai concrete. Departe însă de el gândul înstrăinării de credinţă şi pocăinţă. Poate că se cam îndepărtase, dar nu cum credea fratele Zaharia. Şi nici n-avea de gând s-o facă. Erau însă de lămurit câteva aspecte, nu dogmele ca atare, ci unele aspecte legate de înţelegerea noţiunii de Păcat şi de Dragoste, în primul rând, dar şi de altele. Fiind vorba de nişte noţiuni atât de importante şi de discutate, o interpretare prea îngustă şi veche, mult prea abstractă şi fără un conţinut concret, uşor de înţeles, cu care nu poţi fi de acord acum, în pragul secolului XXI, se impunea oarecum o viziune mai actuală şi o interpretare mai aplicată.

- Într-adevăr, eu cred că Păcatul e o eroare umană, un act dăunător, cu consecinţe nefaste asupa mea, în primul rând, şi pe urmă asupra altora, şi care ţine cumva de natura omului; şi poate că nu atât de natura omului, cât de caracterul şi lipsa lui de educaţie. Să mă explic: Să nu furi! Să nu minţi! Să nu juri strâmb!... Toate sunt

nişte lipsuri provenite din educaţie, din lipsa de educaţie, mai bine zis. De ce sunt nişte lipsuri? Pentru că punând mâna pe bunul altuia, pui mâna pe un lucru care nu-ţi aparţine, pe un lucru care aparţine unuia care a muncit pentru el. Să nu minţi!... Omul necinstit este implicit şi mincinos. El pierde stima şi încrederea celor din jur. Cu omul în care nu mai poţi avea încredere, nu mai poţi avea nicio relaţie. El s-a compromis. A ajuns un om de nimic, cum se spune în popor. Un om fără caracter... Să nu preacurveşti! Iată un păcat cu foarte grele consecinţe. Omul căsătorit distruge temelia relaţiei lui cu celălalt partener, în cel puţin două sensuri: în primul rând, distruge relaţia de dragoste, legătura afectivă care i-a unit şi prin care au zămislit copii. Dragostea e un sentiment personal, adânc, o zestre indivizibilă. Ea nu poate fi împărţită în mai multe felii, precum cozonacul de Paşti. Poţi iubi mai multe femei, dar nu cu toată inima şi cu tot sufletul tău. Pentru a da celei de-a doua ceva, trebuie să rupi o bucată din partea întreagă, adică din ceea ce i se cuvine soţiei, şi ea va simţi în cele din urmă lipsa aceasta. Slăbind acest sentiment întemeiat pe prietenie, devotament, ataşament, încredere, stimă, apreciere şi consideraţie şi câte s-ar mai putea spune în ordinea aceasta de idei, contribui la demolarea edificiului familial, ridicat cu greu şi cu ajutorul părinţilor, colegilor şi prietenilor. Pe de altă parte, ca o consecinţă exterioară, contribui la demolarea altei familii, dacă femeia sau bărbatul respectiv e familist. Dacă nu, cu atât mai bine. Îi strici echilibrul lui sufletesc. Îl momeşti cu promisiuni de tot felul: cu bani, cadouri, avantaje profesionale şi de altă natură. Profiţi de credulitatea lui. Îi înşeli speranţa, buna credinţă. Îi creezi aşteptări, pornind de la caracterul lui slab, instabil, de la lipsa lui de fermitate, etc. etc De aceea, spun eu că Păcatul e ceva concret, un rău palpabil, individual şi rareori colectiv

- Vorbind despre Păcat doar aşa la modul abstract, ca despre ecuaţia lui Schroedinger sau Einstein, nu lămurim nimic, nu spunem ce trebuie, pentru ca omul obişnuit să înţeleagă şi să se poată feri de urmările lui.

- Privit mai de aproape, Păcatul e un Rău adevărat, indiferent cum l-ai lua, dacă eşti sau nu conştient de el. Apostolul Pavel spune că Păcatul intră în lume odată cu Legea, adică odată cu trezirea conştiinţei. În afara Legii nu există Păcat. Prin precizarea aceasta, apostolul Pavel

subliniază odată în plus legătura dintre Păcat și cunoaștere, dintre conștiință și existență, ceea ce este foarte corect sub acest aspect. Dar Păcatul rămâne păcat din punctul meu de vedere, fie că-ți dai seama, fie că nu. Răul odată săvârșit, își produce efectele, fie că vrei, fie că nu; fie că ești conștient, fie că nu. Furtul rămâne furt și minciuna rămâne minciună. Păgubașul rămâne păgubit și hoțul, negustor cinstit până nu e dovedit. Doar că acțiunea în sine nu mai poate fi calificată drept Păcat. Dacă Păcatul ar fi ceva dat, fără nicio determinare psihologică, ar însemna că el s-ar putea aplica și la copii, și la bolnavii psihici. Ar însemna ca el să se aplice și la popoarele civilizate, și la triburile sălbatice din Africa și America, din jungla peruviană și amazoniană; adică la toate ființele pământului, indiferent dacă au auzit sau nu de Justiție și pedeapsă, de Mântuire și de Salvare.

- După cum îmi dau seama eu, dumneata afirmi că Păcatul ar fi latura negativă a vieții și acțiunii umane, ceea ce e Rău și urât în lume și în ființa noastră, nu-i așa? – preciză fratele Marcu.

- Că Păcatul ar fi – interveni și fratele Luca, - partea întunecată a vieții, ceea ce scapă voinței și conștiinței noastre, care-l face pe om să săvârșească o fărădelege, dacă înțeleg eu bine.

- Întocmai, cu diferența că n-am spus eu lucrul acesta, - răspunse Pavel ironic. – Poate că n-am fost destul de limpede și atunci mă văd nevoit să repet din nou: dumneavoastră vorbiți despre păcat la modul abstract, ca și cum păcatul ar fi o prăpastie fără fund, sau cum ar spune astronomii de azi: o „gaură neagră în care intră tot ce vrei și ce nu vrei și din care nu mai există ieșire"; că păcatul ar fi o ticăloșie incalificabilă, un lucru care te duce iremediabil direct în focul gheenei, acolo unde-i plângerea și scrâșnirea dinților. Or, eu cred că lucrurile nu stau deloc așa. Eu cred că păcatul e o greșeală, o eroare, un act nesăbuit, antisocial și antipersonal, o încălcare mai gravă sau mai puțin gravă a poruncii lui Dumnezeu, așa cum am mai spus deja.

Pentru ce a fost alungat Adam și Eva din Grădina Edenului? Pentru că n-au ascultat de porunca divină: „Puteți mânca din toți pomii, afară de pomul aflat în mijlocul grădinii". Nu i-a condamnat la moarte și nici la

temniță grea, ci doar la o viață trudnică să trăiască din sudoarea frunții lor.

Altfel spus, există păcate mari și grele, fapte condamnabile și păcate mai ușoare, mai puțin grave, mai mărunte și deci, reprobabile, dezavuate în general de societate. Numai pornind de la această concepție vom înțelege porunca lui Moise din Deuteronom, cap. 21: „Fiul neascultător și îndărătnic să fie ucis cu pietre de toți oamenii cetății!" De ce să fie ucis? Pentru neascultare și lipsa de respect față de părinți. În această logică vom putea înțelege de ce unele păcate erau pedepsite cu moartea, în timp ce altele nu. Spre exemplu, „Cel ce blestemă numele Domnului să fie ucis cu pietre!" citim în Levitic, cap. 24. La fel, fata care preacurvește, bărbatul care se culcă cu o femeie măritată, să fie uciși cu pietre!" (Ubidem.)

Preacurvia era considerată un păcat foarte mare la poporul evreu, pentru că se întâmpla foarte des și fără putință de stăvilit. Cu toate acestea, Iisus iartă pe femeia prinsă în timp ce săvârșea actul preacurviei. Vă amintiți întâmplarea cu pricina din Evanghelia lui Ioan, când a fost adusă la judecată în fața Mântuitorului Iisus: „Moise ne-a poruncit să ucidem cu pietre astfel de femei. La care Iisus le răspunde cu înțelegere și milă: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra!" Și, fiindcă nimeni n-a avut curajul să ridice piatra, toți fiind sub păcat, Iisus i-a zis femeii: „Du-te și tu acasă și să nu mai păcătuiești!"

Ce concluzie tragem de aici? Una foarte simplă și încurajatoare: că, oricât ar fi păcatul de mare și de greu, există totuși o portiță de salvare: Dumnezeu te iartă dacă te căiești cu adevărat și promiți să te îndrepți. La oameni însă nu vei găsi iertare decât foarte greu, după ce vei fi dus la judecată și vei suferi o anume condamnare.

Există și păcate mai mărunte, mai puțin grave, care pot fi ușor îndreptate. Vechiul Testament ne spune clar: „Dacă fură un bou, hoțul să dea înapoi 5 boi! Dacă fură o oaie, să dea înapoi 4 oi! (*Exod, XXII*). De-asemenea, „Poți intra în via aproapelui tău și să mănânci la struguri cât poftești, dar să nu-ți umpli sacoșa și să duci acasă!" (*Deuteronom, XXIII*) În situațiile de față, Moise nu recomandă nicio sancțiune fizică. În schimb, Cel ce se culcă cu nevasta tatălui său, cu sora lui sau cu soacra

lui sau cu o vită, ca şi cel care mută hotarele aproapelui său, să fie blestemaţi! (*Deuteronom, XXVII*)

Faptul că păcatul este în fond o greşală împotriva cuiva, un comportament detestabil, rezultă foarte limpede din cuvintele evanghelistului Luca, cel care ne spune desluşit: „Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, mustră-l! Şi dacă-i pare rău, iartă-l! Chiar dacă îţi va greşi de şapte ori într-o zi, dacă se va întoarce la tine zicând: „Îmi pare rău." Să-l ierţi!"(*Luca, XVII, v. 3 şi 4*)

Deci, păcatul nu e o greşeală faţă de Dumnezeu, cât mai ales una faţă de aproapele tău, faţă de vecinul, colegul sau străinul de lângă tine. Aşa se explică de ce, la întrebarea lui Petru „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu? De şapte ori?" Iisus îi răspunde prompt: „De şaptezeci de ori câte şapte."(*Matei, XVIII*). Asta însemnând de fapt, DE CÂTE ORI VA GREŞI.

Mai mult decât atât: noi păcătuim nu numai faţă de aproapele nostru şi faţă de Dumnezeu, ceea ce este, oricum, foarte grav cum am mai spus deja, când am vorbit de închinarea la idoli, de încălcarea primei porunci, etc. ci şi faţă de noi înşine. Căci, ce face omul care bea şi se îmbată ca porcul? Înjură, sparge, bate, loveşte, face stricăciuni, omoară şi câte ticăloşii mai sunt cu putinţă. Îşi pierde minţile, cum se spune. Ce face bărbatul care nu se mulţumeşte cu femeia lui? Strică şi casa altuia şi pe a lui, tulburând pacea şi liniştea din cele două cămine.

Evanghelistul Marcu are dreptate când spune: „Ceea ce iese din om numai aceea spurcă, căci din lăuntru, din inima lui purced cugetele cele rele."(*Marcu, VII*). Şi apostolul Pavel spune la fel. (*Romani, I*).

Acum vă întreb: ce sunt toate aceste păcate despre care vorbeşte evanghelistul Marcu şi apostolul Pavel? Psihologia comportamentală şi etica generală numesc aceste lipsuri, deviaţii comportamentale, generate de lipsa unei educaţii corespunzătoare în familie şi în şcoală, de absenţa unor repere morale, de lipsa unor bariere psihologice, generate de dezvoltarea şi afirmarea unei personalităţi negative, care poate săvârşi uşor şi oricând nişte fapte reprobabile şi uneori condamnabile. Un comportament normal care ţine seama de limitele necesităţii şi libertăţii va fi agreat de toată lumea, şi de oameni şi de Dumnezeu. Dimpotrivă, un comportament libertin şi iresponsabil, care nu ţine seama de nimic şi de nimeni, atrage oprobriul public, dezavuarea,

condamnarea celor din jur, pentru că el nu respectă morala, normele de conduită în societate; şi aici am în vedere omul normal, conştient şi responsabil despre care vorbeşte apostolul Pavel când spune: „Tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, deoarece prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului."(*Romani, III*).

- Asta nu înseamnă că cei ce nu cunosc legea, ca să mă exprim ca Pavel, nu vor fi traşi şi ei la răspundere. „Toţi cei ce au păcătuit fără Lege, vor pieri fără Lege." Adică şi ei vor fi judecaţi, dar nu după Legea morală. Vor fi internaţi de pildă, la Psihiatrie. Copiii şi bolnavii psihici nu pot fi judecaţi şi condamnaţi ca oamenii sănătoşi la minte, pentru că n-au discernământul necesar. La ei nu operează Legea morală. În lumea materială, în natură, în universul cotidian nu există Păcat, în sensul în care vorbiţi dumneavoastră. Păcatul există numai în inima şi acţiunile noastre. La început, ca potenţialitate, ca stare virtuală, şi devine realitate, fapt reprobabil, condamnabil, uneori profund dăunător, odată cu conştientizarea lui. De aceea, atitudinea unui copil, fapta unui adolescent necopt, nu poate fi calificată ca Păcat, oricât ar fi de urâtă şi de gravă. Dar poate fi şi uneori trebuie pedepsit, mustrat mai aspru sau mai blând, dar nu expediat în fundul iadului El trebuie învăţat să deosebească faptele şi lucrurile bune de cele rele, ce e frumos şi ce e urât, ce e rău şi ce e bine; ce se cuvine şi ce nu; să-l înarmezi adică cu nişte criterii practice şi morale, după care să poată judeca consecinţele şi să aprecieze calitatea acţiunilor lui. Şi când va înţelege că a lua din tartina colegului său de bancă, o singură firmitură, este tot atât de urât şi de reprobabil, ca şi când ar fi luat tartina întreagă. Numai atunci poate fi judecat şi pedepsit.

Şi am mai spus ceva: că Păcatele mele nu-l supără atât de rău pe Dumnezeu, cât îi supără pe oameni şi pe mine însumi. Nu-l pot mâhni pe Dumnezeu care e bun şi îndurător, cât pe ceilalţi oameni care se simt ofensaţi, ignoraţi, păgubiţi şi afectaţi în fel şi chip, pentru că sunt răi şi fără înţelegere, fără inimă şi fără milă. Faptele mele nu-l ating pe Dumnezeu; nu-i dăunează în niciun fel, cât le dăunează celor din jurul meu şi mie însumi. Aşa se explică de ce fuga de lume în pustii şi sihăstrii, schituri şi mănăstiri, te scuteşte de foarte multe Păcate, dacă nu chiar de toate, pentru că lipseşte tentaţia şi totodată lipseşte persoana cealaltă, faţă de

care ai putea greşi. În izolarea asta de oameni şi de probleme, nu mai ai de ce să fii mândru, mincinos, pizmaş, hoţ, asasin, ticălos şi celelalte.
Parabola privind fructul oprit spune cam acelaşi lucru: Până n-ai ajuns la cunoaşterea deplină, ca să poţi discerne între bine şi rău, între ce se cuvine şi ce nu se cuvine, până atunci eşti nevinovat. Adam şi Eva au fost alungaţi din Grădina Edenului ca urmare a neascultării şi nu ca urmare a nu ştiu ce Păcat indefinit. Valoarea morală a parabolei este mult mai mare şi mai generală şi ţine cumva de specia umană: de curiozitatea omului de-a cerceta şi afla, de dorinţa şi curiozitatea firii noastre pământeşti, creată de El cu toate limitele şi neajunsurile ei, despre care nu vreau să vorbesc acum. Fără îndoială că Adam a greşit, lăsându-se ispitit de Eva, dar lucrul acesta nu este cu totul întâmplător şi fără voia lui Dumnezeu ..

Cu voia dumneavoastră, aş vrea să vă mai spun încă ceva şi termin: vorbind de tehnicile yoga, Mircea Eliade, marele nostru istoric al religiilor, ne spune un lucru foarte important şi anume: că, înafară de postura bine cunoscută care permite să-ţi menţii corpul în aceeaşi poziţie fără efort, după controlul respiraţiei, o asceză corectă presupune cinci înfrânări importante: să nu ucizi, să nu minţi, să nu furi, să nu fii avar şi să te abţii sexual, care, toate împreună dau o stare de purificare a organismului, după care, în final, Eliade mai adaugă o condiţie: efortul de-a face din Dumnezeu motivul tuturor acţiunilor tale. Sună frumos, nu-i aşa? Da, pentru că sunt lucruri concrete, nişte cerinţe precise, nişte condiţii sine qua non. (*Mircea Eliade, Istoria credinţelor şi ideilor religioase, p. 143*)

După expunerea aceasta foarte lungă şi cam încâlcită, după toate raţionamentele lui, toţi cei prezenţi dădeau semne de oboseală şi plictiseală. Cuvântul lui era mai mult un excurs decât un discurs, justificat desigur şi de înţeles. Dar el nu putea fi privit cu plăcere şi îngăduinţă, deşi părea oarecum logic şi bine argumentat. De aceea, fratele Zaharia îl opri:

- Frate Pavel, atitudinea dumitale e limpede; o recunoaştem imediat. Dar dumneata greşeşti, pentru că amesteci învăţătura Bisericii cu ştiinţa filozofiei, cuvântul lui Dumnezeu cu părerile oamenilor... şi asta nu e bine, pentru că zăpăceşti mintea omului simplu, producând tulburare în inima şi spiritul lui. Ştii ce-ar fi

spus profesorul meu de filozofie? Ar fi spus: Mersi! Ai reuşit să faci o „mizerabilă ciorbă eclectică." Care, în loc să zidească, tulbură şi ce era oblu şi drept până aici.

- Dar cine stabileşte corectitudinea interpretării mele? Cine poate spune dacă e corect sau rău ceea ce spun eu?

- Biserica, frate Pavel, Biserica în care te afli şi-n care ne aflăm cu toţii.

- Adică, dumneavoastră, membrii presbiteriului, nu-i aşa?

- Păi, vezi, fratele nostru? Dumneata vii şi aici cu inima împietrită, pentru că nu vrei să-nţelegi un lucru foarte simplu: că atitudinea aceasta e o erezie, un act de răzvrătire şi nesupunere faţă de învăţătura Bisericii care ne spune prin apostolul Pavel: „Dacă iubeşte cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei şi nici bisericile lui Dumnezeu" (*Corinteni, XI*). Dar eu îţi spun mai simplu: aici nu suntem în Parlamentul României ca să punem la vot părerile fiecăruia şi să urmăm poziţia majorităţii.

VII

Bastian şi Petruţa se lăfăiau singuri pe o bancă în apropierea lacului. Ciuguleau floricele de porumb din acelaşi cornet de hârtie. Era o duminică frumoasă, de mai, din cele cu cer albastru, însorit, cum numai pe munţii Parnasului şi Olimpului ai fi putut să mai vezi, printre zeiţe, hore şi graţii. În spatele lor, fanfara răsuna argintiu pe aripile unui vals vienez. Pe lacul deschis nu demult pluteau o mulţime de bărci şi bărcuţe, de vaporaşe şi hidrobiciclete pline de copii mai mari şi mai mici, de fete şi băieţi de liceu; toţi îmbrăcaţi uşor: cu rochiţe scurte, vaporoase, bluze sau tricouri de vară

Petruţa era în ton cu ele. Avea o rochiţă albă, stropită cu buline roşii şi o broşă de aur la piept. Bastian, în pantaloni scurţi, de tergal gri şi un tricou albastru, fără mâneci. Îşi expunea cu vădită plăcere bicepşii şi tricepşii bine lucraţi în sala de antrament şi în competiţiile interjudeţene. În timp ce Petruţa molfăia tacticos bobiţele înflorite, Bastian urmărea jocul bărcuţelor de pe lac. Ar fi făcut şi el o plimbare în jurul

insulei Îl muncea gândul acesta şi, după ce isprăvi ce mai avea în cornet, îşi exprimă dorinţa cu glas tare:

- Tuţa dragă, eu m-aş da un pic cu bărcuţa. Tu, nu?

- Eu, nu. - răspunse Petruţa prompt, de parcă ar fi întrebat-o dacă nu vrea gogonele cu zahăr. – Dar n-am nimic împotrivă dacă vrei tu s-o faci.

Ea avea o mai veche reţinere în urma unui stupid accident. Cu patru sau cinci ani în urmă, călcase din neatenţie chiar lângă barcă, adică în apă Şi de atunci se temea de plimbările acvatice ca de foc.

- Dar eu vreau să ne dăm împreună, nu de unul singur.

- Dar eu n-am niciun chef de barcă.

- Dar te rog eu! Te rog mult, mult de tot, Tuţa mea dragă... - insistă Bastian. Îl zărise vâslind pe Milică, colegul lui de club, cu două fetişcane în spatele lui.

- Te rog să mă ierţi, dar nu pot.

- Cum adică, „nu poţi"?

- Am păţit ceva în timpul liceului şi de-atuci mă tem de apă ca de foc.

- Ce-ai păţit? Doar nu-i fi căzut în apă?

- Nu tocmai aşa, dar nici prea departe nu eşti. Hai, să-ţi spun, dacă vrei. Ne scosese la plimbare în parc dirigintele nostru, proful de mate. Unul dintre colegii mei, Gyuri sau Gigi, nu mai ţin bine minte, a propus să ne dăm cu barca... şi Fimzu, c-aşa îi ziceam noi, a fost de acord. S-a dus, a vorbit cu omul de la bărci şi a obţinut una mai mare, ca să încăpem mai mulţi. Toţi s-au urcat fără nicio problemă, dar, când să mă urc şi eu, nu ştiu cum s-a făcut, s-a deplasat barca sau, naiba ştie ce s-a întâmplat, că în loc să calc în barcă, am călcat în apă... Îţi închipui ce bucurie m-a cuprins. De-atunci, nu vreau să mai aud de barcă, şalupă, vapor şi câte drăcii din astea mai umblă pe apă.

- E mult de-atunci?

- Destul de mult. Cred că eram în clasa a IX-a sau a X-a.

- De data asta nu vei mai avea norocul acela. Poţi să fii sigură. Voi fi foarte atent şi la urcare şi la coborâre să calci lângă barcă... Pardon! Să calci unde trebuie. Ai toată încrederea în băiatu'! N-am scufundat până acum decât două fete. . şi pe alea, la mijlocul mării, ca să nu mai avem discuţii . De data asta nu vei păţi nimic neplăcut. Apa e rece şi nu e bună nici de spălat pe picioare.

Petruţa sta în cumpănă. Să meargă? Să nu meargă?... S-ar fi plimbat şi ea un pic, că-i plăcea lunecarea bărcii pe luciul apei. Îi plăcea să ţină degetele în apă, să simtă şuvoiul lichid mângâindu-i mâna...

- Ce zici, ai destulă încredere în Sitaru Bastian? Ori nu sunt demn de încrederea nimănui?

Milică tocmai făcea curba. Fetele chicoteau vesele. Era clar că manevra le încânta.

- Să vin? Să nu vin?.. Ştii versurile lui Arghezi? „Voiai să pleci. Voiai şi să rămâi. Ai ascultat de gândul cel dintâi..." (*Tudor Arghezi, „De-abia plecaseşi"*)

- Sper că tu vei asculta de gândul meu.

- Sper că nu mă pui să trag la rame...

- Asta, în niciun caz. Asta e plăcerea mea şi n-o împart cu nimeni.

- Bine, atunci accept. Îmi calc pe inimă, să ştii! Mă sacrific pentru tine, pentru plăcerea ta. Să nu uiţi lucrul acesta, fiindcă va veni şi ziua când va trebui să răspunzi la gestul meu!

- Niciodată. Îţi promit solemn. Nu voi uita jamais(niciodată).

- Se plecă asupra ei şi o sărută fugitiv.

- Mă duc să văd dacă găsesc un batiscaf liber...

Se ridică şi o luă la picior în direcţia omului responsabil cu închirierea bărcuţelor.

Până să treacă fanfara peste toate „Valurile Dunării", Bastian se întoarse victorios.

- Toate pânzele sus! Yachtul dumneavoastră aşteaptă la ţărm...

Responsabilul bărcilor trase barca pe uscat. Petruţa pipăi bordura ei şi păşi tremurând peste ea. Bastian sări direct la cârmă. Apucă vâslele după ce se asigură că Petruţa sta confortabil în spatele lui, se instală şi el cu sentimentul unui căpitan încercat şi, după ce omul le făcu puţin vânt, începu să vâslească uşor. Se mai auzeau acordurile fanfarei care intona acum „Dunărea albastră"... şi el se simţea navigând pe oceanul libertăţii totale, pe oceanul adevăratelor bucurii, înfruntând valurile marilor sentimente. Milică era de partea cealaltă a insulei. Nu-l mai vedea. Un tip care vindea bere şi suc celor din bărci îl ademeni cu o sticlă zicând: „Cine bea vâslind o bere, are parte de muiere."

Ar fi băut şi el, dar ambarcaţiunea îşi luase viteză şi nu voia să-i ia demarajul. Printre începători şi

stângaci, nepricepuţi şi tăntălăi, barca lor înainta uşor cu cea mai graţioasă femeie la bord...

După vreo zece minute de navigare, Petruţa se destinse parcă de tot şi acum sta să se întâmple ceva. Să se întâmple ce? Nici ea nu ştia ce. Probabil ceea ce spunea marele poet. Înregistra cu auzul mulţimea sunetelor celor pe lângă care treceau vocile fetelor chicotind sau vorbind în gura mare; glasul băieţilor urlând sau înjurând când se frecau unii de alţii. Degetele ei înregistrau fluxul curentului lichid: când mai viu şi mai lung, când mai lin şi mai tihnit. Era plăcut? Antrenant? Nu-şi putea da seama cu adevărat. Era oricum ceva nou, o stare fizică nouă, aidoma cu aceea de la bâlci când te dai în lanţuri şi simţi că zbori, că ai un gol în stomac.

- Te rog să mergi mai încet! Am ameţit de tot.

Într-adevăr, lumea de pe mal vorbind cu cele de pe insulă, femeile şi copiii lor gălăgioşi, copacii de pe insulă cu umbra lor grea, lebedele albe ţipând ca nişte pescăruşi ameninţaţi, toate alergau în urma lor nefiresc de repede, ca într-o horă cu înţeles ascuns.

La vreo 50 de metri în faţă, Milică plutea fără vâsle, în virtutea inerţiei. Gusta din când în când din sticla de bere, iar fetele din petul de suc. Bastian cârmi în direcţia lor şi, în câteva secunde intră din plin în barca lui Milică. Coliziunea fu totuşi uşoară, pe lângă ceea ce şi-ar fi dorit el. Şocul fu însă neaşteptat şi Milică simţi dinţii clănţănindu-i pe petul de plastic. Noroc că era de plastic!...Măă! Tu eşti chior sau nu vezi bine? – răbufni Milică exploziv, cu vocea lui de badog turtit.

Bastian întoarse capul râzând Năzbâtia lui fuse reuşită, mai ales prin surpriza la care nu se aştepta

- Fără intenţie, maistre. Vă cer mii de scuze

Milică îl recunoscu imediat.

- Lasă, că-ţi arăt eu ţie la club.. – mai spuse el ridicând o vâslă în aer

Petruţa se sperie. Pentru ea, întâmplarea aceasta echivala cu un accident nautic adevărat, cu urmări dintre cele mai nedorite. Ca urmare, se hotărî să renunţe.

- Bastian, eu vreau să cobor. Cred că mi-a fost de-ajuns. Ţi-am făcut bucuria de-a asista la tragedia celebrului vas „Titanic". E rândul tău acum să te ţii de cuvânt.

- Ce vrei să spui? Închirierea unei ambarcaţiuni se face pentru 30 de minute şi noi plutim abia de vreo 15. În plus, i-am dat omului un bacşiş bun ca să ne mai lase 30 de minute şi tu vrei să ne lăsăm păgubaşi la mijlocul drumului?

- Dragule, ai văzut că eu am cedat în cele din urmă, cu toată împotrivirea mea iniţială; şi asta, numai şi numai ca să-ţi fac ţie plăcere. Pentru mine nu-i o distracţie mare plimbarea asta cu barca şi totuşi am acceptat până la urmă de dragul tău, pentru că ţi-o doreai aşa de mult. De ce nu vrei să înţelegi că eu m-am săturat de navigat aiurea pe apele oceanului tău nesuferit? Nu-mi mai trebuie barcă toată viaţa, să ştii!

Şi, în timp ce tratativele lor nu păreau să ajungă la un final liber consimţit, undeva, nu departe de barcader, se întâmplase ceva neobişnuit. Larmă, ţipete din toate părţile, agitaţie mare. Lumea se zbuciuma, cei ce văzuseră, mai ales. Unii dădeau din mâini; alţii întrebau: Ce? Cum? Unde? Însă nimeni nu făcea nimic. O femeie mai în vârstă plângea gesticulând abundent, ţipa implorând ajutor. Nu ştia ce să facă. Să sară şi ea? Să se dezbrace? Să sară aşa cum era? Nu se putea hotărî. Accidentul avu loc pe la mijlocul lacului. Adică acolo unde apa era mai adâncă. Ar fi trebuit să intervină o barcă, un bărbat; dar cele mai multe bărci erau în cursă, departe de locul întâmplării.

- A căzut cineva în apă, - spuse Bastian vâslind într-acolo. – Stai cuminte în barcă şi nu te mişca!

Lepădă la repezeală tricoul şi pantalonii şi din două întinderi de braţ fu acolo. Deasupra pânzei de apă zări un căpşor de fetiţă ieşind din când în când la suprafaţă. Bastian o luă în braţe, veni şi o depuse în barcă la picioarele Petruţei.

- A sărit de pe pod, - spuse femeia care plângea. Mergea înaintea mea şi deodată numai ce văd că încalecă balustrada şi sare.

Petruţa întinse mâinile şi descoperi un trupşor de fetiţă cu hainele ude, un căpşor tot aşa, cu părul năclăit, aşteptând prăbuşirea lumii sau cine ştie ce eveniment important.

- Ce s-a întâmplat, iubita mea? Ai căzut în apă?

- N-am căzut. M-am aruncat singură. – îngăimă fetiţa cu glas sugrumat. – Am vrut să mor.

- De ce să mori? Ce s-a întâmplat? Ai avut probleme la şcoală sau te-a bătut cineva?

- Pentru că mi-i dor de mami şi mami nu mai vine acasă.

- Dar unde e mami?

- În Italia. S-a dus şi m-a lăsat singură, cu bunica.

- Păi, Italia nu-i la capătul pământului – interveni şi Bastian. - O să-i dăm telefon să vină să te ia şi pe tine sau te duc eu la ea

Femeia se apropie şi ea. Părea încurcată. S-o certe? S-o mângâie? Cum s-o ia?...

- Cum eşti, Miuţa bunicii? Vezi dacă nu te astâmperi? Ţi-am spus de atâtea ori să fii cuminte şi mai liniştită. O fetiţă aşa de ştrulubatică nu se poate să nu păţească ceva până la urmă. Eşti udă leoarcă şi l-ai făcut şi pe domnu' să facă baie fără să vrea.

Bastian îşi luă tricoul şi pantalonii cei scurţi, tremurând ca o piftie scoasă de la frigider.

- Domnule, - spuse el - cheamă, te rog un taxi urgent! Ar putea să răcească aşa, cu hainele ude pe ea. Ar trebui să-i dai jos rochiţa de pe ea până ajungeţi acasă. Apa e rece şi ar putea să facă pneumonie. Pe urmă, te rog să n-o cerţi! Fetiţa n-are nicio vină. A căzut în apă şi gata... Ai înţeles? Uite, că vine taxi!

- Hai să mergem şi noi!

VIII

Pentru că serbarea închinată Zilei Copilului avea loc totdeauna la începutul lunii iunie, de obicei sâmbăta sau duminica , după cum se nimerea, Miuţa veni şi ea cu bunica ei şi cu tanti Petruţa. Era îmbrăcată frumos, ca toţi copiii: cu o rochiţă albă cu volănaşe mărunte, cu mânecuţe scurte şi guler răsfrânt. Parcă era un fluturaş argintiu, cu aripile frânte

Curtea şcolii era plină de ei, de larma şi neastâmpărul lor plin de viaţă. Fiind o duminică însorită, când tot omul pare mai frumos şi mai bun, toţi copiii veniseră însoţiţi de mămicile lor: nişte doamne tinere şi frumoase, câteva din ele, înalte şi elegante, care veneau totdeauna la volanul unei maşini scumpe. O parte din ei veniseră însoţiţi de câte o bunică, mătuşă sau vreo vecină mai cumsecade, pentru care, evenimentul acesta nu însemna mare lucru. Poate că

însemna el ceva pentru copii şi pentru tânăra lor învăţătoare, dar pentru ele, nişte femei trecute, nu însemna nimic. Ce putea să însemne? Fireşte că vârsta inocenţei, a omuleţilor şi gâzelor acestora mici, care roiau când în jurul doamnei învăţătoare, când în jurul celor veniţi cu ei, era ceva minunat, un eveniment unic şi irepetabil, demn de fixat pe peliculă, ca orice serbare importantă; şi mamele unora dintre ei, cu aparatul foto în mână, chiar asta făceau: luau imagini, secvenţe unice a căror personaj principal era chiar copilul sau nepotul lor.

Copiii alergau de la unii la alţii, chemându-se pe nume, vorbind în gura mare, ca unii care se ştiau şi înţelegeau importanţa momentului.

Numai Miuţa sta locului, între Petruţa şi bunica ei. N-avea niciun chef să se zbenguie, să-şi viziteze colegii. Sufletul ei mic sta zgribulit undeva într-un colţ al trupşorului ei neînsemnat. Participa la eveniment, dar nu ca toţi copiii, cu toată inima şi cu tot sufletul, ci ca la ceva străin, care n-o privea şi pe ea. Parcă nu cunoştea pe nimeni. Parcă nu era clasa ei, colegii ei şi învăţătoarea ei. Sta între ele cuminte şi apatică. Ai fi zis că e puiul acela de prepeliţă cu aripa frântă, pe care nu-l interesa ce se întâmplă în jur: pregătirea de plecare, toată zbaterea şi frământarea celorlalţi pui cu aripile zdravene, nu pentru el...

De la întâmplarea aceea nefericită din parc, trecuse aproape o lună şi fetiţa părea să-şi fi revenit şi să prindă ceva curaj şi poftă de viaţă. Curând au aflat că erau vecini apropiaţi, la câteva blocuri distanţă unii de alţii; şi, ca între nişte vecini care s-au cunoscut undeva, într-o excursie, la o plimbare sau în parc, relaţia lor a început să se lege: la început, să-şi facă simple vizite unii altora, să stea de vorbă în faţa blocului, pe bancă. De fapt, Miuţa şi bunica ei veneau în vizită mai des. Şi, fiindcă Petruţa avea un pechinez drăguţ, Miuţa a prins repede drag de el şi venea să se joace cu Ţuni. La început, a venit cu bunica; mai apoi a început să vină şi singură.

Sâmbăta şi duminica mergea cu Petruţa la cumpărături. Magazinul era aproape şi nici piaţa nu era departe. Fetiţa era cu adevărat de folos şi din zi în zi se dovedea tot mai utilă şi mai necesară. Petruţa îi cumpără câteva lucruşoare mărunte: nişte sandăluţe roşii şi două şosetuţe albe, cu care se mândrea foarte, Miuţa şi le

purta cu foarte multă plăcere decât cele vechi, mult mai scumpe, cumpărate de bunica. Şi de câte ori venea la ea, le încălţa numai pe alea. Într-o zi, Petruţa îi luă o rochiţă şi un ghiozdan pentru cărţi. Pe acestea le folosea mai rar, ca să nu se murdărească; până într-o zi, când Petruţa i-a spus: „Dacă se murdăresc, le spălăm; şi dacă se rup, cumpără tanti altele " De atunci, Miuţa începu să umble numai cu lucrurile cele noi. Obligaţia ei era una singură, adică două: să strângă patul şi să iasă zilnic cu Ţuni în faţa blocului.

Fetiţa privea sarcinile acestea cu mare răspundere şi se achita de ele cât putea mai bine. Aşa că Miuţa începu să se simtă nu numai utilă, ci şi necesară, din zi în zi mai utilă şi mai necesară. Pentru că n-o ajuta numai la cumpărături, s-o conducă prin oraş şi printre rafturile magazinului, ci o ajuta şi prin casă. Începu să conştientizeze faptul că tanti Petruţa nu vede şi că avea nevoie de ajutorul ei: să bage aţă în ac, să-i spună culorile hainelor, să-i caute câte un lucru rătăcit prin casă, să caute un ciorap sau o batistă, să-i spună valoarea bancnotelor şi multe alte lucruri de felul acestora.

Într-o zi începură să facă mâncare împreună: Miuţa, să cureţe zarzavatul: morcovii şi pătrunjelul; uneori, să spele şi să cureţe cartofii. Începură să mănânce şi să doarmă împreună, mai ales sâmbăta şi duminica. Petruţa se gândi să cumpere un pătuţ potrivit pentru ea, dar Miuţa respinse ideea. Voia să doarmă în pat, lângă ea şi spuse: „Uite, tanti Petruţa! Eu mă ghemuiesc aici lângă perete, ca să ai şi mata loc. Nu vreau să te strâmtorez deloc. Vezi şi mata că eu sunt slabă şi micuţă şi mata eşti înaltă şi subţire. Numai bine încăpem amândouă în patul acesta." Şi Miuţa trase pătura peste ea, se dădu la perete, închise ochii şi adormi. Dormi atât de bine şi de liniştit, încât atunci când veni bunica s-o ia acasă, Petruţei îi fu milă s-o trezească. „Lasă fetiţa la mine! Nu te îngrijora! Are şi ea nevoie de linişte şi decor nou. „N-o să te încurce cumva? Poate că vine domnu' Bastian..." „Dacă vine, el o să doarmă jos ca soldaţii."

Într-o zi a venit de la şcoală. Şi-a lăsat sândăluţele lângă uşă, unde era locul lor şi s-a dus glonţ la Petruţa, care croşeta ceva pentru ea. Se apropie cu sfială şi se lipi de ea moale şi uşoară ca o perdea: „Tanti Petruţa, vrei să fii mămica mea? Mata eşti aşa de frumoasă şi

bună şi n-ai niciun copil lângă tine. Iar eu n-am nicio mămică să mă iubească, cum au toţi copiii. Petruţa lăsă laoparte lucrul de mână şi o luă în braţe. „Vreau, scumpa mamii. Cum să nu vreau? Dacă vrei şi tu, vreau şi eu să am o fetiţă harnică şi cuminte, frumoasă şi ascultătoare ca tine." Îi prinse obrăjorii între palme şi o sărută cu multă căldură. O strânse cu duioşie la piept şi fetiţa îşi îngropă căpşorul între sânii ei mari şi calzi. Când îşi ridică privirea, Miuţa văzu că ochii Petruţei erau scăldaţi în lacrimi

- De ce plângi, mami?
- De bucurie, fetiţa mea dragă. De bucurie că am şi eu în sfârşit o fetiţă frumoasă şi cuminte lângă mine
- Da' nu vreau să plângi. Nu trebuie să plângi, că atunci plâng şi eu.
- Ai dreptate, nu trebuie să plâng... Dar vezi tu, vrăbiuţa mea scumpă? Aşa suntem noi, copiii ăştia fără părinţi: mai smiorcăiţi şi mai plângăcioşi decât ceilalţi, pentru că ne lipseşte ceva important, ceva ce au toţi copiii din lume şi-ar trebui să avem şi noi...

Pe unii ne lasă în parc. Pe alţii, în drum. Pe alţii, la Centrul de copii abandonaţi. Pe alţii, la bunici, şi mai ştiu eu unde. După doi-trei ani trimite o sută de euro din când în când. Pe urmă, câte 50 la două-trei luni, pentru ca după o vreme să nu mai trimită nimic. Pe urmă, şi acolo sunt berze şi într-o zi vine barza cu alt copil în plisc şi care cere şi el o mângâiere şi o vorbă duioasă de mamă... Iar, după ce vin doi sau trei, s-a terminat cu primul copil, cu cel lăsat acasă. Peste datoria aceea se aşterne uitarea.

Şi eu am fost odată copil ca şi tine. Şi eu am avut o mamă cândva. Dar, într-o zi m-a dus şi m-a lăsat în parc pe o bancă, să aştept cuminte, că se duce să-mi cumpere bomboane şi napolitane Şi am rămas în parc aşteptând să se întoarcă cu bomboanele. M-a întrebat cineva de ce plâng? Şi i-am spus că nu mai vine mami; că s-a dus să-mi cumpere bomboane şi nu mai vine la mine... „Atunci, ai puţină răbdare! Nu mai plânge, c-o să vină ea! N-a găsit mai aproape şi s-o fi dus la un alt magazin", mai departe... neştiind că ea s-a dus demult. Ar fi putut să meargă oriunde, chiar şi la Bucureşti, să cumpere un cal, nu numai o pungă de bomboane Am rămas în parc toată noaptea. Că nu ştiam dacă-i noapte sau zi, fiindcă eu nu vedeam că s-a întunecat şi nu-mi puteam da seama pe ce vreme eram, decât după mişcarea

frunzelor, lătratul unui câine, duruitul unui motor sau ciripitul unei păsări. Aşa am aşteptat până a doua zi, când a venit o doamnă şi m-a luat la ea acasă. Eram aşa ca tine, ba chiar mai mică, şi fără vedere. Am crezut că mor de frică auzind frunzişul arborilor foşnind în jurul meu, că bătea un vânt uşor prin ramuri. De atunci, îmi bate vântul în cap zi şi noapte.

- Buni Ana, - spuse Miuţa fără nicio pregătire - eu nu mai am nevoie de mami, pentru că mi-am găsit altă mămică mai bună şi mai frumoasă: pe tanti Petruţa. Ea e mama mea de-acum înainte. Numai pe ea o iubesc. Ea mă iubeşte pe mine şi eu o iubesc pe ea. Nu mai vreau altă mamă

Şi după un răstimp de gândire:

- Vezi copiii ăia de colo? Şi ei au venit la serbare cu bunica. Unde e mama lor? Unde e ticu' lor? S-au dus în Italia sau Spania, după bani şi au uitat de copii

Buni Ana asculta mişcată, urmărind grupul indicat de fetiţă. Avea dreptate Miuţa, mama ei plecase în Italia de trei ani şi nu da niciun semn de revenire. Mai mult chiar: a cunoscut acolo un italian bătrân şi s-a măritat cu el. A venit apoi un copil şi în prezent aştepta altul. Făcea adică ceea ce fac multe românce care se duc să câştige nişte bani şi nu vor să mai ştie de unde au plecat şi ce-au lăsat în urmă. Uită de copii, de soţ, de părinţi şi de casă, cum uiţi de momentele grele şi întâmplările urâte.

- Ştii ce mi-a zis într-o zi? Că ea nu mai vrea mame din alea care îşi lasă copiii în parc pe bancă, păcălindu-i că se duc după bomboane şi nu se mai întorc la ei niciodată... Alea nu sunt mame adevărate. Sunt nişte femei urâte şi rele ca mama copiilor Hensel şi Gretel . Mai bine o mamă fără vedere ca tanti Petruţa, care iubeşte copiii şi le cumpără sandale şi rochiţă..

Petruţa rămase surprinsă. Îşi simţi inima bătând cu putere. „Niciodată nu ştii ce-i în sufletul unui copil. La ce vorbe şi gesturi vibrează inima lui şi câtă înţelegere şi pătrundere au vorbele auzite în el şi care din ele îl mişcă mai mult.

Miuţa e un copil sensibil, foarte delicat, cu o mare nevoie de dragoste şi căldură maternă, - spuse Petruţa netezindu-i părul. Sunt mulţi copii părăsiţi de părinţi şi din zi în zi tot mai mulţi, care nu ştiu ce-i aia dragoste de mamă. Toţi copiii simt lipsa aceasta, dar nu toţi în aceaşi măsură. Şi florile toate au nevoie de apă, aer şi

soare, dar nu toate simt lipsa în acelaşi fel. Unele pălesc; altele se ofilesc şi se uscă. Miuţa e o floare sensibilă. Are nevoie de mai multă căldură şi lumină. Acesta e sufletul ei. Nu ştiu cu cine seamănă. Cu dumneavoastră? Cu vreo mătuşă... Cu mama sau cu tatăl ei, nu pare.

„Petruţa înţelegea lucrul acesta şi cât timp va fi un soare pe cer şi, câtă vreme va fi ea sănătoasă, Miuţa va avea de toate va avea şi apă,va avea şi lumină, indiferent de starea vremii..." - îşi spuse Petruţa strângând-o lângă ea.

IX

Bastian ochi o masă liberă, aproape de podium. Dorea să fie cât mai în faţă, cât mai aproape de colegii ei din formaţie. Petruţa era răguşită şi nu putea cânta. De aceea rămăsese acasă, afară din program şi el voia să-i facă această surpriză, prilejuindu-i întâlnirea aceasta cu membrii formaţiei. Boema era de fapt o grădină de vară, unde petreceai minunat toată noaptea.

Bastian se simţea aici ca acasă. Cunoştea bine locul şi aproape pe toată lumea. Astfel că în cel mai scurt timp aduse o butelie de vin, patru mititei şi o cutie de bomboane de ciocolată pentru gâtul ei. Auzise el că ciocolata face minuni la răguşală, că are un efect bactericid extraordinar: unge gâtlejul şi distruge armata bacteriană în cel mai scurt timp. Petruţa ştia adevărul: cântase prea mult în seara precedentă după care băuse bere rece. Făcuse adică ceea ce un solist vocal n-are voie să facă niciodată. Şi acum, urmările. Îi plăcea însă ciocolata şi acceptă numaidecât tratamentul lui Bastian, deşi ştia foarte bine că o gargară cu ceai de nalbă şi nişte inhalaţii cu fiertură de muşeţel ar fi fost mai eficiente.

Bastian nu reuşi să umple al doilea pahar când auzi în boxe cortina muzicală. O armonie compactă iscată intempestiv de un ansamblu instrumental redus. Parcă ar fi fost fraza aceea din Simfonia lui Bethoven, când orchestra, în frunte cu suflătorii, zbucneşte dintr-odată cu toată forţa destinului spre sufletul omului, din apele

tulburi ale vieţii, spre cerul senin şi înalt. De unde izbânda aceasta şi armonia aceasta dumnezeiască?

Timp de câteva minute, chemările saxofonului şi trompetei învăluiră flautul şi ghitara, de parcă ar fi vrut să desfunde urechile ascultătorilor şi să le orienteze auzul spre lucruri mai înalte şi frumoase. După care se auzi în boxe glasul lui Paul Avidi:

- Bună seara, stimaţi consumatori! Bună seara la toată lumea, vă spune Paul Avidi, dirijorul formaţiei Corbii optimişti, care doreşte să vă simţiţi excelent în grădina noastră fermecată! Am pregătit pentru dumneavoastră cel mai select program care să vă bine dispună şi să vă facă timpul petrecut aici uşor şi plăcut...

Îşi luă instrumentul în braţe şi cortina muzicală continuă tot aşa încă cinci minute. Nu era plină Grădina şi probabil că se cerea umplutură.

Boema era o grădină de vară din centrul oraşului, nu un local oarecare, de felul celor cunoscute şi foarte populare, cum erau: Oituzul, Butoiul bătrân sau Catacombele romane, despre care se putea spune orice: că ăla e o bodegă sordidă, că celălalt e un birt modest, fără scaune şi mese destule; iar celălalt e un fel de cramă la Stelisol, cu bere şi vin din belşug, vara; iar toamna, începând din octombrie, cu must şi pastramă pentru toată lumea. Boema era din rândul celor aerisite şi cu pretenţii de local select, cum erau Fetiţele vieneze sau Metropol. N-avea nimic comun cu modul de viaţă al unor condeieri şi artişti ca Vasile Beldeanu sau P.R. Popescu şi cu atât mai puţin cu opera lui Puccini. Ceea ce o făcea renumită şi frecventată de lumea bună, jurişti, economişti, profesori universitari, scriitori şi artişti, era poziţia ei izolată, aproape singulară. Dacă nu erai din oraş sau nu aveai nimic comun cu Bahus, puteai să treci pe lângă ea ca chiorul pe lângă bancnota de o sută. Avea o poartă mare la stradă care numai rareori se deschidea şi doar la anumite ore. Dar odată intrat, trebuia să străbaţi un gang foarte lung şi să treci de a doua poartă. Numai după aceea puteai să respiri uşurat şi să spui c-ai intrat la Boema.

Obstacolul principal nu era totuşi unul topografic, cât unul de ordin economic, financiar, cum s-ar spune: starea portofelului.

Specificul localului era unul remarcabil, unic în spaţiul oraşului. Boema era o adevărată grădină, fiecare

masă fiind străjuită de câteun arbust sau copăcel ornamental. Pe urmă, serviciile alimentare şi cele bahice se înşiruiau pe toate laturile dreptunghiului: băuturile tari separate de cele slabe; fripturile, de grătar, ca şi preparatele de felul: pilaf, piure, cartofi prăjiţi şi celelalte garnituri. Astfel că orice comandă era repede executată.

Aceasta era situaţia până la Revoluţie, căci după aceea lucrurile s-au mai amestecat. Dacă până în `90, consumatorii aveau masa lor, cam totdeauna aceeaşi, ei grupându-se profesional: juriştii cu jurişti, scriitorii cu scriitori, artiştii cu alţi artişti; acum criteriile erau întrucâtva altele: de-acum încolo se grupau după interese economice şi după simpatii politice. Patronul unui mare magazin se aşeza la masă numai lângă patronul unui alt magazin. Patronul unui club de fotbal se aşeza lângă patronul altui club sportiv. Dacă mai înainte puteai sta la masă şi să joci o partidă de şah sau să citeşti un ziar, de-acum înainte puteai sta la masă şi să savurezi un soi de vin renumit din podgoria Jidvei sau din regiunea celor două Târnave, ascultând o formaţie de muzicanţi angajaţi permanent, o muzică de petrecere

Aici îşi făcea numărul de câteva luni Paul Avidi şi formaţia lui, „Corbii optimişti". Era cunoscut în oraş de doi sau trei ani. Se afirmase ca un talent excepţional în cadrul festivalului Cântarea Carpaţilor. De atunci era invitat să cânte cu diferite prilejuri pe scena Casei de Cultură din oraş şi pe scena mai multor cămine culturale din judeţ. După Ion Blăjan, care avea mai multe discuri cu muzică populară şi romanţe înregistrate la radio şi televiziune, Paul Avidi se anunţa de pe acum ca o forţă artistică veritabilă, ca unul dintre fiii oraşului, orb din naştere, crescut şi format la Liceul pentru deficienţi de vedere, format şi instruit de profesorul Todor Bindea, el însuşi orb din pricina ultimului război mondial. Avea cu ce se mândri profesorul Bindea, dar nici învăţăcelul său nu aştepta să fie lăudat degeaba. Cânta la ghitară şi la orgă; la saxofon şi acordeon şi-ar fi cântat la ţambal şi vioară, că pe toate le cunoştea, dacă n-ar fi avut destui colegi formaţi în liceu ca şi el, pentru care instrumentele acestea nu mai aveau nicio taină. Cornel Dascălu, Piscu Mihai, Tarcă Neculai şi Puiu Prihotin, nişte maeştri în domeniul lor, alcătuiseră deja un taraf redutabil, interpretând şi muzică populară şi muzică de

petrecere, era cunoscut în județele Transilvaniei. Cu ei cânta și Bisoc Petruța de când se angajase la masaj. De când asistase la prima lor repetiție, din prima clipă simțise că locul ei, artistic vorbind, era alături de formația Corbii optimiști, că sufletul ei vibra intens la auzul muzicii lor. Mai bine sau mai puțin bine îi cunoștea cam pe toți încă din școală. Avidi era cu trei clase mai mare, iar ceilalți, cu patru sau cinci. Îi auzise deseori cântând împreună, doar făceau parte din orchestra liceului. Nu cântase cu ei, dar îi știa după nume. Așa că intervenția Mirelei era o simplă întâmplare, dar o întâmplare bine venită, pentru că tot ar fi dat ea de ei. De la început, de la prima audiție, Petruța a fost acceptată în mijlocul lor, mai cu seamă că n-aveau nicio voce feminină printre ei. Condiția era să participe la repetițiile formației. Așa se face că Petruța se ducea cam la toate repetițiile lor, că era prinsă în programul formației de fiecare dată, având partea ei de solo cu câteva piese cu priză mare la public, piese luate de la soliștii renumiți din țară și din străinătate, cum erau: Angela Sibila, Marinela Bauer, Ileana Șoptirean sau costaricana Chavela Vargas. Cântecele ei, „Casa mea-i un cântec cu acorduri ample", „Sânii mei tremurători", „Floare albă, floare albastră", „Mama", „La barca" și celelalte, interpretate cu foarte multă căldură și simț artistic, erau cerute cu insistență de publicul ascultător. Dacă întârzia să le cânte, dacă se profila riscul să fie sărite, publicul le cerea zgomotos, aclamând, fluierând, aplaudând insistent.

Dar mai cânta și altele, compuse de ea, cu tot atâta trecere la public, pentru că produceau cea mai vie emoție. Erau piese care vorbeau despre ea, despre relația ei cu mama, cu lumea din jur, cu viața neprimitoare și ostilă.

Bastian umplu din nou paharele când îl zări pe Milică așezat la prima masă din fund. Bineînțeles că nu era singur. Era cu o fufă îmbrăcată strident, cu gâtul gol și decolteul adânc. Nu-ți trebuia multă imaginație să ghicești ce surprize ascunde domnișoara în sutienul ei, fiindcă surprizele erau aproape vizibile. Totuși, pentru convingerea lui personală, Milică își vârî mâna în decolteul ei, sprijinind-o cu cealaltă mână pe după umeri. Ei, da! Ceea ce găsi acolo era real și-i aparținea în exclusivitate...

Când se întoarse cu grătarele calde, butelia de vin şi două sticle de bere, Milică îi remarcă în sfârşit. Aşa că, după ce puse platoul pe masă, veni direct la ei.

- Aici îmi eraţi, porumbeilor? Nu v-am observat. Vă rog să mă iertaţi!

Se duse glonţ la Petruţa. Îi luă obrajii între palme şi o sărută pe gură ţocăind.

- Nu te-am mai văzut de o sută de ani, iubita mea Tuţa...

Îi luă sânii în primire, cum obişnuia odinioară, pe când mai era în liceu.

Petruţa îi răspunse rapid:

- Bine era să nu ne fi observat nici acum.

- Nu-mi place cum vorbeşti, Tuţa mea dragă. Credeam că suntem prieteni.

- Bine-ai zis: „credeam"... şi te rog să iei mâna de pe mine! Nu vezi că nu sunt singură?

Bastian interveni şi el:

- Jos labele de pe D.N.A., ţigane! Du-te la masa ta şi coată-ţi de treabă, că se răceşte grătarul!

- Şezi blând, neamule! Şezi blând! Petruţa e muierea mea. Eu am făcut-o femeie şi-mi revendic drepturile asupra ei.

- Eu nu ştiu nimic. Nu contest drepturile tale asupra unor femei. Dar asta o fi fost demult, în evul mediu sau antichitate, când nu ne cunoşteam. Dar acum e femeia mea şi nu-ţi permit să pui mâna pe ea şi să te porţi cu ea golăneşte. Înţelegi?

- Înţeleg şi mă retrag strategic, dar o să discutăm noi afacerea asta între patru ochi. Nu acum, fiindcă suntem nişte boxeri civilizaţi, nu-i aşa? Dar va veni şi ziua aceea.

Milică se retrase cu coada între picioare, dar înţelegător. Nici Petruţa nu se simţea tocmai confortabil. Gestul lui prea familiar nu putea fi trecut cu vederea de un bărbat apropiat Probabil că voise să-i arate până unde se întinde autoritatea lui masculină. Şi nu atât fetei de la masa lui, cât colegului său de club, un bărbat mai bine decât el.

- De când îl cunoşti, Petruţa? De unde dracu vă ştiţi? Cum a ajuns ţiganul ăsta să te cunoască? Am înţeles c-aţi fost cândva apropiaţi, dar nu pricep în ce fel? Ai auzit ce-a zis: că el te-a făcut femeie! Ce vrea să însemne afirmaţia asta?...

Petruţa luă un aer serios. Nu vedea nevoia desluşirii trecutului ei aici, printre mese şi oameni străini.

- Bastian, vrei cu tot dinadinsul să-mi strici seara asta? Atunci, las-o baltă! Am să-ţi explic eu totul acasă.

- Dar, Petruţa mea scumpă, tu crezi că eu mai pot fi liniştit până acasă? Te rog să-mi explici imediat, chiar acum! Nu mă lăsa să fierb în sucul meu propriu! Până acasă aş putea exploda.

- Acum eşti băut. Ia şi bea în continuare şi nu-ţi fă griji în privinţa mea! E prima oară că m-ai adus aici şi vreau să-mi rămână în amintire locul şi seara asta minunată, ca ceva deosebit de frumos!

- Dar Petruţa dragă, din moment ce nu poţi să-mi explici în două cuvinte, înseamnă că lucrurile sunt foarte grave, că între voi a fost ceva serios, care necesită timp de gândire.

- Nu necesită nimic, dar nu e momentul potrivit şi nici locul adecvat pentru asemenea explicaţii.

Bastian bău tot paharul şi se ridică.

- Bine, atunci hai să mergem acasă! Eu nu mai pot rămâne.

Când se ridică şi ea, lumea începu să strige: „Petruţaa! Petruţaa!" Să cânte Petruţaa!"

Bineînţeles că lumea o cunoştea: unii de la masaj, iar alţii din concertele susţinute pe scena Casei de Cultură. Aici nu cântase niciodată, dar oamenii o ştiau şi dând cu ochii de ea, voiau s-o audă cântând. Dorinţa lor era de înţeles, dar piesele ei, cele care o făcuseră cunoscută în tot oraşul, erau de altă factură; nu erau piese de petrecere.

O femeie mai curajoasă şi cu mai mult tupeu, împinsă poate şi de alţii, veni la masa lor. Puse mâna pe ea cu multă prietenie.

- Domnişoară Petruţa, te rog eu şi soţul meu şi toţi cei de la masa noastră să te urci pe scenă şi să ne mângâi sufletul cu cântecele dumneavoastră!

Lumea continua să strige: „Petruţaa! Petruţaa! Să cânte Petruţaa!"

Nu era prima oară că se întâmpla aşa ceva. Era chemată la rampă în toate concertele. Trebuia să facă uneori două bisuri sau chiar trei. Dar acolo era altceva; era un loc potrivit şi un moment potrivit. Aşa fac toţi artiştii. Aici însă... Bastian trăgea de ea să plece acasă, să-i dea explicaţii... Şi femeia trăgea de ea, să urce pe scenă şi să le cânte... Ce explicaţii voia? Ce fel de

lămuriri să-i dea? N-avea niciun chef de explicații. Pe urmă, era răgușită; nu putea să cânte. Ce naiba să facă?...

Rumoarea începu să crească și cererile publicului să se înmulțească. Unii începură să aplaude. Alții, să tropăie din picioare. Putea să plece? Putea să lase oamenii cu paharul la mijlocul drumului? Putea să se sustragă unei chemări atât de vii? Degeaba încerca ea să-i explice femeii că nu era pregătită, că era răgușită, că aia și aia. Femeia, nu și nu. „N-are importanță, domnișoară. Nu-i bai. Lumea vrea să vă audă cântând."

Bastian o trăgea de o mână. Femeia, de cealaltă. Ce era de făcut? Pe care să-l urmeze?... De cine să asculte? În cele din urmă se hotărî:

- Bine, doamnă, du-mă la colegii mei!

Doamna o luă de braț și porniră. Bastian rămase lângă masă ca un stâlp la marginea drumului. Să rămână sau să plece? În fond era printre colegii ei. N-avea de ce să-și facă probleme...

Călcând cu oarecare teamă din cauza reliefului necunoscut și cam accidentat, Petruța avu sentimentul că nu procedase corect lăsându-l singur. Nu făcu zece pași, când auzi vocea Mirelei în spatele lor: „Ei, domnișoară privighetoare, credeai că scapi de noi? Te-am zărit de la început și așteptam să văd cât ai să stai singură pe creanga ta. I-am spus și lui Paul că ești aici.

- Și ce-a zis?

- Ei, ce să zică? S-a bucurat, bineînțeles. Putea fi și altfel?

Mirela venea cu un platou plin de mici și două sticle de vin.

- După mine, stimată doamnă! Veniți după mine! Urmează o pauză de 30 de minute, cât timp să mai respire artiștii și să prindă noi puteri, ca s-o sfârșim frumos, cu preferințe și dedicații muzicale la cerere.

- A sosit papa și apa și privighetoarea noastră, Petruța. Voia să-și ia zborul, dar a fost prinsă la timp și adusă înapoi, la colivie. Să-i mulțumim doamnei și s-o rugăm să ne asculte în continuare din sală – mă rog, din grădină. Poate că are și o preferință sau o dedicație de făcut...

- I-o satisfacem cu plăcere, - răspunse Paul binevoitor, luând-o în primire pe Petruța. - Ai vrut să ne faci o surpriză?

- Să zicem! – răspunse Petruța fără chef.

- Ai reuşit. Eu cel puţin nu m-aşteptam la una ca asta niciodată. Dacă ai venit, poate c-ai să ne dai şi o gură de ajutor... – mai spuse el, luându-i obrajii între palme.

- Te rog să te abţii, dragule! Sunt obosită şi deprimată. N-am niciun chef de muzică, dar am venit adusă de doamna. A insistat atât de mult, că n-am putut s-o refuz

- Te rog să mă ierţi! Ştii că fără tine n-avem niciun spor.

- Sunt convinsă. Mă suna celularul din cinci în cinci minute.

Mirela îi puse şi ei un cârnăcior în mână, iar Paul, un pahar de vin.

- Nu beau. Sunt răguşită şi nu ştiu dacă aş mai putea cânta după aceea. Oricum, păstrează-l până ce ies din scenă! Tu ce zici? Cu ce să mă produc?

- Cu ce vrei tu.

- Eu aş începe cu „La barca" şi „Floare albă, floare albastră". Şi la bis, cu „Mamă, buruiană rea... " - piesa mea de rezistenţă în astfel de ocazii.

- Foarte bine! Te voi acompania discret. Răguşala te va ajuta foarte mult, mai ales la prima piesă. Şi Chavela e un pic răguşită acolo.

- Un singur lucru te mai rog: să mă laşi pe mine să deschid, ca să pot pleca mai repede.

- Unde să pleci?

- Cum, unde? La căsuţa mea cu flori...

- Imposibil! Absolut imposibil. După cântare, vreau să ne retragem undeva şi să-ţi şoptesc ceva la ureche.

- O să-mi şopteşti mâine. Azi nu mai pot. Ţi-am spus că sunt obosită şi deprimată. Atât îţi pot spune deocamdată.

- Tocmai că voiam să-ţi alung oboseala.

- Am zis nu. Azi nu se poate.

Lumea începu să-şi piardă răbdarea. „Petruţaa! Petruţaa! Să cânte Petruţaa!" Şi fiindcă Petruţa nu da semne de confirmare, aclamaţiile mulţimii se înteţiră. Peste ele se porni un ropot furtunos de aplauze. Nu mai era chip de amânare. Atunci se ridică cortina şi apăru personajul. Jos, la marginea podiumului, pe un preşuleţ jerpelit şi deşirat, sta Petruţa, desculţă şi cu părul răvăşit, acoperindu-i obrajii de copil subnutrit. Aşa cum sta jos, cu picioarele sub ea, înfăţişa o copilă săracă, bătută de

soartă, murmurând răguşit, printre suspine şi hohote mari de plâns, întocmai ca Chavela Vargas:

„Te juro corazon, que no es falta de amor,
Pero es mejor asi. Un dia comprenderas
Que yo lo se por tu bien,
Que todo fue por ti..."

(Îţi jur, inimă că nu-mi lipseşte dragostea.
Dar e mai bine aşa. Intr-o zi vei înţelege
Că ştiam, că totul a fost pentru tine...)

Când începu a doua strofă, lacrimile îi şiroiau din belşug pe obraji.

„Mejor sera partir.
Prefiero asi que hacerte mal.
Yo se que sufrire.
Mi nave cruzara un mar de soledad. Adios!
Adios Mi amor!...

(Mai bine ar fi să plec.
Prefer aşa decât să-ţi fac vreo neplăcer.
Ştiu că voi suferi.
Barca mea va străbate o mare de singurătate.
Adio! Adio, dragostea mea!...)

Puţină lume înţelegea ce spune Petruţa, dar n-avea nicio importanţă. Toţi ascultau cu atenţie, pătrunşi de durerea inimii ei sensibile Paul o acompania cu ghitara lui minunată, ciupind cu toate degetele corzile instrumentului regal, marcând disperarea ei cu nişte acorduri puternice. Petruţa sfârşi printr-un ţipăt dureros, profund, care se aşternu peste Boema ca o grea şi deplină tăcere. Accentul pus pe final era la înălţimea originalului, fapt care-l înfioră pe Paul.

Al doilea cântec „Floare albă, floare albastră", una din piesele Marinelei Bauer, veni ca un fel de salvare, ca o soluţie intermediară dintre zbuciumul inimii biciuite de singurătate şi promisiunea vagă, sau, mai exact, dorinţa împăcării cu ea...

Lumea începu să aplaude şi să ceară bis. Petruţa nu se ridică de jos, anticipând reacţia publicului. Atunci Petruţa începu cu durere dar şi cu obidă piesa ei de rezistenţă care se preta într-un concert mai select şi

într-o sală cu renume. Lumea asta aştepta, indicând primele cuvinte: „Mamă, buruiană rea...
Îşi şterse obrajii şi începu din nou, cu glas tânguitor:

„Mamă, buruiană rea,
Ce-ai făcut cu viaţa mea?
Mi-ai otrăvit liniştea,
Sufletul şi inima.
Tu te-ai dus şi te-ai tot dus
Către sud, către apus
Şi pe mine m-ai lăsat
Să mă zbucium, să ma zbat
Printre răi, printre străini,
Printre spini şi printre câini,
Să mă muşte, să mă rupă,
Să mă dea zălog la trupă,
Să mă pipăie, să guste
Dacă sunt la fel de dulce
Şi sub bluză şi sub fuste..."

Ş i într-adevăr, lumea, femeile mai ales, începură să lăcrimeze. Lacrimile ei molipsitoare, mari şi adevărate veneau parcă din inimă, nu din ochi pur şi simplu, vorbind de nişte trăiri şi nişte dureri ascunse, pricinuite de o mamă fără inimă.

„De-ai şti, mamă, cum a fost...
Rămâneam un copil prost,
Fără pat, făr' adăpost.
Rămâneam oarbă şı slută;
Toţi barbaţii de neam prost
Să mă-ntindă, să mă rupă.
Dar a fost să merg la şcoală
Şi să bag lumea în boală,
Să-mi găsesc iar liniştea,
sufletul şi inima,
Ziua, soare, cânt şi flori,
Mame, taţi, fraţi şi surori.
Numai tu rămâi străină,
Mamă, inimă haină.
Nu e mult şi poate, mâine
Vei vedea c-am izbândit,
Inimă neagră de câine
Blestemat, afurisit..."

Lumea izbucni din nou în aplauze şi aclamaţii furtunoase. „Bravo, Petruţaa! Bravo, Sirenă! Eşti cea mai bună şi cea mai frumoasă... Ţine-o tot aşa!" Unii începură să tropăie. Alţii, să se ridice în picioare şi să arunce cu flori. Doamna care o dusese pe scenă, îi duse un buchet mare de trandafiri. Alte femei, cutii de bomboane şi ciocolată. Unii dintre bărbaţi, cei mai tineri, se suiră pe podium cu flori şi parfum. O îmbrăţişară sărutând-o pe amândoi obrajii şi unii, direct pe gură. Petruţa avea o gură frumoasă, cu dinţi albi şi buze roşii. Te îmbia parcă la sărutat. Exuberanţa nu mai cunoştea limite. Cererile de bis nu conteneau să răsune Dar Petruţa, cu braţele pline de flori şi cutii de bomboane, nu mai ştia ce să facă cu ele, unde să le pună. Atunci interveni Mirela care o scoase din încurcătură

În timpul acesta, formaţia intona în surdină piesele ei preferate: „Ziua triumfului" şi „Flori pentru mama mea", compuse de însuşi Paul Avidi.

După ce se mai potoli valul de ropote şi aclamaţii, căci de bis nu mai putea fi vorba, solista fiind asaltată din toate părţile de fete şi de băieţi, era atât de emoţionată şi de copleşită de multele dovezi de preţuire şi admiraţie, după ce se mai potoli entuziasmul zecilor de admiratori, o ţigancă bătrână, cu mătura şi făraşul în mână, îşi făcu loc prin mulţime până ajunse la ea. Îşi puse uneltele jos, se apropie de ea şi o strânse în braţe cu duioşia unei mame adevărate.

- Eu sunt, Petruţa me dragă, mama Cheţa...

- În primul moment, din cauza zgomotului stârnit în toată grădina, Petruţa nu reuşi să-şi dea seama cine o strânge în braţe. Mirosul de cârnaţ afumat şi de usturoi, de bere şi de vin, o făcu rezervată.

- Cine eşti dumneata, mătuşă? Că nu te cunosc...

- Cum, nu mă cunoşti, scumpa mamii? Doar eu sunt Cheţa, tanti Cheţa de la şcoală. M-ai uitat aşe de repede?

Femeia s-ar fi retras. Vedea ea bine că nu e primită cum se cuvine şi făcu un pas înapoi. În momentul acela încetă şi muzica. Se făcu dintr-odată tăcere şi femeia spuse din nou:

- Doamne, Petruţa me dragă, ce tare mă bucur să te văd aşe de mândră şi de bine făcută. Un lucru însă nu pot înţelege: De ce trebe să plânji aşe de rău?...

Atunci, Petruţa îşi reveni. Îi auzi glasul şi o recunoscu.

- Tanti Cheţa! Dumneata eşti? Nu te-am recunoscut la început. Te rog să mă ierţi! E atât de mare zgomotul în jur, că nu ştiu nici eu unde mă aflu.

Petruţa o strânse în braţe cu toată căldura inimii ei generoase.

- Să-mi trăieşti, tanti Cheţa şi să fii sănătoasă! Ce mai faci? Ce mai e pe la şcoală şi Milică ce mai face?

- Nu mai lucrez la şcoală. M-au dat afară, fiindcă nu ştiu scrie şi ceti. Da, spune şi tu! Ca să mânuieşti mătura şi făraşu, trebuie să ştii oare carte?... M-or scos la penzie anul trecut şi de-atunci lucrez aici.

- Milică?...

- E şi el pe aci, pe undeva. Nu-l văd acu, dar o să-i spui.

În clipa următoare se apropie un tânăr cu aparatul foto la gât.

- Domnişoară Petruţa, sunt Dan Ştireanu, de la televiziunea naţională. Sunteţi drăguţă să-mi acordaţi un scurt interviu?... Vă rog să v-aşezaţi din nou pe celebrul dumneavoastră covor, ca să vă fac o poză!

Mirela întinse preşuleţul la picioarele ei.

- Prestaţia dumneavoastră a fost excepţională. O să bubuie presa locală de mâine, semnalând apariţia unui fenomen de rezonanţă naţională şi internaţională. Personal voi ridica problema necesităţii participării dumneavoastră la festivalul Hellenikos de anul viitor. Sunteţi cea mai îndreptăţită reprezentantă a judeţului nostru, vă spun eu. Vei reuşi şi acolo, sunt sigur. Aşa!... Încă un fleş... Vă rog să mişcaţi buzele ca şi cum aţi cânta!... Mulţumesc! Un singur lucru vă mai rog: când veţi ajunge pe culmile succesului, să nu uitaţi de jurnalistul Dan Ştireanu de la televiziunea naţională! Şi acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă, vă invit să veniţi împreună cu toată trupa dumneavoastră să ne retragem undeva şi să ciocnim un pahar de şampanie!

Atunci îşi făcu apariţia şi Milică. Părea grăbit şi vorbi precipitat.

- Tuţa dragă, un car de felicitări! Te rog să te ridici şi să vii la masa noastră, să ciugulim un strop de şampanie! E dorinţa mea şi a şefului Avidi. Ei sunt deja acolo.

Fără multe formalităţi, Milică pusese două mese alături, comandă grătare şi şampanie şi se duse direct la Avidi.

- Maistre, Avidi, eu sunt amicul cunoscutei soliste Bisoc Petruţa şi te rog să vii împreună cu toată formaţia ta să gustăm din darurile acestui local minunat!

Asemenea invitaţie, Paul ştia şi împreună cu el ştiau şi ceilalţi că nu se refuză. Lăsară instrumentele în seama Mirelei şi îl urmară pe Milică. Bineînţeles că într-o împrejurare ca asta Petruţa nu putea lipsi. Doar ea era eroul zilei, protagonista evenimentului. Sosi şi ea însoţită de Mirela şi jurnalistul Ştireanu. Fiind vorba de o propunere ca aceea, deşertare de pahare şi dat din fălci, acesta nu se formaliză şi acceptă imediat invitaţia lor. Au fost aduse şi florile.

Milică se ridică în picioare şi începu solemn:

- Maistre Avidi, la muzică ai talent cu caru'. Am văzut. Să văd dacă ai şi la şampanie!

- Îi puse în mână o butelie cât o amforă dacică. Paul reuşi s-o dibăcească în cel mai scurt timp, spre mirarea tuturor. Dopul sări bubuind ca o rachetă din gama de artificii de la Anul Nou. Mirela făcu pe paharnicul şi umplu paharele tuturor.

- Urra şi la mulţi ani! Spuse Paul şi, după el, şi ceilalţi. Urra şi numai bine!... Şi, când ne-o fi mai rău, să ne fie ca acum!

Milică se ridică din nou, cu paharul în mână.

- Prietenul meu, Bastian ar fi spus: „Urra şi la gară!" Eu însă vă spun ceva mai simplu: Viaţa e scurtă, băieţi. S-o facem lată! – încheie el mândru de isprava lui.

X

Bastian rătăci o vreme pe străzi, luând la rând marile bulevarde cu paşi mici, îngândurat, fără nicio ţintă. Peste tot, lume şi câini vagabonzi, strecurându-se ca şi el pe sub marile ziduri, printre oamenii şi maşinile parcate pe trotuar; traversând pe la stop, odată cu ei, oprindu-se la culoarea semaforului şi pornind odată cu ei, fără să se mai uite în stânga şi-n dreapta. Bastian urmări cu atenţie comportamentul maidanezilor minunându-se foarte de cuminţenia lor. Părea că le şopteşte cineva la ureche, o voce cunoscută numai de ei,

ce trebuie să facă Stop! Stai pe loc! Traversează! Atenţie la oameni! Nu te grăbi! Treci odată cu ei!...

Nu era încă târziu şi lumea forfotea prin oraş ca-n miezul zilei, mai ales pe la centru. Bărbaţi şi femei, frumos îmbrăcaţi şi mai ales, tineret: fete şi băieţi de liceu, câte doi, câte trei, în pas uşor de plimbare. Nimeni nu alerga. Nimeni nu se grăbea, de parcă nu-i mâna niciun gând. Îi ajuta oarecum şi vremea, şi timpul lunii cireşar.

Intră la Butoiul bătrân; apoi la Someşul, dar, înafara viorii cunoscutului Ţitruş, a unuia din urmaşii renumitului ceteraş, care cânta ca pentru sine una din piesele celebrului Grigoraş Dinicu, nicio mişcare mai interesantă, nicio faţă cunoscută. Puţinii oameni aflaţi pe la mese vorbeau în taină ca nişte oameni suspecţi, care pun la cale cucerirea Americii. Sătul de linişte şi mister, Bastian închise uşa pe dinafară. Nu căuta pe cineva anume, dar nu găsea ceea ce ar fi putut să-l reţină. Trecu pe lângă Boema Văzu lume în stradă, dar nu se opri. Ce să-l reţină aici? Nu de aici plecase o oră mai devreme?

Ajunse la Catacombele Romane. Un afiş discret, cu litere mici îi atrase atenţia: „Striptis feminin Cunoscutele Laura Bişoc şi Mia Seneşan vor face din vis un spectacol".

Îşi cercetă buzunarele şi coborî cele două rânduri de trepte. Un uşier, solid şi spătos, îmbrăcat adecvat, îi şopti avertizându-l în taină: „Ai ce-ţi trebuie? E un spectacol de milioane..." Bastian scoase din buzunar un pumn de bancnote. Tocmai luase salariul şi ar fi vrut să-i cumpere Petruţei un lănţişor de aur. Uşierul îi făcu semn să treacă mai departe, să-şi ia bilet, dacă va mai găsi... Localul era mic şi locurile, puţine. Avu noroc şi intră pe uşa cea mare, drapată cu perdele de catifea roşie.

„Ce dracu putea fi?..." se întrebă Bastian. Nu fusese niciodată la vreun spectacol de genul acesta. De aceea îl miră obscuritatea sălii. Auzise el de la unii şi alţii cam despre ce putea fi vorba, dar cum se desfăşoară şi care este decorul, nu ştia.

O tânără îmbrăcată provocator, într-un costum de baie transparent, cu o părere de sutien şi chiloţi, după ce-i goli portmoneul, îi întinse un cupon roşu, inscripţionat cu litere mari de tipar: „LIBER".

Bastian luă biletul şi se îndepărtă nehotărât. Nu-ţi era trecut locul, ca să te poţi aşeza unde vrei. Deoarece primele două rânduri erau deja ocupate de indivizi serioşi din protipendada oraşului, se gândi să rămână undeva mai în spate.

Sala fiind mică, oriunde te aşezai, vedeai la fel de bine. În primul rând recunoscu pe directorul băncii VATRA, pe directorul clubului A.F.R. şi preşedintele Asociaţiei U C.R., pe marele bos Bogdan Biştari, Tănase Pintilie şi bineînţeles pe cunoscutul Gino Pedali. Ar fi putut lipsi tocmai el? Numai oameni cu pântecul mare şi portmoneul plin. Foarte puţini tineri. Lucru foarte curios Se aştepta ca la un asemenea spectacol să ia parte în primul rând cei tineri. Ei ar fi trebuit să fie cei mai interesaţi după părerea lui. În realitate erau cei în vârstă. Femei, foarte puţine. Fiind vorba de un striptis feminin, era oarecum de înţeles. Ce să vadă o femeie la altă femeie? Dacă ar fi fost un striptis masculin, atunci da, ar fi fost interesant. Ar fi avut ce vedea. Dar aici

Îndată ce se făcu lumină cu ajutorul unor proiectoare puternice, că puteai zări şi un vârf de ac pe scenă, unde aveau să evolueze fetele, dar şi în sală, printre rânduri şi la mesele încărcate de băutură

Nu mică-i fu mirarea când dădu cu ochii de tatăl lui, aşezat ca şi el, undeva mai în spate, dar pe cealaltă parte a sălii, cu o sticlă de vin în faţă. Erau mulţi bărbaţi în preajma lui, greu de găsit un loc liber chiar lângă el. De altfel era preferabil să rămână deoparte şi mai în spate, ca să-l poată spiona mai uşor, dacă nu l-o fi remarcat el mai întâi... După un gong prelungit se ridică cortina şi în mijlocul scenei apăru Laura Bişoc, o tânără cunoscută de toată lumea şi arătată pe stradă cu degetul; un trup de femeie care băga în draci toţi bărbaţii, atât la sala de pregătire fizică, cât şi la bazinul de înot. O muzică onctuoasă, capabilă să te înalţe şi în clipa următoare să te coboare până în străfundurile abisului fără fund; o muzică venind de undeva, din spatele scenei, de foarte departe, greu de ghicit locul.

Laura începu să facă nişte mişcări de dans din ce în ce mai ritmic, mai incitant, îmbiind publicul parcă să participe odată cu ea la unduirea trupului de reptilă, la mlădierea şoldurilor elastice, de balerină care ştie să-ţi aţâţe imaginaţia, să trezească în spectator cele mai insidioase senzaţii şi curiozitatea imediată pentru trupul femeii, pentru ardoarea şi frăgezimea zonelor ei intime.

După câteva minute de evoluţie cu scopul vădit de-a aprinde toate simţurile bărbaţilor, Laura începu să arunce la întâmplare una câte una din bluzele de pe ea, după ce-şi descheie pe rând toţi nasturii, lăsând să-i ghiceşti zbaterea sânilor sub sutienul lejer de mătase străvezie. Numărul mare de bluze şi de corsaje o făceau să transpire şi acum se cereau dezbrăcate şi aruncate în timpul dansului Şi într-adevăr, eliberată de toate învelişurile ei de catifea şi mătase, Laura începu să se mişte mai uşor, mai graţios. Dar nu se mulţumi doar cu atât şi aruncă de pe ea şi tricoul, ultimul înveliş al bunei cuviinţe. Rămasă acum într-un sutien mai mult decât transparent, croit expres dintr-o reţea de fibre subţiri, foarte fine, se putea mişca în voie. Dar pentru cele două turturele sperioase, nici spaţiul acesta nu era destul. De aceea, după alte câteva minute de zbatere chinuitoare, îi făcu semn unui bărbat din primul rând să urce pe scenă şi să-i desfacă prinsorile de la spate. Ei, da! Acum Laura Bişoc era chiar ea. Diana, Arthemis şi toate celelalte Graţii şi Nimfe ale panteonului roman şi grecesc nu făceau nici doi bani dănţuind acolo pe culmile Olimpului, ca Laura Bişoc, mult mai strălucitoare şi mai vie fără veşmintele ei femeieşti. Avea ce arăta unei lumi întregi de zei şi bărbaţi curioşi. Avea doi sâni absolut minunaţi, cu neputinţă de imaginat ceva mai frumos, mai desăvârşit. Niciodată, nicio zeiţă, nicio statuie n-ar fi putut arăta ceva mai ispititor, mai perfect. Şi lumea izbucni imediat în aplauze furtunoase: „Bravoo, Lauraa! Bravoo, zeiţo! Eşti minunată, superbă peste măsură Ţâţele tale, fructe prea coapte, întrec orice închipuire... Să le vezi şi să nu crezi... Să le mângâi cu buzele şi mâinile tale şi pe urmă să mori!..." „Nu există bucurie mai mare, plăcere mai înaltă decât trupul acestei femei... Bravo, Laura! Bravo! Te admir... Tu-mi mântui sufletul pentru ceasurile îndurate lângă muierea mea ofilită"...

Aclamaţiile, ţipetele mulţimii, unele ascuţite, altele răguşite, avură un efect neaşteptat asupra femeii ovaţionate, căci în clipa următoare aruncă şi fustiţa de pe ea, sau mai exact, ceea ce s-ar fi putut numi fustiţă, rămânând doar în chiloţi; - într-un fel de chiloţi speciali, care mai mult dezveleau decât ascundeau comoara spre care se îndreptau toţi ochii bărbaţilor. Şi, pentru că şi aceştia păreau de prisos, îngreunându-i mişcările de şarpe, cu toate că erau de fapt nişte

panglici înguste sau mai degrabă nişte şnururi abile. Laura prinse cu adevărat aripi de ielă şi începu să zburde pur şi simplu: să facă piruete, salturi la semi-înălţime, şpagato - cele mai incitante mişcări, toate provocatoare, cu graţie înebunitoare, care ar fi făcut dintr-un anahoret scârbit de lume şi de plăceri, un diavol îmbătat de dulceaţa şi farmecul trupului femeiesc. Lumea începu din nou să aplaude, să se ridice în picioare şi să urle ca toţi dracii, să necheze ca armăsarii şi să behăie ca berbecii. Atunci se hotărî să dea jos de pe ea şi ultimul articol. Făcu semn unui bărbat să urce pe scenă şi s-o ajute. Nu mai putea suferi pe ea nici bichinii . Şi în clipa următoare toată sala se ridică în picioare aclamând, fluierând, ţipând animalic pe toate vocile: „Bravo, Laura! Bravoo fetiţo! Eşti genială... Eşti de milioane... de aur... Nu s-a văzut niciodată ceva mai minunat pe lumea asta... Niciodată n-au văzut ochii mei nişte ţâţe atât de grozave ca ale tale..."

Laura începu din nou să execute mişcările ei speciale de etalare a splendorii trupului feminin, de demonstrare a strălucirii şi frumuseţii unui trup gol, de muiere adevărată. Era fără îndoială o superfemeie, aşa după cum spun autorii cărţii *50 de mari mituri despre sexualitatea umană*. Gimnastica ei, dublată de rafinamentul înăscut împingeau lucrurile până foarte departe, dincolo de desăvârşire. Toate figurile executate până acum, mersul în patru labe, şpagato, salturile la semi-înălţime, ridicarea braţelor, mersul în mâini, cu picioarele depărtate, absolut toate atingeau arta, perfecţiunea măiestriei. După epuizarea programului stabilit, Laura îşi aprinse o ţigară, luă o cutie de bomboane cu ea şi coborî printre oameni. Începu să se strecoare uşor printre şirul de scaune şi mese, îndemnând consumatorii să tragă câte un fum din ţigara ei sau să primească o bomboană direct din gura ei. Era desigur o găselniţă personală pentru a mai întârzia câteva secunde în faţa marilor baştani. Unii luau ţigara, alţii, bomboana, direct de pe buzele ei. Unii îi luau sânii între palme; iar alţii, mulţumindu-se să atingă ce avea mai jos... Ca totul să pară rupt din film, Laura se strecura printre rânduri încet, fără nicio grabă

murmurând cu glasul ei dulce: „Am în braţe două mingi. Dacă vrei, poţi să le-atingi. Dar uşor, să nu te frigi!..."

Unora le spunea direct: „Mergi şi te înscrie la domnişoara de la bilete! Pentru un bărbat generos ca tine, nu costă prea mult... Ne vedem după spectacol."

Mircea Sitaru privea extaziat I-ar fi plăcut să-şi îngroape obrajii între sânii ei minunaţi... să-i ia sfârcurile lor între buzele lui murmurând fericit: „N-am crezut niciodată că fericirea e atât de aproape..."

Laura ocoli rândul celor tineri şi se urcă pe scenă. Culese veşmintele aruncate cu dezinteres peste tot şi le îmbrăcă cu lentoare, savurându-şi prada. Îşi făcuse numărul cu ştiinţă şi artă superioară. De-acum înainte urma Mia Seneşan

Pentru Mircea Sitaru, întregul spectacol fu ceva incredibil, un lucru absolut unic, fără egal, care putea bucura inima şi ochii oricărui bărbat adevărat. Rareori are ocazia omul să vadă asemenea splendoare, iar cei mai mulţi, niciodată. Îl costase Laura Bişoc aproape tot ciubucul făcut vreme de două săptămâni, dar n-avea niciun regret. Pentru un trup de femeie ca Laura poţi să-ţi vinzi şi sufletul. Nimic nu poate fi la fel de frumos şi de răscolitor. Nici ţâţele blegi, pere răscoapte în fân. Nici pătlăgelele veştejite ale târfelor de pe centură...
Duse paharul la gură, când simţi un braţ aşezat peste umerii lui.

- Bună, tati! - spuse Bastian generos. - Ce faci? Bea liniştit şi să-ţi fie de bine!

- Când ai venit?

- Adineaori. De ce mă întrebi? Ce s-a întâmplat aici? Văd doar bărbaţi şi lumină puţină

- Nu s-a întâmplat nimic deosebit. A fost un spectacol de balet interesant. Să vedem ce va fi în partea a doua! Vii deseori aici?

- Uneori. Când mă invită cineva.

Mircea îi puse şi lui un pahar de vin. Nu era tocmai rece, dar Bastian îl bău dintr-o răsuflare. Era cald în local şi pe deasupra, simţea o sete grozavă Mircea Sitaru făcu la fel

- Ce facem? Mai stăm sau plecăm? - întrebă el încurcat. El ar mai fi stat. Spera ca şi Mia Seneşan să le arate acelaşi lucru.

- Cum vrei tu. Dacă crezi că nu mai e nimic de văzut, putem pleca. Ne aşteaptă mama cu masa întinsă, - mai spuse Bastian zâmbind cu subînţeles, încredinţat că

mama lui, dacă ar bănui adevărul, nu le-ar deschide uşa tot anul.

Domnul Sitaru nu se putea hotărî. Frământa în minte acest gând perfid: „Să plece? Să nu plece? Să renunţe la partea următoare?... Biletul era scump şi cine ştie când ar mai fi avut ocazia să vadă asemenea spectacol? Îi trebui mult curaj să se hotărască.

- Eu n-am nimic împotrivă. Dacă vrei tu, mai stăm. Ce-a fost important, am văzut. Ce va mai fi, vom vedea altădată

Bău ce mai avea în pahar şi se ridică.

- No hai!

XI

Bastian deschise uşa aruncând bănuitor o privire în jur. Mama lui nu era trează. Altfel ar fi trebăluit prin bucătărie. Îl invită şi pe tatăl lui care părea să ezite. După altercaţia din urmă, venea rareori pe acasă şi numai atunci când ştia că ea lipseşte Nu se poate spune că i-ar fi fost teamă să dea ochii cu ea, dar nu voia să le tulbure liniştea deschizând uşa unui cuib făcut tot de el şi izgonit cândva din el de o ţaţă sălbatică, de o gaiţă nebună, în ghiarele căreia, Doamne fereşte pe toată lumea să mai ajungă, dacă nu dorea cumva să afle tot blocul.

La invitaţia băiatului însă nu se codi foarte mult şi păşi înăuntru cu oarecare sfială şi nesiguranţă, ca şi cum ar fi intrat în casa copilăriei, locuită acum de alţi oameni. Cumpărase o şampanie demi-dulce, Tămâioasă Românească de Cotnari, şi nu pentru că-i plăcea lui băutura dulce, cât pentru faptul că era „românească" şi tot ce era „românesc" era preferabil, prioritar în ordinea produselor luate din piaţă, mai ales de când revenise în ţară din sejurul prelungit din Italia. De atunci ocolea toate fructele şi legumele de pe tarabe, care trădau originea lor străină. Că erau din occidentul european, că erau din Orientul apropiat sau mai îndepărtat, nimic nu-i lua ochii, nimic nu-l interesa. Dimpotrivă, cu cât erau mai îndepărtate, toate erau la fel. Adică fără nicio aromă. Frumoase, mari, colorate, dar fără niciun gust; fără gustul acela ştiut din copilărie, când ciordea

împreună cu alți băieți, mere, pere, prune, struguri, roșii, castraveți sau morcovi de zahăr și cam de toate din grădinile vecinilor, a lui Bulgaru mai ales. Nu degeaba, până la Revoluție, toate fructele și legumele românilor mergeau la export, ca și fructele din pădure: afinele, zmeura, murea, cireșele amare, măceșele, porumbele, ciupercile și câte mai cresc pe pământul românesc.

- Vrei să aprind aragazul? Poate, ți-o fi frig... – întrebă Bastian grijuliu, ștergând masa cu cârpa găsită în chiuvetă.

- Nu-i nevoie. E bine și așa. Poate c-ar trebui niște pahare... – își dădu el cu părerea

Știa unde sunt, că nu erau departe, dar parcă n-avea destul curaj să întindă mâna după ele. Îi lipsea obișnuința, aerul acela familiar de-a umbla cu obiectele din casă. Nu le mai folosești de o lună sau două și ți se pare că nu te mai recunosc. Te privesc ele cumva din vitrină, dar parcă n-au curaj să-ți surâdă frumos: „Tot noi suntem. Dă mâna cu noi, omule bun! Nu te-am văzut cam demult, dar nu te-am uitat."

Bastian aduse două pahare înalte, cu picior, din sufragerie și o scrumieră din camera lui.

- N-are să facă mă-ta scandal?

- Scandal? Nu cred. Poate că un pic de balamuc... Dar scandal nu mai face de mult, de când ai plecat tu. Nu știu dacă s-o fi lecuit, dar tu ești acum un oaspete drag, nu oricine.

- Pentru că nu vrea ea. Nu-i place liniștea și pacea, cum ne place nouă.

- Așa e. E o femeie aprigă, o șefă la spital și vrea să fie la fel și acasă.

Tocmai atunci intră și doamna Livia. Era în papuci de casă și în cămașă de noapte.

- Acuma se vine acasă? La ora unsprezece? Unde ați fost până la ora asta?

Întrebările ei, deși diferite, formulate în cuvinte multe sau mai puține, vizau toate același lucru: de ce așa de târziu? Nu era confuză și cu atât mai puțin împrăștiată, dar nu se putea concentra suficient. Prezența lui o deranja. Îi tulbura echilibrul sufletesc, rareori liniștit. Nu-l mai văzuse demult. Oare de când?... Și vederea lui așa pe neașteptate o cam zăpăcea, tulburând apele liniștite din zilele lor bune. Adică din prima ei tinerețe. Pentru că, deși avea 50 de ani, doamna

Livia se da tot tânără: își vopsea și acum părul, își tăia unghiile; nu-și da cu ojă și cu roșu, fiindcă era pocăită și biserica nu îngăduia asemenea libertăți. Se depila, își aranja sprâncenele fără niciun interes special, ci doar așa din cochetărie feminină. Bastian zicea că din pedanterie, pentru că așa era ea din copilărie, de când o fătase mă-sa, cum spunea uneori tatăl lui.

De îndată ce vărsa un strop de apă sau de supă pe rochiță, o și da jos, la spălat. Caietele și cărțile ei de școală erau totdeauna învelite frumos în hârtie albă, curată, și dacă vreo filă făcea urechi, lua fierul și o călca cu grijă până se îndrepta. Creioanele ei erau totdeauna frumos ascuțite și trusa de geometrie, completă.

Când a ajuns mai mare, adolescentă și chiar mai târziu, bluzițele și rochițele ei erau totdeauna curate și bine călcate, încât diriginta lor o da drept exemplu celorlalte fete. Din păcate, n-a reușit să intre la Facultate ca cele mai multe din ele. Dar, îngrijită și exigentă cum era, a reușit să termine cursul sanitar postliceal și soarta i-a fost prielnică, nimerind locul și postul acesta tihnit de asistentă, fără pile și intervenții exterioare și fără cedări sau concesii anatomice importante.

- De unde venim? – Iată o întrebare metafizică. De unde venim, Bastian? Ia spune-i tu mă-ti de unde știi tu că venim!

- De la teatru, - veni prompt răspunsul băiatului. – De unde poate veni un om serios la ora aceasta? De la teatru, doamna șefă.

- De la ce teatru? Nu știu să fie deschis vreun teatru la ora aceasta.

- Cum, ce teatru?. . Teatru național, că ăla de păpuși nu funcționează atât de târziu

- Și ce piesă ați văzut, dacă nu sunt prea curioasă?

- Ce piesă am văzut? Spune tu Bastian la ce piesă am fost!

- La Năpasta, - veni răspunsul băiatului imediat, de parcă s-ar fi înțeles dinainte.

- Ai auzit tu de piesa aceasta? La Năpasta. Unde puteam merge într-o seară de vară ca asta?

- Ce piesă-i asta, că n-am auzit de ea niciodată? – întrebă doamna Livia nedumerită. Nu pentru c-ar fi cunoscut ea tot repertoriul instituției în cauză, ci doar

aşa, fiindcă îi mirosea ei ceva dubios, ceva inventat pe moment.

- O piesă importantă ca oricare.

- De cine? De Bastian sau de Mircea?...

- De Mihai Eminescu, bineînţeles. – răspunse domnul Mircea imediat. - De cine putea fi scrisă o piesă atât de importantă ca Năpasta?

Răspunsul lui părea sincer, fără nicio ironie. El reuşise să facă doar prima treaptă de liceu şi nu auzise de alţi autori.

- Eminescu a scris poezii: „Somnoroase păsărele", „Mai am un singur dor", „Pe lângă plopii fără soţi", „Luceafărul" şi altele, nu piese de teatru nocturn.

- „Năpasta" e o dramă foarte cunoscută, de Ion Luca Caragiale, - interveni Bastian mai bine informat şi oricum, mai recent.

Doamna Livia se văzu nevoită să dea înapoi. Autorul acesta nu i-a fost drag niciodată. „Miticii" lui tândăleţi - Lache, Mache, Pache, Sache şi Tache; coana Veta, Ziţa, Efimiţa şi ceilalţi, toate, nume create sau împrumutate după dorinţa şi sufletul scriitorului, pentru înfăţişarea personajelor lui ridicole, în realitate, nişte caricaturi hilare, născocite anume şi care n-au altă treabă decât să păcălească timpul la o masă plină de halbe cu guler şi fără guler, cu singurul scop nobil: de-a tăia frunze la câini şi de-a măcina în continuu vorbe şi iar vorbe, un măciniş adică inepuizabil. Toată liota lui de ţaţe şi de Mitici n-au reuşit să-i stârnească pofta de râs sau interesul pentru lectură.

- Pe vremea mea, Caragiale scria „O scrisoare pierdută" şi „O noapte furtunoasă", „Vizită" la domnul Goe şi la madame Protopopescu, nu piese din astea care să ţină lumea toată noaptea la teatru

- A mai scris el şi altele. Cine poate şti? Doar nu le ştii tu pe toate.

- N-am pretenţia că le ştiu şi nici nu sunt curioasă acum, decât aşa ca chestie. Cum reuşeşte un scriitor să zăpăcească minţile unor oameni normali din zilele noastre cu nişte preocupări atât de mărunte.

Discuţia alunecase pe o pistă falsă, ocolind obiectivul principal cu care venise. De-aceea, domnul Mircea umplu paharul său şi i-l puse în faţa ei

- Ia şi bea! Înţeleg că nu-ţi place Caragiale, dar cu noi ce ai? Ce ţi-am făcut? Ţi-am furat caii de la

bicicletă? Poate, Bastian să-i fi luat. Eu nu, în niciun caz. Gustă măcar, să vezi cu ce otravă ne omoară viaţa!

- Vade retro!...
- Ce-ai zis? – întrebă domnul Mircea neştiutor.
- Vade retro! – repetă Bastian, candid.
- Ce-i aia? Nu cunosc espresia. Când eram copil la mama, am auzit un ungur adresându-se calului său: „Hatro! Hatro!" Dar n-am ştiut niciodată ce vrea să zică şi cred că nici calul nu ştia, fiindcă sta nemişcat.

Domnul Sitaru, care ştia să facă de toate, nu se mulţumi cu atât; voi să ştie mai mult şi întrebă:

- Pe ce limbă?
- Pe ungureşte. Nu, mamă? Mama vrea să spună „Mersi!" că nu vrea... - îi traduse Bastian. - Lasă că-l beau eu! Mie-mi place.
- Treaba ta. Înseamnă că nu eşti creştină cu adevărat, fiindcă ăsta e sângele Domnului.
- Du-te şi lasă-mă în pace! Că ştiu eu poveştile voastre.
- Dar ăsta e alb, tati.
- Păi, tocmai asta-i dovada că nu e un sânge oarecare, ca al meu sau al tău. De-a lungul atâtor ani şi-a schimbat şi culoarea, semn că şi noi, cei ce ne împărtăşim acum din el, ne vom schimba cândva.
- În fundul iadului ai să te schimbi, păcătosule. Pentru că vorbeşti doar blasfemii la adresa Cerului.

Bastian sesiză primejdia care ameninţa să tulbure atmosfera, liniştea precară şi buna înţelegere de până atunci şi care ar fi dorit s-o consolideze în viitor. De aceea, începu cel dintâi:

- Mamă, tati a venit la noi cu o şampanie, ceea ce vrea să spună că vrea să deschidă un nou drum, o nouă zare în viaţă, dacă eşti de acord şi tu, nu-i aşa, tati? A venit cu steagul cel alb al împăcării. Sunteţi doi oameni mari şi cuminţi, cu scaun la cap şi cred că e bine să puneţi securea războiului în pod şi să faceţi pace. Aşa e, tati?
- Aşa e. Întrebarea de căpătâi e însă următoarea: Dacă poate un balaur trăi împreună cu Scorpia? Ca să mă esprim în termenii basmului popular.

Doamna Livia se foi un pic pe scaunul ei, cugetând temeinic, cu foarte mult bun simţ practic, ca toate femeile. Se ridică de pe scaun pentru a se duce la chiuvetă, mai strânse un pic robinetul care curgea uşor şi spuse apăsat şi rar:

- Ar putea, de ce nu? Cu condiţia ca balaurul să renunţe la cele nouă capete ale lui... Dacă o să mai dea şi pe la Casa Domnului câteodată, duminica mai ales, în loc să intre la birt, cred că s-ar putea...

- O să dea, dacă vrei tu să dea. Mai dă şi acum uneori. A mai dat şi altădată, fiindcă balaurul e totuşi creştin. Pe urmă, Scriptura nu spune nicăieri când trebuie să deschizi uşa bisericii şi cu atât mai puţin, a cărei biserici. Un lucru ştiu sigur că spune: că bărbatul e capul femeii, aşa după cum Christos e capul bisericii. Cunoşti versetul acesta? Eu îl cunosc demult şi ţi-l recomand şi ţie. Nu să-l citeşti, ci să încerci să-l înţelegi, să-l primeşti în capul tău şi inima ta ca pe un adevăr adevărat, spus de cel mai înalt for al creştinismului, voinţa lui Dumnezeu. Nu l-am stabilit eu sau Bastian şi nici liderul sindicatului meu şi nici managerul spitalului tău. Aşa că, oricât de mare ar fi dorinţa ta, nu pot renunţa chiar la toate capetele mele... De-aceea îţi spun: Livia, te rog să fii înţeleaptă şi să nu ceri ceea ce Sfânta Scriptură îmi spune cu putere. Cartea Sfântă e mai mult decât o recomandare. E o poruncă.

- Pe urmă, să ştii că ideea aceasta, dorinţa împăcării nu vine atât de la mine, cât de la el, de la dragul nostru Bastian. Eu am aderat la ea, cum se spune acum, convins că e bine aşa şi normal, după atâta vreme şi atâtea frământări fără rost. Nu mai suntem tineri şi zburdalnici. N-ar trebui să ne mai zboare mintea în copaci, după mierle şi privighetori nestatornice. Trebuie să înţelegem că timpul nostru a cam trecut şi că suntem bătrâni şi avem un copil de însurat şi un suflet de mântuit. Dar nu e nicio grabă. Mai stai pe curul tău şi mai cugetă! În problema aceasta atâta am vut să-ţi spun.

Domnul Sitaru goli paharul de vin şi le umplu din nou. Simţea nevoia unei schimbări de ton şi de abordare. Cu genul ei de femei era deprins. Ştia cum să le ia şi câte gogoşi să le dea. Acum era vorba de altceva mult mai important şi care cerea oarecare pregătire; un suflu nou şi o gândire nouă.

- Băiatul nostru, Bastian, iubeşte o fată de la locul vostru de muncă. Tu ce zici? Mie îmi place fata. E frumoasă şi bine ca femeie. Vezi tu? Femeia e bunul acela de folosinţă îndelungată, cum se spune, pe care bărbatul îl ia pentru el, pentru inima şi sufletul lui... Bunul acela unic şi alegerea lui nu-i uşoară, pentru că trebuie să aleagă din zece exemplare aproape identice:

cu însuşiri rele şi bune, calităţi şi defecte, pe cea mai potrivită; adică pe cea cu lipsuri mai puţine... Şi asta e greu, foarte greu, când ai vârsta lui. Un filozof a fost întrebat de un candidat la însurătoare: „Înţeleptule, vreau să mă însor. Ce fel de femeie ar trebui să-mi iau?" Acela i-a răspuns: „Dacă e frumoasă, o vei avea împreună cu alţii. Dacă e urâtă, prezenţa ei lângă tine va fi o pedeapsă continuă. (Antisthene) Aşa că, oricum ai face, până la urmă tot ai să te căieşti."

- Măi, să fie! – interveni doamna Livia consternată – Eu ziceam că eşti un om de nimic şi când colo, tu eşti prieten cu filozofii cei mari... Te rog să mă scuzi! Cât priveşte opţiunea lui, până la un punct sunt de acord cu tine. Fata e frumoasă, harnică şi cuminte. Are toate calităţile unei femei superioare. Păcat că nu vede! Păcat că bezna e o noapte fără sfârşit pentru ea, limitându-i posibilităţile evoluţiei şi dezvoltării personale. O cunosc foarte bine şi cunosc felul acestor oameni, pentru care am toată compasiunea şi înţelegerea Dar, să mă ierte Dumnezeu! Nu mi-aş dori o noră oarbă, cum nu-şi poate dori mama, un copil bolnav. Atâta timp cât sunt în preajma lui atâtea fete sănătoase, de ce Bastian şi-ar lua o nevastă fără vedere? Ca mamă şi ca femeie normală, mi-aş dori bineînţeles o noră cuminte, frumoasă, sănătoasă, ca să mă pot uita în ochii ei cum te uiţi într-o oglindă. Dar alegerea e a lui. El hotărăşte ce femeie să-şi ia, cu ce femeie vrea să trăiască şi să facă copii. Sfatul meu ca mamă şi ca femeie e ăsta: să nu te grăbeşti! Mai aşteaptă! Mai amână luarea hotărârii! Lasă timpul să-şi spună cuvântul! Eşti încă tânăr şi n-ai de ce te grăbi. Asta e părerea mea.

Îşi drese glasul şi ieşi. Avea deja lacrimi în ochi şi nu voia să-şi dezvăluie slăbiciunea. Oricum, Bastian va face cum simte el. Nu va ţine seama de sfaturile ei. Avea 25 de ani. Era vaccinat şi greu de clintit de pe poziţia lui.

Domnul Mircea era însă de altă părere şi, după ce goli paharul, şi-o exprimă:

- Eu văd lucrurile altfel: nu zic că mă-ta n-are dreptate. Are. Ca mamă şi ca femeie, ea vede lucrurile dintr-o singură direcţie, sub un singur aspect. Eu le văd dialectic- aşa zice şeful meu, inginerul Hadrian şi-mi place şi mie să zic ca el. O femeie poate fi frumoasă dar proastă. Alta, inteligentă dar urâtă. Una frumoasă şi curvă. Alta, leneşă şi proastă. Una, grasă şi rea de gură.

Alta, slabă şi urâtă. Adică, de tot soiul. Una şchioapă, alta cocoşată. Adică să aibă o mie de calităţi pozitive şi numai una negativă. Dar dacă are mai multe?... O femeie oarbă sau şchioapă nu e mai rea decât una urâtă sau proastă. Prin faptul că nu vede, o femeie deşteaptă şi frumoasă poate prezenta şi anumite avantaje, după părerea mea: o mai mare garanţie a fidelităţii şi purităţii ei sufleteşti, a sincerităţii şi statorniciei emoţionale şi de caracter. Ochii sunt cei mai nesiguri prieteni ai fidelităţii şi statorniciei. De la o simplă privire, uneori se ajunge la tribunal sau direct în patul privitorului. Acelaşi lucru este valabil şi pentru unii şi pentru alţii, şi pentru femei şi pentru bărbaţi. De aceea, nu zic c-ar trebui să le scoatem ochii înainte de a le lua. Să ne înţelegem! Cred doar că n-are mare importanţă dacă vede sau nu; dacă e cocoşată sau şchioapă. Dacă e o femeie de calitate, ia-o! Şi fii fericit alături de ea până la capătul zilelor tale! Femeia înţeleaptă şi cinstită zideşte casa, zice împăratul Solomon şi fii sigur că el, care avea o mie de neveste şi ţiitoare, ştie ce spune! În concluzie, eu nu zic nici s-o iei, nici să n-o iei. Fă cum crezi tu! Fă ce-ţi spune inima! Un lucru trebuie totuşi să-ţi spun: să procedezi cinstit şi corect cu ea! Să nu-ţi baţi joc de ea, de dragostea şi credinţa ei fiindcă femeia e tot femeie, şi dacă vede, şi dacă nu vede! Să nu-i înşeli aşteptările, că-ţi faci mare păcat, să ştii! Pedeapsa lui Dumnezeu va fi cumplită şi nu vei scăpa nici în gaură de şarpe. Oamenii nenorociţi ca şi ea, au de partea lor protecţia divină, poţi să fii sigur de asta. Pe noi ceilalţi ne mai îngăduie Dumnezeu să ne batem joc unii de alţii. Ne mai dă el cu capul de pereţi, dar atât cât să facem nişte cucuie. Pe ei însă îi apără Dumnezeu. Ce fac ei între ei, nu ştiu şi nici nu sunt curios să aflu. Atât îţi spun: eu unul n-aş avea curajul s-o fac

XII

- Petruţa dragă, Ai terminat cafeaua?.. Foarte bine! Trage fotoliul aproape şi ciuleşte urechile bine, fiindcă vreau să-ţi prezint darea de seamă pe ultima perioadă de timp! Cine a spus că femeia e jumătatea cea mai frumoasă a lumii, izvorul vieţii şi scânteia iubirii,

icoana la care se închină până şi zeii? Prostii de doi bani jumate, tâmpenii fără niciun sens. La drept vorbind, de ce n-ar fi? Nu ştiu, nu mă pricep. Tot ce ştiu sigur e că eu sunt o fiinţă oarecare, o arătare obişnuită: nici slabă, nici grasă; nici scundă, nici înaltă; nici leneşă şi urâtă ca fata „babei", nici harnică şi frumoasă ca fata „moşneagului" din povestea lui Creangă, ci numai atât: o tânără fără vedere, o fată cu probleme, cu lipsuri şi nevoi de tot soiul, dar mai ales cu probleme de când m-am născut şi până m-am făcut mare; de când am rămas singură şi m-am mutat la bloc.

Problema mea fundamentală, ca să zic şi eu cum zicea Predescu, proful nostru de filozofie, sunt covoarele; mai exact, scuturatul covoarelor. Găseşti că-i o falsă problemă sau o problemă minoră, „fără relevanţă", cum ar spune acelaşi profesor? O să vezi că nu. Cam prăfuită da, s-ar putea. Ba chiar şi murdară pe alocuri, dar nicidecum minoră şi cu atât mai puţin falsă. De aceea te întreb: Tu cum te descurci? Cum le scuturi? Te întreb fiindcă eu sunt o femeie sau mai precis, o fată - mă rog, femeie sau fată n-are nicio importanţă aici - ceva mai delicată, un pic mai fragilă decât Betina sau Gina, colegele mele văzătoare. Sau, dacă crezi că mă ţin cu nasul pe sus, aş putea zice că sunt mai neputincioasă, mai bleagă decât ele. În schimb, am o mulţime de preşuri pe jos, fiindcă mie îmi place să umblu desculţă şi să calc pe moale, pe iarbă şi pe covoare. Covoarele mele sunt verzi şi pufoase ca iarba, deşi ar fi putut fi şi altfel, fiindcă oricum nu le văd; dar am şi eu păsăricile mele: să fie verzi şi pufoase ca să-mi amintească de anii copilăriei şi de culoarea aceea vegetală, pe care de-atunci o păstrez doar în minte şi suflet.

Problema e deci cum să fac, cum să scutur atâtea cioarse fără să mă umplu de praf din cap până-n picioare şi mai ales, cum să le duc acolo şi cum să le pun pe bara aia înaltă, parcă anume făcută să nu poţi ajunge la ea...

Cam acesta era tipul de probleme la care mă gândeam când am auzit telefonul sunând. Fireşte c-am sărit repede la aparat, lăsând baltă „problema fundamentală". Ridic repede receptorul şi aud la celălalt capăt al firului vocea colegului meu, Madian:

- Cris, nu vrei să te dai în spectacol cu mine?

Era într-adevăr el, marea mea simpatie şi nu numai a mea, dacă poţi îngădui această precizare. Nu „iubitul", nici „slăbiciunea"; ci simpatia mea pur şi simplu.

Madian e un băiat jovial, lipsit de ifose şi cât se poate de simplu. Aş spune chiar prea simplu şi uneori cam vulgar, care te ciupeşte de fund sau de sân fără nicio jenă şi te sărută pe gură, în mijlocul coridorului. E un tip plin de bancuri porcoase şi glume deseori nesărate, de epigrame şi anecdote picante, pe care le spune cu talent şi umor natural, că nu te poţi supăra pe el nici măcar cinci minute. Mie mi-e drag mai puţin pentru talentele lui literare, cât pentru faptul că nu e ca ceilalţi colegi văzători: încrezut şi distant. Vreau să spun că nu face nicio diferenţă între noi, fetele fără vedere şi colegele văzătoare; că pe toate ne tratează la fel. Într-un cuvânt, e un coleg şi un amic egal cu toată lumea. De aceea, m-am bucurat auzindu-l.

- Am două bilete la Casa de Cultură şi-ar fi păcat să le pierdem...

Aici trebuie să-ţi spun că nu mă sunase numai aşa ca să nu piardă biletele. Ştia că sunt o mare amatoare de spectacole, la care mă duc deseori cu el sau Betina.

- La ce spectacol, iubitule? - îl întreb fără niciun interes.

- La un spectacol de divertisment, cred. Nu ştiu precis.

Avea desigur dreptate. Era un spectacol şi atât. N-avea importanţă ce fel de spectacol.

- La „Vacanţa mare", dacă nu-ţi displace.

- Eu, care mă topesc după orice vacanţă încă de pe când umblam în uniformă şi cu cordeluţă pe cap, îţi poţi închipui acum, după ce am sărit cam de multişor peste băncile şcolii, cu ce sentimente aştept o vacanţă, indiferent de culoarea şi dimensiunile ei. Dar cum să mă duc aşa, cu covoarele strânse în mijlocul casei? Fiindcă reuşisem să le fac sul şi să le dau la perete încă de ieri.

- Are să fie mişto, ai să vezi.

Abia venisem de la spital plină de talc şi de unsori greţoase, de mă usturau şi ochii şi nasul de nu mai puteam şi tocmai mă gândeam să fac un duş şi să mă întind un ceas înainte de-a trece la pasul următor; dar m-a luat gura pe dinainte şi i-am răspuns pe loc:

- Bineînţeles că vreau. Te rog să vii să mă iei!

Am pus receptorul în furcă grăbindu-mă foarte să scot şi covorul cel mare şi să le duc pe hol. Adevărul adevărat e că din primul moment începusem să întrevăd soluţia la capătul firului... Vreau să spun „rezolvarea problemei fundamentale". Şi sub imboldul acestei

speranțe, m-am pus femeiește pe treabă: caută loc pentru scaune! Dă laoparte masa! Trage de ici, scoate de colo! Împătură, răsucește ca o mașină bine reglată, că poate, cine știe? N-are să mă lase el așa... Dar abia apuc să-mi trag sufletul, că Madian se și înființează.

- Madian iubitule, nu mă ajuți să scutur halubele astea?

- Ce să fac?

- Până fac eu un duș, tu le-ai și scuturat Hai, please(te rog! - în limba engleză) Te rog mult! În zece minute sunt gata și eu și tu. Te implor! Ajută-mă!

- Tocmai acum, înainte de spectacol?

- Dar nu sunt multe, dragule. Sunt numai trei și cu ăsta mare, patru. Atâta tot. Hai, vrei?

- Tu vorbești serios?

- Măcar ăsta mare... Te rog mult, că eu nu ajung să-l pun nici pe bară

- Și spectacolul? Ce facem cu spectacolul?

- Mergem noi și la spectacol dacă ții neapărat, dar...

- Cum adică, să renunțăm la „Vacanța mare" ca să scuturăm niște covoare? Tu-ți dai seama ce spui? N-am refuzat niciodată pe nimeni, știi foarte bine. Nu m-am sustras niciodată de la o plăcere ca asta. Dar acum nu se poate. E absolut imposibil, te rog să mă crezi!

Avea dreptate și el, dar nici eu nu puteam să renunț atât de ușor. Și pentru a fi și mai convingătoare, m-am aninat ușor de gâtul lui insistând onctuos:

- Madi, dragule, te lasă inima să mă lași așa cu casa întoarsă până mâine? Crezi c-aș putea să mă duc undeva știind ce las în urma mea?

- Dar le scuturăm la întoarcere. Îți promit. Ți le scutur singur pe toate, ai cuvântul meu. Numai îmbracă-te repede, să plecăm!

Ce era de făcut? Singură oricum nu le puteam scutura. Și la urma-urmei, două sau trei ore nu mai însemna nimic. Pe urmă, un moment de relaxare nu-mi strica nici mie.

- Bine, în două secunde sunt gata.

- Una nu-ți ajunge? Ne așteaptă Betina cu biletele la intrare.

Presată de timp, dar și mai presată de el, fac repede un duș, pun niște boarfe pe mine, încerc să mă fac frumoasă, că sunt femeie și ca femeie nu poți merge oricum... Când deodată îl aud răgnind ca un leu.

- Nu eşti gata? Mai repede, te rog! Mai repede, că se face târziu şi nu mai avem decât douăzeci de minute la dispoziţie - mă zoreşte el din bucătărie.

„Mare zăpăcit şi olteanul ăsta", îmi zic eu încercând să mă bag în viteză. „Nu putea să-mi spună la telefon despre ce este vorba?"... Din cauza grabei dar şi din alte motive mult mai puţin clare, nu-mi găsesc ciorapii şi fusta. Nu ştiu ce bluză să-mi iau, mi se rupe elasticul la chiloţi, iar el nu conteneşte să mă zorească:

- Mai repede, Cris! Mai repede, că mă duc şi te las!

Fiindcă nu reuşesc să ating parametri doriţi, îl rog să-mi încheie sutienul la spate. Dar el, afurisitul şi necioplitul de el, ce crezi că face? Îşi vâră cangele în sutienul meu, îmi prinde sânii în palme şi strânge, şi strânge de ei, gata-gata să mi-i zdrobească.

- Mai încet, momârlanule, asasinule, că nu sunt bile de popice şi nici mingi medicinale!

Dar parcă vorbeam cu pereţii. El nu şi nu.

- Hai, fii cuminte! Ia-ţi labele de pe Cuba şi hai să mergem, că pierdem spectacolul!

- Lasă-l dracului de spectacol, că se reia şi mâine!

- Dar ne aşteaptă Betina. Nu te gândeşti?

- Las'să aştepte! Ce treabă are?

*

Vrei să ştii dacă am fost la spectacol? Am fost, dar nu la cel pentru care mă pregătisem şi la care mă invitase el, ci la un concert de muzică simfonică. Ştii tu ce-i aia, muzică simfonică? Ce-i aia, muzică de Mozart?... Mă rog, poate că ştii, poate că ai fost şi tu la unul. De ce nu? Eu una, n-am ştiut până atunci şi poate că n-aş fi ştiut niciodată. N-am fost în viaţa mea la un concert simfonic nici când eram în şcoală şi nici după aceea. Cu toate că şcoala era abonată şi mulţi dintre colegii noştri se duceau. De aceea, afară de rapsodiile lui Enescu, balada lui Porumbescu, valsurile lui Chopin şi piesele lăutăreşti de Pablo Sarasate, de simfonia „Destinului" şi simfonia „Fantastică", pe care profesorul nostru de muzică Bindea, ni le punea mereu în orele de audiţie, nu cunoşteam nimic. Îi auzeam vorbind de

Mozart, Beethoven şi Ceaikovski şi uneori fredonând pasaje din muzica lor. Pe unele le îngânam şi eu, le mai îngân şi acum, dar fără să ştiu a cui sunt şi din ce lucrare fac parte. Într-un cuvânt, ştiam cam tot atât cât ştiu cei mai mulţi oameni şi poate că nici atât; şi poate că n-aş fi aflat niciodată mai mult dacă n-ar fi fost întâmplarea aceea.

De atunci, din ziua aceea, vreau să zic, mă duc cu el sau cu Betina ori de câte ori aud că în program figurează şi Mozart. Dar, să-ţi spun cum a fost. S-a întâmplat să fie cam aşa: ca după nu mai ştiu ce simfonie, să urmeze Concertul pentru pian şi orchestră, „Elvira Madigan",de Mozart, cel mai cunoscut concert. Nu ştiu cum este apreciat de criticii muzicali, dar, după umila mea părere e cea mai frumoasă cântare din lume, tot ce poate fi mai sublim şi mai serafic produs în această materie, din toată istoria muzicii din trecut, prezent şi viitor. Cu mult peste tot ce s-a scris şi s-a spus până acum despre cea mai genială capodoperă

De unde ştiu eu lucrul acesta? Ai dreptate, nu ştiu, n-am nici un argument peremptoriu în sensul acesta. Nu pot dovedi, dar asta simt şi gândesc, dacă încape gândire aici. Aşa simt eu ascultându-l; asta-mi spune inima mea de atunci. Pentru mine e ca un leac sau ca un drog de care nu mă pot lipsi. Ori de câte ori am ceva pe inimă, sunt tristă şi abătută, singură şi deznădăjduită, pun caseta cu Mozart, cu concertul acesta dumnezeiesc de frumos, care, de la cele dintâi acorduri îmi umple sufletul de o caldă şi dulce vibraţie; şi nu numai sufletul, ci tot corpul, în rezonanţă directă cu întreaga orchestră şi cu pianul acela Yamaha care mă cheamă când slab şi grav, când înalt şi puternic, totdeauna răscolitor, trezind în mine în chip neînţeles ţipătul unui pescăruş bătând din aripi deasupra unui ţărm de mare pustiu, bântuit de iminente primejdii.

Bineînţeles că atunci, cu Madian lângă mine, nu l-am simţit la fel. Era frumos, mi-am dat seama perfect, cu toate că nu mă puteam concentra cu adevărat la muzică. Madian însuşi era sub vraja lui. Mâna lui caldă şi grea pe genunchiul meu îmi spunea lucrul acesta, îmi transmitea fiorul ce-l încerca şi pe el. Am înţeles asta după felul cum mă strângea: când mai tare, când mai slab; de parcă piciorul meu ar fi fost instrumentul pe care îşi exersa el partitura. Eu aş fi vrut să rămânem până la sfârşitul programului, dar Madian a zis că ne

ajunge, că după concertul acesta nu mai poate asculta nimic; şi la pauză am întins-o englezeşte.

Cum vremea era nespus de frumoasă şi noi un pic transportaţi, Madian a zis să intrăm un minut la „Rapsodia", - o grădină de vară cu mese la soare şi separeuri discrete - ca să luăm ceva, şi-am intrat. Am luat câte o halbă de bere cu 50 de rom şi doi mititei lângă ea.

Acasă m-am simţit datoare să-i întorc invitaţia poftindu-l la o cafea şi un strop de coniac. Nu apuc să iau două guri, când ce-mi aud urechile?... Madian terminase cu primul pahar şi-acum se lupta cu al doilea.

- Acu' ştii ce-ar trebui să facem?

- Să scuturăm covoarele, - răspund eu bucuroasă că în sfârşit se gândea şi la nevoile mele.

- Lasă-le dracului de covoare, că le-a veni şi rândul lor!

- Dar ai promis, Madian. Mi-ai promis solemn. Nu uita!

- Am promis şi-am să mă ţin de cuvânt. Fii liniştită! Acum însă s-ar cuveni să facem altceva.

- Ce anume?

- Să facem sex.

Fie că eram cu gândul la maldărul meu de covoare care aşteptau pe hol, şi că o nouă amânare îmi sporea şi mai mult deznădejdea, fie că berea şi romul lucrau şi ele în felul lor, n-am realizat în primul moment ce voia să spună. De auzit, am auzit cuvântul, dar n-am înţeles pur şi simplu. A fost ca şi cum mi-ar fi spus să facem „kex" ori să ne uităm în „DEX" sau altă drăcie cu aceeaşi rezonanţă. Aşa că l-am întrebat mâhnită:

- Ce să facem?

- N-ai auzit? Să facem sex.

- Adică cum? Ce vrei să spui?

- Adică dragoste sau amor, dacă îţi place mai mult; dar acum se spune „sex"... simplu şi de-a dreptul.

Poate c-ar fi trebuit să-l porcăiesc, să-i dau cu ceaşca de cafea în cap şi să-l poftesc afară. Dar n-am făcut nici una, nici alta. Eram obişnuită cu el: cu felul lui de-a fi şi de-a vorbi direct; mai ales c-o făcea deseori şi nu numai cu noi, colegele lui, ci şi cu unele paciente. De aceea am pus ceşcuţa pe masă, fiindcă îmi tremura mâna şi-aş fi putut s-o vărs.

- E o nouă expresie sau un alt gen de relaţie? Un soi de împreunare de dragul împreunării, ca aia dintre

Joiana și Bimbor cel harnic... Adică fără nicio „determinare sentimentală", cum ar spune Predescu.

- Cam așa ceva.

Glasul lui suna liniștit, fără nicio emoție, ceea ce m-a înfuriat și mai rău.

- Poți face sex fără nicio determinare sentimentală. Numai așa, pur și simplu dintr-o nevoie organică, sub impulsul momentului.

- Vrei să spui că ajunge să mă duci la concert, să bem o bere la „Rapsodia" ca să te bagi în patul meu?

- De ce nu? În patul tău sau în patul alteia, n-are nici o importanță dacă ești și tu de acord.

- Așa, fără dragoste, fără nimic?

- Chiar așa. Ce te miră?

Nu știu ce mă reținea să nu-i dau cu ceașca în cap. Poate că buna cuviință sau faptul că-mi era coleg și țineam oarecum la el. Și i-am răspuns pe același ton liniștit:

- Dar consecințele? Ce facem cu consecințele? Dacă ajungem la dragoste adevărată sau la dragostea blestemată a celui care iubește fără să fie iubit?

- Fii liniștită! N-ajungem noi acolo.

- Și dacă ajungem?... Poate că tu nu; dar eu.. La mine te-ai gândit? Ți-a trecut o clipă prin cap că eu s-ar putea să ajung?... Și dacă rămân însărcinată, ce fac? Cum mă descurc singură?... Și dacă îți transmit sau îmi transmiți doi-trei hivi drăguți acolo, te-ai gândit?

- Avem destule măsuri de protecție. Nu-mi fac probleme.

- Și dacă mie nu-mi convin măsurile tale? Vezi? Sunt o mulțime de lucruri de luat în seamă. Nu-i chiar așa de simplu cum îți închipui tu.

- Ei, dacă s-ar gândi lumea la toate problemele astea, când ar mai găsi timp să facă copii?

Și sub impulsul dorinței, dar și a alcoolului, începu să-mi țină o predică lungă cu argumente dintre cele mai diferite, menite să-mi zdruncine rezistența și de-a mă face să înțeleg că este vorba de o simplă plăcere cu totul nevinovată, venită dintr-un instinct natural, ancestral; că el există de la începutul istoriei: de la Adam și Eva și până la președintele S.U.A., de la primul locuitor al peșterii occidentale și până la sultanul Arabiei Saudite cu cele peste o sută de neveste și țiitoare ale căror nume, origine socială și națională nu le mai știe nici el, nici supușii lui și care n-au nici o importanță de vreme

ce el le doreşte şi ele acceptă să-i satisfacă nevoile lui sexuale.

Obosită şi plictisită de palavrele lui, mă ridic de la masă cu ceştile şi paharele-n mână, dar nu ca să i le dau de cap, cum s-ar fi cuvenit desigur, căci mai aveam încă nevoie de ele; ci ca să le pun în chiuvetă. Şi ca să pun capăt discuţiei, îi spun doar atât:

- Mă rog, cam înţeleg eu ce doreşti tu, dar un lucru nu-mi intră în cap nicicum: cum să te bagi în patul unei femei fără s-o iubeşti deloc?

La care, Madian îmi răspunde în felul lui mârlănesc:

- Mă rog, dacă nu-ţi convine în pat, se poate şi jos, pe covor E chiar mai excitant, dacă vrei.

- Pe care din ele, când covoarele mele aşteaptă de ieri să fie duse la scuturat? - i-o întorc eu glumind, nescăpând prilejul să-i amintesc de ceea ce mă durea pe mine.

- Doamne, Cris, mă exasperezi cu covoarele tale. Tu nu te gândeşti decât la preşuri şi la covoare. De parcă n-ar mai exista şi alte lucruri importante pe lumea asta.

- Păi, tu nu simţi că lipseşte ceva? Că o casă fără covoare e ca un bulevard fără trotuare?

Şi nemaigăsind ce să spună, sau poate că numai aşa ca să scape de gura mea, îmbracă unul din halatele mele, ia bătătorul de sârmă, covoarele în braţe şi dispare cu ele în spatele blocului.

**

- Ei, da! - i-am spus bucuroasă, la întoarcere, dar şi niţeluş prefăcută, văzându-mă cu covoarele scuturate. - Ei, da. Acum pot să te iau de bărbat, pentru că eşti şi harnic şi de treabă..

Dau şi eu să-l sărut ca orice femeie îndatorată şi care vrea să-şi arate recunoştinţa pentru serviciile făcute. Dar el, pehlivanul şi şarlatanul de el, mă ia şi mă strânge în braţe lipindu-mă de perete ca pe o icoană şi începe să mă sărute de-adevăratelea: la început, mai în joacă, mai în glumă, abia atingându-mi gura. Întâi, buza de jos, apoi buza de sus, de la stânga la dreapta şi de la

dreapta la stânga: uşor, delicat ca o petală de trandafir; pe urmă, intens, pătimaş toată gura.

- Doamne, cât de dulce-mi eşti, floarea mea de păpădie, floarea mea de viaţă lungă!...

Tocmai îmbrăcasem un capot nou-nouţ, cu motive florale pe fond galben, cumpărat nu demult cu Betina. Poate că de aceea mă simţeam nu ştiu cum, mai înflorită, mai vegetală ca până atunci

- Floarea mea de colţ şi vis, căzută din Paradis, - îl aud din nou şoptind răguşit sau înecat; după care, dintr-o singură mişcare, îmi descheie capotul de sus până jos şi mă trezesc deodată goală ca o statuie în parcul oraşului. M-a luat apoi pe sus şi m-a întins pe maldărul de covoare trântite în mijlocul casei. Totul s-a petrecut atât de repede şi de neaşteptat, încât n-am avut nicio reacţie. Poate că vei spune: De ce n-ai ţipat? De ce n-ai chemat vecinii?... Dar când să ţipi? Pe cine să chemi? Puişorii nu ţipă? Mielul nu plânge? Dar cum şi când să ţipi când uliul e cu gheara pe tine şi lupul atât de puternic?... Totul a fost atât de rapid, încât m-am trezit fără nicio apărare.

Când m-am deşteptat în fine, Madian stătea lungit lângă mine, cu capul pe umărul meu şi cu dreapta pe sânul stâng, mângâindu-mă tandru cu mişcări prelungi. Mi s-a părut că tremur, că se făcuse frig şi trebuia să mă îmbrac. Am întins mâna să trag ceva peste mine şi-am dat de trupul lui gol, jilav şi păros şi m-am speriat. A fost ca şi cum aş fi atins un şarpe ud şi rece sau poate un balaur spăimos, care mă ţinea strâns în ghearele lui, gata să mă devore încetul cu încetul, bucăţică cu bucăţică.

- Ce vrei? De ce tremuri?
- Mi-e frig. Vreau să mă-nvelesc.
- Nu-i nevoie, te încălzesc eu.

Am dat să mă ridic, dar nu m-a lăsat. S-a întins mătăhălos peste mine, anulându-mi orice mişcare.

- Mi-e frig... Vreau să mă-mbrac.
- Încă nu. Stai aşa! Vreau să te contemplu.
- Nu-ţi ajunge?
- Nu mi-ar ajunge o mie de ani.

Nu vreau să spun că eram revoltată, scârbită sau mai ştiu eu cum. Aş minţi. Eram mai curând zăpăcită, năucită şi prea puţin conştientă. Totul s-a petrecut atât de repede şi de neaşteptat, că nu mă puteam aduna, că nu prea ştiam ce-i cu mine. Totul era atât de incert şi de

confuz, că abia de ştiam unde sunt. Un singur lucru n-am uitat şi-mi amintesc şi acum cu claritate: că repeta mereu-mereu lipindu-şi gura de sânii mei:

- Doamne, Cris, cât de frumoasă eşti! Ce sâni superbi! Ce epidermă de mătase ai! Sunt fericit că eşti a mea şi sunt mai bogat decât marele sultan cu cele o sută de cadâne ale lui.

De ce mi-or fi rămas în minte toate prostiile astea? De ce n-oi fi uitat un singur cuvinţel din câte mi-au auzit urechile atunci?... Eu, care uit unde mi-am pus papucii şi uneori chiar ziua de salariu... Am auzit de la radio sau mi-a spus cineva - nu mai ştiu cine - că o femeie uita deseori să meargă la sora ei la spital şi uneori la mormântul mamei sale, dar n-a uitat toată viaţa că fostul ei iubit i-a spus la un scandal domestic „vacă nenorocită". De ce? De ce nu uităm ce ne doare sau ce ne place mai mult? De ce n-am uitat nimicurile alea cum am uitat atâtea lucruri mari în viaţă?... Poate, pentru că sunt femeie. Poate, pentru că nimeni nu mi-a spus niciodată lucrul acesta; sau, pentru că, fără vedere cum sunt, nu sunt în stare să înţeleg nici acum ce înseamnă să fii frumoasă, ce înseamnă frumos şi urât când este vorba de trupul femeii.

Învăţasem eu la şcoală şi practica de la spital confirmă că toate suntem la fel: că toate avem două mâini şi două picioare, doi sâni şi mă rog, ceva între picioare, după care se omoară bărbaţii; diferenţele fiind mai ales de volum, de formă, de culoare şi cam atât. Adică geometrice şi cantitative cumva. Că una e înaltă şi alta scundă; că una e grasă şi alta slabă; că una e blondă şi alta brunetă sau altfel. Dar absolut toate avem aceeaşi anatomie şi aceeaşi alcătuire de muşchi şi organe, de nervi şi ţesuturi. Aşa că de unde ideea asta perfidă, că una e „frumoasă şi bine" şi alta urâtă? Că una e superbă grozavă, şi alta, „nasoală"? Nu cumva e aici o invenţie a bărbaţilor, născocită anume spre a ne duce de nas?...

Am înţeles că omul e bun sau rău, vesel sau trist, cald şi blajin sau dimpotrivă, aspru şi rece; politicos şi tandru sau dimpotrivă: grosolan şi dur uneori. Am înţeles şi percep ca urât şi frumos toate acestea şi câte or mai fi în ordinea însuşirilor de mai sus; dar cum se aplică ele la anatomia femeii, nu mă duce capul. Madian se părea că ştie, că are facultatea aceasta care mie-mi lipseşte, fiindcă îmi spunea mereu: „Doamne, ce

sâni minunaţi! Ce coapse de fildeş! Ce şolduri de statuie!"...

De unde ştia el lucrul acesta? De unde ştiu colegele mele văzătoare? Fiindcă le aud şi pe ele vorbind uneori ca el.

- Oiţa mea cu cârlionţi de aur! - îl aud recitând cu voce scăzută, mângâindu-mi tandru regiunea de sub ombilic. - Nici Afrodita n-are părul mai excitant şi pielea mai catifelată decât tine...

Când l-am auzit vorbind de Afrodita, am prins a zâmbi şi cred c-aş fi izbucnit în râs dacă mai continua aşa, fiindcă mi-am amintit de purcica bunicii, pe care o chema tot aşa şi din pricina căreia, de câte ori mă mânjeam de marmeladă pe bot, bunica-mi spunea cu reproş: „Iar te-ai făcut ca Afrodita". Dar Madian începu iar să mă sărute în felul lui personal, cu mişcări circulare, amăgitoare şi încheind cu o ştampilă sonoră, gen „ţoc! ţoc!". „Naiba să-l ia!" mi-am zis eu în gând „Fără-ndoială că nu-i normal... Oare să fie la fel toţi bărbaţii?" Şi mi-am răspuns tot eu, dar nu atunci, mai târziu... compătimindu-i din toată inima. De ce se topesc femeile după ei? De ce ajung la balamuc atâtea? Trebuie să fie o neînţelegere la mijloc. Altfel cum? De unde altă explicaţie? În timp ce noi îi socotim deştepţi şi puternici, geniali şi frumoşi, în realitate ei sunt ca şi noi: slabi şi frivoli; nişte creaturi perfide, conduşi de instincte primare. Tot centrul lor vital e undeva mai jos de buric. Acum ştiu, cred că pot înţelege misterul. Nu e nici o scofală de ei. Dar de noi? Poate că nici de noi, de vreme ce nu putem trăi fără ei; de vreme ce-i acceptăm aşa cum sunt şi facem atâtea prostii din cauza lor. Naiba să-i înţeleagă! Eu una nu sunt în stare şi nu voi fi niciodată

***

Un sfert de ceas mai târziu, surpriză mare: aşezase carpetele şi acum se muncea cu covorul cel mare. Auzeam din baie scârţâit de parchet, zgomot de mobilă trasă, târşită, frecuş înfundat, dar fără să mă gândesc ce poate să fie. Doamne, la câte mai sunt buni şi bărbaţii

ăştia şi la câte surprize te poţi aştepta de la ei! De cum am păşit pe hol mi-am dat seama şi l-am luat la întrebări:

- Ce-ai făcut, Madian, cu covoarele mele?

Îmi schimbasem capotul cu altul mai vechi şi tocmai mă legam cu cordonul.

- Mm, ce frumos miroşi şi ce bine arăţi!

Adevărul e că, după duşul făcut, mă simţeam ceva mai uşoară, mai bine, mai împlinită. Poate părea curios ce-ţi spun, dar asta era senzaţia mea foarte clară. Mă şpreiasem puţin şi mă simţeam şi eu parcă alta: mai proaspătă, mai îngăduitoare.

- Selincean Madian, răspunde la apel! Ce-ai făcut cu covoarele mele?

- Ce să fac? Le-am călcat în picioare, regina mea. O fi o crimă chiar aşa de mare?

- Mai mult decât o crimă: un rapt şi un furt ordinar, fiindcă mi-ai furat obiectul muncii, competenţele mele de gazdă şi gospodină. Ai să dai socoteală, terapeut Selincean.

- Iertare, doamnă! Vă cer iertare.

- La îndemnul cui ai făptuit nelegiuirea asta?

- Din capul meu şi la îndemnul inimii mele păcătoase, să trăiţi!

- Atunci e şi mai grav, fiindcă în domeniul acesta numai eu hotărăsc. S-a-nţeles?

Bineînţeles că glumeam. Aşa ne jucam noi uneori, luând un aer oficial, marţial, până când unul din noi obosea şi ieşea din joc. Glumeam aşadar, dar n-aş fi fost mai puţin mulţumită dacă le lăsa aşa cum erau. Le întinsese mai repede şi desigur mai drept decât mine, dar fără să dea cu aspiratorul şi fără să şteargă praful cu cârpa, cum fac eu.

- Mda, este clar că nu ţi-i bun capul, dar nu m-aşteptam să constat că stai rău şi cu inima... De aceea, vei fi pedepsit.

- Am fost deja, fiindcă mutând masa, am reuşit să răstorn vaza şi să vărs toată apa, de-am avut ce şterge după ea.

- Asta nu-i nimic. Vei fi transferat la baie pentru spălat faianţa şi gresia.

- Nu s-ar putea la bucătărie? Că mi-e o foame de nu ştiu cum mă cheamă nici cu buletinul în mână.

- În nici un caz, fiindcă aşa repezit cum eşti, ai putea să-mi spargi până şi vasele de inox.

- N-ai încredere-n mine?
- Ba am. De aceea te şi distribui la baie. În plus, vei primi o sticlă de bere de la frigider.
- În cap?
- De data asta, în mână, dacă nu comiţi ceva nepermis până atunci.
- Nu s-ar putea două?
- Una şi deschizătorul de sticle... Dixi! Fiindcă nu vreau să te învăţ cu nărav

M-a luat în braţe şi m-a dus la bucătărie. A scos sticla din frigider, a umplut două pahare şi am ciocnit fără nicio urare. L-a dat peste cap. Şi-a pus altul, din ce mai era, după care, bomba:

- Cris, ştii ceva? Eu cred că noi am putea face casă bună împreună... Am putea face un menaj frumos în doi.
- Un magazin de pahare şi linguri?
- Eu vorbesc serios Am putea încerca să ducem o viaţă în doi.
- Tu cu mine?
- De ce nu? Am putea fi un cuplu frumos. Tu eşti o femeie frumoasă şi harnică, iar eu, un bărbat gospodar, priceput. Exact ce le trebuie unor oameni ca noi.

Am pus paharul pe masă. Începuse să-mi tremure mâna şi mă temeam să nu-l sparg Era prima dată că mi se făcea o propunere de felul acesta şi nu-mi venea să-mi cred urechilor. Glumea sau vorbea doar aşa ca să spună şi el ceva sau ca să vadă reacţia mea? Şi i-am răspuns cu răceală:

- Ce cuplu, Selincean Madian? Despre ce menaj vorbeşti tu acolo? Fii, te rog, mai clar!

Ne cunoşteam demult, din primul an de masaj şi nu o dată i-am ascultat teoriile matrimoniale. Nu o dată l-am auzit vorbind cu dispreţ despre familie şi căsătorie ca despre un lucru perimat, care nu se mai poartă demult în ţările dezvoltate. De aceea n-am ezitat să pun punctul pe „i".

- La ce menaj te gândeşti, terapeut Madian? Cum să trăim noi împreună, când tu deteşti căsătoria?
- Nu detest căsătoria. Detest numai peticul acela de hârtie eliberat deseori de un om imoral, care trăieşte adesea în afara căsătoriei sau merge acasă, îşi bate nevasta şi copiii, dacă-i are, şi dacă nu, cu atât mai bine; se fereşte să-i fabrice ca să nu-i îngrădească spaţiul de mişcare. Înţelegi? O persoană ca asta nu poate legitima sau consfiinţi - citeşte cum vrei! - un lucru cu

mult mai presus decât el. Şi în definitiv la ce ne-ar servi o hârtie de felul acesta, de vreme ce amândoi consimţim prin liberă voinţă şi neconstrânşi de nimeni să trăim împreună? Să ne unim sufletul şi trupul într-o viaţă nouă? Nu spune oare Sfânta Carte că „omul va lăsa pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi amândoi vor fi un singur trup"? Nu vor mai fi doi ca înainte, ci unul singur: un singur trup şi o singură voinţă.(*Geneza, II*) Adică un întreg, o nouă entitate socială.

Şi Madian începu - pentrtu a câta oară, oare? - să-mi ţină conferinţa bine cunoscută despre uniunea consensuală practicată în ţările din Apusul Europei, încercând să mă convingă de avantajele acestui gen de relaţii infecte şi înjositoare pentru orice femeie cu capul pe umeri, încheind pedagogic:

- Există chiar şi la noi, în satele şi oraşele noastre destule familii şi oameni care trăiesc aşa; cupluri care au ridicat gospodării şi copii fără să fi trecut pe la Starea Civilă sau pe la popă.

- Ştiu că există. Cunosc o familie chiar aici, în blocul meu. Dar în cele mai multe cazuri, concubinajul acesta este concupiscenţă adevărată sau mai pe româneşte, dezmăţ ţigănesc.

- Mă enervasem un pic, dar în acelaşi timp am vrut să fiu dură şi bine înţeleasă.

- Nicio femeie cu simţul moralităţii nu poate admite mult timp o relaţie de felul acesta, nici pentru ea, nici pentru copiii ei. Şi-apoi, ce soţ e ăla care se duce şi vine ca pasărea călătoare? Te lasă cu pruncul în braţe şi casa întoarsă când ţi-i lumea mai dragă şi se întoarce când dau nevoile peste el, când are nevoie de linişte şi căldură. Eu nu cred în sentimentul datoriei voastre, în dragostea şi legământul vostru conjugal. Eu nu vreau un bărbat care să mă iubească numai sâmbăta şi duminica. Eventual, o săptămână-două iarna sau vara. Înţelegi?

- Dar eu te voi iubi şi joi. Îţi promit...

Am simţit că mi se pune ceva în gât şi m-am ridicat de la masă.

- Iar în tine am şi mai puţină încredere.
- Îţi mulţumesc foarte mult.
- N-ai pentru ce
- Pentru încredere.
- Nu ne putem păcăli.
- Sper să te mai gândeşti.

- M-am gândit.
- Poate că eşti prea obosită şi nu te poţi concentra. Abia te ţii pe picioare.

Într-adevăr eram şi numai speranţa că are să plece mă mai ţinea în picioare.

- Hai să facem nani! Văd bine că nu mai poţi. Uite, te ia nenea în braţe şi te culcă lângă el în pătuţul tău frumos de prinţesă obosită.
- Amândoi? Niciodată. Mai bine mă culc în balcon sau în baie, cu capul pe cadă.
- Dar eu vreau să rămân la tine. Am nevoie de tine şi ştiu că şi tu ai nevoie de mine.
- Eşti sigur?
- Cum nu se poate mai sigur. Şi-apoi eu am o misiune de împlinit aici.
- Serios? Ce fel de misiune?
- Să te fac femeie.
- Ce să faci?

Nu m-aş fi mirat mai mult dacă mi-ar fi spus că vrea să mă facă aviator sau vânător de iepuri. Dar femeie...

- Serios? Credeam că sunt.
- Nu încă. Nu ştii să săruţi şi să te porţi cu un bărbat.

Am rămas pur şi simplu trăznită. Cuvintele lui nu m-au jignit. M-au lovit în punctul cel mai sensibil, cel mai dureros al fiinţei mele şi am ripostat violent:

- Ai dreptate, nu ştiu să mă port ca Betina şi ca iubitele tale. Dar îmi ajunge; şi cu asta, basta! Ia-ţi catrafusele şi te cară!
- Dar vreau să rămân la tine
- Asta nu, niciodată. La mine nu-i cameră de oaspeţi şi cu atât mai puţin, cameră de hotel.
- Cris, nu înţeleg de ce te superi. N-am vrut să te jignesc. Te rog să mă crezi! Dar eu gândesc aşa că până la 15-18 ani - hai să zicem 20! - nicio fată nu ştie să se poarte cu un bărbat şi e normal să nu ştie. Dar tu ai cu ceva mai mulţi. Nu mai eşti demult o fetişcană. De-acum eşti o femeie adevărată. Trebuie să ştii ce şi cum e un bărbat; trebuie să fii pregătită pentru viaţă. Mâine, poimâine ai să te măriţi. Vei avea un soţ sau poate un amant. De ce nu? Doar n-ai de gând să mergi cu ea în rai...

Îmi venea să-l iau la palme, să-i dau cu spălătorul de vase în cap şi cred că i-aş fi dat dacă mi-ar fi fost la îndemână.

- Fugi! Pleacă şi lasă-mă-n pace! M-am săturat de tâmpeniile tale. Nu mai suport. Îmi ajunge pentru ziua de azi.

Am trântit uşa nervoasă, refugiindu-mă în dormitor. El, după mine.

- Cris, nu fi proastă! Nu-ţi vreau decât binele.

Madian mă trăgea spre el Eu încercam să mă apăr ţinându-l cu mâinile la distanţă.

- Te rog nu m-atinge! Ţip. Chem vecinii.

Şi tot retrăgându-mă şi apărându-mă de el, am căzut deodată pe canapea. Atunci s-a întâmplat ceva neaşteptat: Madian s-a lăsat şi el jos, la picioarele mele. M-a înlănţuit cu braţele, lăsându-şi capul pe genunchii mei ca un câine spăşit.

- Cris, lasă-mă să-ţi explic! Îţi jur că nu-ţi fac nimic, că nu m-ating de tine cu un deget. Cred că m-ai înţeles greşit, că m-am exprimat stângaci. Cris, eu vreau să te fac fericită... Mă rog, să fii fericită, pentru că meriţi cu prisosinţă lucrul acesta Ştiu că tu nu eşti ca Betina sau Gina; că nu semeni cu niciuna din ele şi nu fiindcă nu vezi. Asta n-are nicio importanţă aici. Pentru că tu eşti altfel. Pentru că tu eşti un înger de fată, o fiinţă nobilă şi superioară şi-aş vrea să te fac conştientă de calităţile tale; conştientă şi mândră de însuşirile tale femeieşti. Îţi jur pe ce vrei tu, pe ce am eu mai sfânt.

L-am lăsat să-şi facă damblaua, numai să termine odată şi să mă lase în pace. De auzit, auzeam ce-mi tot descânta, dar nu mai eram atentă şi nu mă interesa. Eram oricum mai liniştită şi mai stăpână pe mine. Aveam de-acum siguranţa deplină că nu mi se mai poate întâmpla nimic şi i-am spus direct:

- Hai, termină, că ştiu eu prea bine ce sunt şi cum sunt şi n-am nevoie de ajutorul tău.

- Numai un cuvânt şi plec. Am să fiu sincer cu tine Nu mi-am plătit căminul şi m-au dat afară. De aceea te rog să mă ţii o zi sau două la tine! Dar în sfârşit, am să găsesc eu un loc în parc sau în gară, căci gara e plină de lume şi afară e cald. Se va găsi o bancă şi pentru mine.

Când l-am auzit vorbind de parc, am simţit cum începe să mi se moaie inima şi-am ştiut că sunt gata să-l iert. Mi-am amintit cum, în primul meu an de practică, am ieşit într-o duminică în oraş. Era un pacient mai vechi, cu probleme motorii. Era pe la sfârşitul lui august, într-o după-amiază. Vremea era excelentă şi mă simţeam minunat în fusta mea de stofă şi bluza de

mătase chinezească. Încasasem salariul şi ceva pe deasupra de la câtiva clienţi şi-am cedat invitaţiei lui.

Am băut bere la „Cazino", cafea cu frişcă şi cu coniac şi ne-am dat cu barca pe lacul din parc. Am stat pe bancă cu tranzistorul lângă noi, ascultând un meci de fotbal. Am mai băut o bere la Chios şi când am văzut că lumea începe să se rărească, ne-am ridicat şi noi. În realitate, ne-am învârtit pe loc. M-a plimbat două ore în jurul parcului, până n-am mai putut şi i-am spus cu toată jena că nu mai rezist; că mă reţineam demult şi nu mai puteam... Şi m-a băgat într-un boschet. Am înţeles atunci că eram tot în parc şi că nu mai era lume în jur. M-a răsturnat în iarbă fără niciun cuvânt şi fără nicio propunere. Îngrozită şi speriată la culme, i-am ars un picior nu ştiu unde, ţipând în gura mare. Şi nu l-am mai văzut niciodată.

Nici acum nu înţeleg cum a fost, dar s-a dus şi m-a lăsat în parc toată noaptea. Am dat bâjbâind peste o bancă şi am rămas acolo până dimineaţa. Se făcuse rece şi iarba şi frunzişul copacilor dimprejur foşneau într-un fel spăimos. La fel vietăţile parcului se mişcau dându-mi fiori de moarte.

- Cris, te rog să mă ierţi! M-am purtat ca un golan.

Îi simţeam obrajii fierbinţi pe genunchii mei, şi braţele înlănţuindu-mi picioarele şi mi-am dat seama că nu sunt în stare de nimic.

- Bate-mă! Scuipă-mă! Fă cu mine ce vrei, numai iartă-mă! Fă-ţi milă de mine şi iartă-mă!...

Naiba să-l ia! Îmi venea şi să-l bat şi să-l scuip, dar mai ales să râd şi să plâng. Mi s-a muiat inima cum se topeşte zăpada dintâi şi eram gata-gata să-l iert şi să uit. Poate că nu era chiar aşa de ticălos şi netrebnic cum credeam eu. În fond era şi el un bărbat ca ceilalţi. Avea şi părţi rele, avea şi părţi bune. Pe urmă, nici eu nu eram o sfântă şi cu atât mai puţin o zeiţă sau o statuie de piatră. Eram o simplă femeie care freca toată ziua nişte ţurloaie şi nişte burduhane slinoase. Şi-apoi, cu ce-mi greşise? Cu ce mă ofensase? Că nu ştiu să mă port cu bărbaţii; că nu ştiu săruta; că voia să mă facă „femeie", adică fericită. Ei, şi? Poate că nu greşea. Chiar avea dreptate. De unde era să ştiu? Ce ştiam eu până atunci despre bărbaţi? Cât poţi cunoaşte un om oarecare; cam ce poţi şti despre vecinii de bloc. Adică nimic sau aproape nimic. Ce putem şti noi, femeile nevăzătoare despre bărbaţi şi iubire? Cam ceea ce se

spune la radio, în proza şi poezia de dragoste; atât cât se poate afla de la colegele măritate sau de la cele văzătoare care au două surse în plus: televizorul şi filmul. De aceea noi nu vom şti niciodată câte ştiu ele...

Madian era prima mea experienţă în această materie. Nu-mi place cuvântul „experienţă" aici, dar nu găsesc altul mai potrivit. Aşa că de unde era să ştiu? Totuşi, remarca lui m-a durut. M-a jignit până la ultima celulă a trupului meu

- Cris, m-am purtat ca un măgar de la ţară; dar iartă-mă! Te rog să mă ierţi! Îţi repet: bate-mă! Scuipă-mă! Fă cu mine ce vrei şi n-am să scot un cuvânt.

- Ai dreptate. te-ai purtat execrabil, dar n-am să te bat şi n-am să te scuip, deşi câteva bătătoare la fund ai merita din plin.

- Deci m-ai graţiat până la urmă. Simţeam eu c-ai să mă ierţi, regina mea de inimă roşie.

- Cu o singură condiţie: să termini cu prostiile astea.

- Perfect! Am terminat. Nu mai scot un cuvânt. Îţi promit.

M-am ridicat în picioare. S-a ridicat şi el. Mi-a luat obrajii în palme, lipindu-şi gura de gura mea. Era cald şi mirosea a lavandă

- Cris, tu eşti cea mai frumoasă femeie din secţia noastră. Ce secţie? Din judeţul nostru; din Asia, Europa şi restul lumii...

- Iar începi?

- Numai un cuvânt, o singură propunere: Hai să mergem la „Rapsodia", să mâncăm şi să bem ceva!

Tocmai mă gândeam dacă e bine să merg sau să prepar eu ceva, când aud ţârâiind telefonul: era Betina.

- Cris, Madian e la tine? Trimite-l repede încoace, că mi-am strâns covoarele şi nu-i cine să mi le scuture.

XIII

Laura locuia într-o zonă rezidențială construită recent pentru oamenii cu foarte mulți bani și cu foarte multe fumuri: un bloc cu două etaje, cu piscină deasupra și înconjurat de pâlcuri mari de arbori și arbuști plantați de curând și la oarecare distanță de bloc pentru a nu obtura lumina soarelui

- Ai reușit să te orientezi prin vastul meu apartament?

Laura deținea un apartament cu adevărat enorm în imaginația Petruței, cu încăperi de două-trei ori mai mari decât ale ei. Cum ajunsese ea la asemenea palat și ce nevoie avea ea de asemenea spațiu, era greu de știut.

- Și pentru Miuța a fost greu la început. Intra la baie și când să iasă, nu știa încotro s-o apuce. Mă striga: „Tanti Lauraa! Unde ești?" E un spațiu cam mare chiar și pentru mine, recunosc; dincolo de necesitățile mele obișnuite. În mare, cred că m-aș descurca; și când va fi cazul, voi face și eu ca Miuța.

- Știi ce-mi place mie la tine? Balconul acesta imens, în care poți juca Hora Unirii cu toți colegii și prietenii, jardinierele astea minunate, încărcate de ghivece cu flori și lădițe cu arbuști, bonsay, dacă nu greșesc cumva, și care creează impresia superbă că te afli într-un solar fastuos, într-o seră de basm sau mai exact, într-un colț de rai exotic în care plantele își revarsă cu generozitate crengile încărcate de fructe deasupra capului tău. E o mare plăcere să bei o cafea la măsuța asta de sticlă, dintr-un fotoliu minuscul care, toate împreună îți dau o senzație grozavă de opulență și de liniște burgheză.

- Să știi că unul dintre lămâi are și fructe. La început erau 18 lămâi, dar ceva nu le place, pentru că s-au uscat și au căzut cele mai multe din ele. Au mai rămas 5 sau șase.

- Mamă, ce fain! Când ai poftă de puțină citronadă, vii în balcon, întinzi mâna și haști o lămâie!

- Aa, nu, niciodată! Crede-mă că nu știu ce gust au lămâile mele. Când îmi trebuie, cumpăr și eu de la magazin ca și tine și ca toată lumea. Mi-e drag să le văd

acolo, să mă uit la ele. N-am eu inima aia, să le rup de pe ram. Lămâiul meu e ca un pom plin de vrăbii. Pe fiecare ramură, două sau trei păsărele. Poţi să-ţi închipui? Cum să iei una din ele? Chiar dacă sunt prea multe pe câte una şi niciuna pe altele. N-ai cum să faci ordine în natură.

- În spatele tău am un arbust plin de fructe mărunte. Nu ştiu cum se numeşte şi nici ce gust au.

Laura se ridică dispusă să i-l arate.

- Hai să ţi-l arăt!

Petruţa întinse mâna printre frunze, bâjbâind în gol. Laura îi prinse mâna şi i-o îndreptă spre ramura încărcată; apoi spre alta şi din nou spre alta, fără să-i lase timp să identifice fructele.

- Uite, pe crenguţa asta sunt chiar foarte multe. Atenţie! Pipăie uşor, uşor, cum ai pipăi ouăle unui bărbat!

Petruţa nu reuşi să le localizeze şi să-şi dea seama de mărimea şi forma lor. Păreau a fi un fel de ghindă sau de alună, greu de identificat în stadiul acesta. De aceea, renunţă fără să se fi edificat asupra lor.

- Hai să-ţi arăt lămâile! Acestea sunt aproape coapte. Le poţi pipăi în voie. Arbustul e în regiunea mea, în spatele meu.

O luă de mână şi o conduse uşor spre obiectivul botanic aflat în discuţie. Îi îndreptă mâna spre fructul cel mai mare şi deci mai uşor de pipăit. Mda, asta era o lămâie adevărată... Avea o codiţă subţire care o ţinea suspendată cât era ea de mare şi de grea. Pipăi frunzele lunguieţe şi lucioase, protejând fructele. Încercă să mai găsească una, dar fără niciun rezultat. Frunzele erau multe şi lămâile, puţine

- Ai o seră în miniatură, aş spune. Cine te ajută? Că nu-i uşor să ai grijă de atâtea plante, fiecare cu cerinţele şi specificul ei?

- Am un specialist în probleme botanice care trece periodic pe la mine. El le face toaleta necesară şi mă învaţă şi pe mine. Cu plantele trebuie să te porţi cu atenţie, ca şi cu femeile, dacă nu vrei să le pierzi...

- Se îngrijeşte şi de stăpâna lor, botanistul tău?

- S-ar îngriji el cu mare plăcere dacă n-ar fi atât de bătrân

- Tocmai ăştia sunt mai primejdioşi.

- Se uită la mine cu un fel de interes, dar nu sexual. Nu-mi dau seama ce l-ar interesa la persoana mea, afară

de bogăția și varietatea plantelor mele Nu-i un lucru obișnuit să ai atâtea plante, atât de multe și de felurite. Pricepe el că asta e o pasiune costisitoare și probabil că se întreabă și el: De unde o fi având fătuca asta atâția biștari?

Laura o luă de mijloc și o conduse la locul ei

- Dacă mă consideri o fufă ușuratică, ușor de agățat și care se vinde ieftin, să știi că greșești! Am o profesie nu dintre cele mai onorabile, poate, dar o profesie totuși. Nu sunt o curvă ordinară, pe care o regulează oricine. Dimpotrivă, în viața mea socială mă străduiesc să par o doamnă și chiar sunt, din punctul meu de vedere. Nimeni nu se poate lăuda că m-a avut vreodată... Recunosc, dacă vrei tu, că n-am avut și n-ai să vezi la mine niciodată o bibliotecă cu zeci și zeci de volume; un laborator cu fel și fel de eprubete, substanțe și retorte pentru cercetări de chimie; hărți planetare, lunete și mai știu eu ce instrumente pentru cercetarea cerului. În schimb, ai să vezi o sală de gimnastică bine înzestrată cu tot felul de aparate pentru antrenamentul meu zilnic: saltele, inele, paralele, bară fixă și altele, pentru că a sta în cap și a umbla în mâini, e o treabă grea, necesitând foarte multe exerciții fizice. După care, am nevoie de o baie mare și frumoasă pentru curățenie și relaxare. Ai văzut baia mea. Nu-ți place?

- Cum să nu? După balconul acesta imens, baia e cel mai minunat loc din casa asta. Sunt două lucruri care mi le-aș dori și eu: un balcon plin de plante și o baie ca a ta.

- Le vei avea Îți promite sora ta, Laura.

- Am să te duc într-o zi pe acoperișul „lumii", să-mi vezi piscina. E o splendoare, o mare operă de artă arhitecturală. Mă pot bălăci în ea când vreau și cât vreau Nu acum. Când vom avea vreme și tu, chef să faci o baie la soare. Ai fost vreodată la mare? Ai să vezi tu la fața locului.

- Vreau să-l văd, bineînțeles. Știu că tot ce ai tu e lucru de cea mai bună calitate, dar altă măsea mă doare pe mine.

- Ce anume, sora mea? Spune repede și degrabă, că Laura te ascultă cu toate urechile și dacă depinde de ea, se rezolvă în doi timpi și trei mișcări... Dar, stai așa, nu te mișca! Două secunde, nu mai mult... Să-ți aduc o limonadă de la frigider, preparată chiar azi de Laura cu mânuțele ei alea două pe care le știi...

Şi Laura o zbughi sprintenă şi uşoară la frigider şi reveni tot aşa, cu un platou de argint, două pahare înalte, de cristal şi o sticlă de suc. Turnă lichidul gălbui cu reflexe aurii în cele două pahare. Îi luă mâna şi i-o puse uşor pe unul din ele.

- Dacă-ţi mai trebuie lămâie sau zahăr, ridică două degete-n sus!

Petruţa duse paharul la gură. Sorbi plescăind din buze şi spuse încântată:

- Mişto, tu gagico! Super mişto, să ştii! N-am băut niciodată ceva mai bun, pe cuvântul meu!...

Şi mai luă o gură plescăind tot aşa.

- Ăsta se bea cu paiul, tu, dacă nu vrei să rămâi fără glas. Altfel, îţi taie respiraţia şi eu mai am de cântat.

- Dar altceva doream eu să-ţi spun, să te rog adică, fiindcă tu ai cunoştinţe cam peste tot, până şi în Rai, dacă-mi dau bine seama.

- Ei, acolo, mai puţine. Meseria mea nu-mi permite asemenea extensie

- Sora mea dragă, am călcat pe bec...

- Pe bec? Ce vorbă-i asta? Nu pricep.

- Am rămas borţoasă, tu. Nu sunt încă foarte sigură, dar cam pe-acolo mă poartă barca mea...

- Păi, asta-i extraordinar, sora mea! Ăsta e un lucru nemaipomenit!... Tu cum îl percepi?

- Deocamdată nu-l percep nicicum. Doar că nu mai am ciclu.

- Şi asta te sperie? Te îngrozeşte?

- Deocamdată mă alarmează. Nu mă sperie şi nu mă îngrozeşte, cum spui tu, ci doar mă alarmează. Ai înţeles? Şi ca să fiu sigură, te rog să mă duci la un doctor bun.

- Se-nţelege că te duc. Te duce Laura la cel mai bun doctor din oraş. Dar, să-ţi mai spun ceva: există un test de sarcină care poate fi luat de la orice farmacie. L-ai făcut?

- L-am făcut, dar n-am suficientă încredere în el. Chiar şi farmacista mi-a spus că în stadiul actual nu e totdeauna concludent.

- Foarte bine!

- Dă-mi un răgaz de 24 de ore, ca să mă orientez în spaţiu, şi-ţi promit că voi prinde şi ciocârlia asta. Şi cine ţi l-a pus, dacă nu sunt prea indiscretă? Paul?

Laura cunoştea tipul relaţiei dintre ea şi Bastian. Dar, cum relaţia lor se cam răcise în ultima vreme,

bănuiala plana în mod logic asupra lui Paul pe care Petruţa îl frecventa mai des decât înainte.

- Ei, cine? Nu ştiu. Nu pot să-ţi spun deocamdată.

- Dacă nu ştii, e foarte bine. Mă bucur pentru tine, sora mea. Înseamnă că sunt mai multe variante. Eu credeam că autorul e Paul.

- Paul? Păi, ăsta n-ar pune mâna pe o muiere nici să-l pici cu ceară, dintr-o convingere religioasă sau pentru că n-are ce trebuie în pantaloni. Mai curând ar lua foc cu gura decât să se atingă de trupul unei femei. E un misogin sadea.

- Serios? Nu-mi vine să cred, judecând după cum e de bine clădit.

- Absolut serios.

- Mă rog! Dacă zici tu, aşa o fi; deşi, după părerea mea, nu s-a născut încă bărbatul care să nu dorească să pună mâna pe o muiere. Dorinţa asta e ceva înăscut. Ea funcţionează la toate vieţuitoarele. Dar la bărbaţi e o lege imperioasă de-a dreptul, naturală şi foarte puternică; mai puternică chiar decât ei şi decât toate celelalte instincte la un loc. Şi elementul care aprinde această dorinţă este femeia. Femeia este forţa supremă care declanşează, întreţine sau întrerupe focul mistuitor din inima şi sângele lor

Cu toate că Dumnezeu a făcut-o firavă şi slabă, fragilă şi delicată, la modul general vorbind, sub aspect sexual, femeia reprezintă forţa care subjugă universul, forţa care face ce vrea, când vrea cu adevărat. Ea stăpâneşte cu voinţă de zeu toate celelalte forţe şi nu prin poruncă sau violenţă... ci prin ceva mult mai subtil: prin dorinţă, prin sugestie, prin simpatie, prin vorbe dulci, gesturi tandre şi priviri languroase, printr-o mie şi unul de mijloace.

Ai auzit că Eva i-a dat un măr lui Adam. Crezi că i l-a vârât în gură cu forţa? Da de unde? I l-a oferit cu drăgălăşenie şi generozitate, cu cea mai bună intenţie, ca unui coleg şi tovarăş de Grădină – aşa cum îţi oferă cineva o floare. Bineînţeles, după ce-a muşcat ea mai întâi, cu toţi dinţii ei albi şi frumoşi şi cu toată gura, salivând de plăcere, zdrobind uşor, tacticos miezul lui dulce-acrişor, suculent, mustind abundent în gura ei mică, cu buze moi, trandafirii, încât, Adam care sta şi se uita la ea cum clefăie, a început şi el să saliveze şi să-şi dorească să guste din el. Cu ochii îl savura demult. Aşa

că n-a fost nevoie decât o simplă întrebare: „Nu vrei să guşti şi tu?” Şi i l-a întins imediat...

Aşa trebuie înţeleasă forţa femeii. Crezi că Adam ar fi făcut la fel? Eu cred că nu. El ar fi muşcat din măr de două-trei ori, hăpăind rapid şi cotorul cu sâmburi cu tot, fără să se uite la Eva şi fără s-o întrebe dacă nu vrea şi ea.

Undeva, în Scriptură se spune că femeia este stăpână peste trupul bărbatului. Am auzit, n-am citit personal. Eu aş completa afirmaţia asta cu următoarea observaţie. Femeia este stăpână peste voinţa şi dorinţele lui, peste gândul şi simţurile lui cele mai tainice. Dacă nu vrea el să se atingă de trupul femeii, nu rămâne decât o singură cale: să se atingă femeia de trupul lui. Am să te învăţ eu cum să procedezi, dacă vrei să pui laba pe el; dacă vrei să trezeşti la viaţă masculinitatea lui adormită, - dacă nu e impotent sau homosexual cumva, Doamne fereşte! - şi nu cu mijloace vulgare, indecente. Nicidecum. Ci cu anumite tertipuri care ţin de ştiinţa şi arta seducţiei. Ai să vezi tu. În domeniul acesta, Laura e cea mai bună profesoară.

XIV

Petruţa urcă cele două rânduri de trepte şi sună scurt de trei ori, după semnalul de mult convenit. Deschise uşa şi intră ca la ea acasă. Avea cheie şi de la intrare, şi de la garsonieră. Astfel că semnalul de sonerie era doar un avertisment personal, precum ringtonul de la telefonul celular. „Eu sunt!”
Îşi lăsă sandalele la uşă şi sacoşica în cuier.

- Te-ai trezit, sfinte apostol? Ce cloceşti acolo? Ridică-te-n două picioare şi bucură-te că azi e ziua cea mare, că soarele e sus pe cer şi străluceşte mai tare decât ieri! Tanti Petruţa ţi-a adus ceva de sărbătorit: un pic de tort, o şampanie şi o năfrămuţă(batistă).
- Ţi se pare că sunt cam mucos?
- E vorba de altceva: năfrămuţa asta are un tâlc al ei, o semnificaţie personală.
- Ceva legat de jocul „Mi-am pierdut ieri o batistă?”...

- Cu un capăt, da, s-ar putea. Pe celălalt, te las să-l ghiceşti singur!

Paul sta lungit pe pat şi asculta muzică de pe compact-disc. Ascultase la început Bob Dylan şi acum, Florian Pitiş. Ieri ascultase Ray Charles şi Gil Dobrică, interpretând aceleaşi piese şi foarte interesant i se părea faptul că varianta în limba română şi chiar interpretul lor suna mult mai bine, mai aproape de inima şi sufletul lui de artist. Avea senzaţia asta de mai demult şi acum iată că se confirma. Se confirma totodată şi părerea Petruţei care susţinea că varianta lui Gil Dobrică, respectiv Florian Pitiş reprezenta originalul; Dylan şi Ray Charles fiind nişte interpreţi de duzină care au preluat piesele celor doi români. Aşa i se părea şi lui. Vocea lui Dobrică şi Pitiş suna mai bine şi părea mai potrivită cu textul care, nici el nu părea englezesc, cântat în limba română.

Auzise de nu ştiu câte ori că marii poeţi, precum Shakespeare, Goethe, Eminescu sau Esenin, nu pot fi traduşi în altă limbă fără să piardă ceva din savoarea limbii în care au scris. Că, nicio traducere, oricât de bună ar fi, nu ajunge niciodată la nivelul originalului; şi alte afirmaţii de felul acestora. Şi iată că acum sta culcat şi se întreba: Oare chiar aşa să fie? Nu cumva o traducere foarte reuşită, făcută de un poet talentat ar putea egala originalul? Poate că Faust nu. Hamlet nu. Divina Comedie nu. Dar versurile acestor piese, textul lor original da, cu siguranţă că da. În româneşte suna mai bine, fiind mai expresiv şi mai adecvat. Să fie oare interpretul, cauza sau noua orchestraţie? Sau pur şi simplu textul foarte reuşit, care face sound-ul, linia melodică unică, proprie, o haină pe măsura conţinutului de idei şi sentimente? Nu trebuie să ştii englezeşte ca să-ţi dai seama de diferenţa dintre cele două variante. N-ar fi de mirare dacă l-ai auzi spunând acest lucru pe autorul lor.

Mai rămânea problema cu piesa lui Chavela Vargas, interpretată de Petruţa. Nu cunoştea limba spaniolă şi nicio variantă în limba română ca să poată aprecia ca lumea. Dar inima îi spunea că, aşa cum o interpretează Petruţa, dacă ar avea un text în româneşte, interpretarea ei ar fi categoric superioară celei în limba spaniolă. Aproape că nu-ţi trebuie să cunoşti limba originală ca să recunoşti în glasul interpretei o durere sfâşietoare, un ţipăt de disperare, iscat de iminenta

scufundare a bărcii – la modul propriu şi la modul figurat.

Păcat că nu ştia atâta spaniolă şi nici timp să înveţe n-avea, măcar atâta cât să poată înţelege cântecul acesta şi încă două sau trei piese la fel de frumoase şi pentru voce, şi pentru ghitară, şi care ar merita să fie cunoscute şi la noi.

Chavela Vargas nu era o cântăreaţă oarecare, o interpretă ca atâtea altele, ci o artistă deosebită, o mare şi adevărată artistă care simte şi care trăieşte cântecul cu tot sufletul ei, cu toată fiinţa ei. Auzind-o, simţi cum vibrează fiecare coardă a sufletului ei, încât, pe drept cuvânt poţi spune că Chavela interpretează, trăieşte adică, nu cântă pur şi simplu ca Sarita Montiel sau Julio Iglesias...

Paul se ridică în şezut, la marginea divanului.

- Bine-ai venit, iubirea mea! Bine-ai venit! - o întâmpină el reproducând începutul unui refren foarte cunoscut cu ceva ani în urmă. - Te aştept cum îl aşteaptă copiii pe Moş Crăciun... Ştii de ce te iubesc eu aşa de mult? Pentru că tu eşti muza mea inspiratoare... Ştii, aia cu lira de argint şi glasul de aur, despre care vorbeşte mitologia... şi n-am ştiut să mă bucur până acum.

- Ce tot bălmăjeşti acolo, Paul Avidi? Nu ţi-e bine? Mi-am spus că azi e ziua ta şi ţi-am adus ceva de beut Am făcut rău sau bine? Asta vreau să ştiu.

- Depinde ce-ai adus.

- Kreskova... Îţi spune ceva numele ăsta?

- Da. E o vodcă rusească foarte bună.

- S-avem pardon! Asta e un vin, mai exact, o şampanie din Republica Maldavia.

- Excelent! Excelent! Atunci e vorba de Cricova, un vin într-adevăr extraordinar. Paharele sunt la locul lor şi eu, la locul meu. şi dacă m-ajuţi şi tu un pic, o să beau un pocal întreg în sănătatea ta în primul rând şi pe urmă, dacă mai rămâne, şi în sănătatea mea.

Petruţa reuşi să desfunde sticla răsucind împletitura de sârmă din jurul dopului. Acesta sări bubuind până în tavan.

- Să fie cu noroc şi cu bucurie! - spuse Petruţa încercând să umple paharele.

- Am impresia că suntem toţi, nu-i aşa? – spuse şi Paul ca şi cum ar fi vrut să iniţieze un toast

- Dacă zici tu, aşa e. Suntem toţi sau aproape toţi. „Să curgă şampania valuri şi vinul să curgă-n pahare!" –

încercă Petruţa o urare, reproducând ceva din Traviata lui Verdi. Era veselă şi bine dispusă şi încerca să pară şi mai bine decât era, pentru a încălzi atmosfera aceea de om suferind.

N-avea probleme la şira spinării şi nici la picioare. Din fericire, la nivelul acesta sta bine sau aproape bine. Suferinţa lui erau mâinile, ambele fracturate mai sus de încheietură, sau, cum îi plăcea lui să spună, „mai sus de gleznă."

„Oasele se vor suda repede", îi spusese doctorul Ciolacu. „În câteva săptămâni vei putea face şi gimnastică." Asta spera şi el, şi nu ca să facă gimnastică, cât să poată cânta din nou la ghitară; să poată bea şi mânca şi câte mai face omul cu mâinile lui. Altceva nu mergea: nu da semne încă de îndreptare, mai ales partea nervoasă. Le putea mişca relativ bine şi din umăr, şi din cot. Atâta doar că nu simţea nimic cu degetele. Avea senzaţia de rece şi de cald când îi puneai sub degete un vas cu apă rece sau caldă la o temperatură mai ridicată sau mai joasă decât cea normală. Dar nu percepea forma, volumul, asperitatea şi luciul obiectelor, adică acele senzaţii TACTILE, foarte importante pentru cei fără vedere. Nu se rănise la palmă, adică la degete, decât superficial. Fractura lui era de ordin nervos: fascicolul nervilor senzitivi sau nervul principal care enervează palma era întrerupt undeva pe parcurs şi influxul nervos nu ajungea la creier.

- Poţi ţine paharul în mână? – întrebă Petruţa grijulie.

- Ştiu eu? Poate, dacă m-ajuţi şi tu un pic.

Petruţa voi să se convingă şi-l puse la probă.

- Uite mâna mea! Strânge-mă tare! Mai tare! Aşa, foarte bine!

Putea executa aproape orice mişcare, dar fără să aibă controlul senzorial al mişcării şi fără să simtă forţa mişcării.

- Aveai tu parcă un pai undeva, - spuse Petruţa intuind soluţia. – Unde-o fi oare?

- Într-unul din sertarele bufetului.

Cum sta rezemat de uşa bufetului, Petruţa se lăsă grea peste el, bâjbâind prin sertar. Paul o prinse în braţe cu mâinile lui inerte.

„Mamă, ce multă şi pufoasă era şi cât de frumos mirosea!"

- Evrica! - spuse Petruţa. - L-am găsit.

Introduse un capăt în lichidul spumant, iar celălalt capăt i-l vârî în gură.
- Aspiră cât poţi, că ţin eu paiul şi paharul.
- De mare trebuinţă e o femeie la casa bărbatului.
- Îţi umple şi ţine paharul să bei.
- Chavela mea dragă, tu eşti o comoară şi o fiinţă de zahăr, nu o simplă femeie care freacă ţurloaiele tuturor neblejnicilor şi nu mai ştiu ce la Balneologie, o colegă şi o iubită fără pereche...
- Desperecheată, vrei să zici. Ne-om împerechea noi într-o bună zi. Nu scapi tu de Petruţa aşa de repede, pe cât doreşti.
- N-aş vrea să scap de ea niciodată. Nu mai sunt un om întreg acum şi poate că nu voi mai fi niciodată şi nu voi şti să preţuiesc inima şi sufletul tău nobil, aşa cum ar trebui şi cum aş fi putut s-o fac până nu demult. De-aceea îţi mulţumesc, perechea mea scumpă, pentru tot ceea ce faci pentru mine, nefericitul de-acum, şi să-ţi mulţumesc din nou spunându-ţi încă o dată cât de mult te iubesc şi te preţuiesc.
Petruţa se lipi de el aşa cum se lipea de ea uneori Miuţa, strângându-i capul la piept.
- Taci! Te rog să nu mai spui niciun cuvânt, că mă faci să plâng, şi nu vreau tocmai azi şi nici tu nu cred că-ţi doreşti. Suntem doi colegi şi prieteni. Ne uneşte şcoala şi muzica, trecutul, prezentul şi, poate, viitorul... Trebuie să ne ajutăm şi să ne încurajăm reciproc, cu atât mai mult, cu cât ne cunoaştem de la începutul lumii, Mai precis, din era noastră. ...
- Nu vrei să-ţi arăt ce mi-am luat de la Eva?
- Cum să nu? Sunt foarte curios. Vorba e dacă voi reuşi să-mi dau seama?
- Vei reuşi. N-am nicio îndoială că vei reuşi; şi pe urmă, te ajută Petruţa, ce naiba! De ce sunt eu aici?
- Doamne, Tuţa mea dragă! Tu eşti cauza şi motivul strălucirii soarelui în viaţa mea....
- Paul, te rog, fără patetisme lacrimogene! – spuse Petruţa moale şi se duse după lucrurile cumpărate.
Veni cu o sacoşică de polietilenă pe care o foşni mai multă vreme, de parcă ar fi căutat punguţa cu bomboane. Scoase din ea două lucruşoare textile şi i le puse în mână. Paul le examină îndelung învârtindu-le şi răsucindu-le pe toate părţile cu două mâini de ghips, reci şi inerte, fără să-şi dea seama ce are în mână.

„De-ar fi avut mâinile sănătoase, şi-ar fi dat seama imediat." - se gândi Petruţa îngrijorată.

- Sunt nişte lucruri femeieşti, - îl ajută ea. - Nişte desuuri...

- Femeieşti?... Desuuri?... Atât de mărunte?... Ce-ar putea fi? Dacă sunt lucruri femeieşti, atunci acesta nu poate fi decât un ţâţar, dacă nu mă înşel.

- Aşa e. Bravo! Ai nimerit... Ai pipăit vreodată un sutien, o femeie cu sutien pe ea?

- Nu, niciodată. Unde aş fi putut pipăi un sutien? Poate, într-un magazin. Pe o femeie, în niciun caz. Ce femeie stă s-o pipăie un orb? Şi ăsta ce poate fi? Chiar că nu-mi dau seama. Parcă ar fi nişte panglici înguste sau nişte şnururi finuţe, prinse cu meşteşug între ele, în chip de fileu... Dar nu poate fi fileu, pentru că sunt prea puţine la număr şi n-ar putea ţine părul.

- Ai observat perfect. Nu e vorba de niciun fileu. Obiectul acesta ţine fundul, nu capul. E un soi de chilot modern, foarte la modă în toată lumea. Deci şi la noi şi curând va fi şi la mare. Nici eu n-aş fi ştiut dacă nu mi-ar fi spus Laura. Prea e sumar şi fără nicio suprafaţă care să acopere ceva.

- Mi-ar place să-i văd pe tine. Poate că aşa mi-aş da seama mai uşor.

- De fapt, tu ce vrei să vezi? Desuurile sau anatomia mea?...

- Şi una şi alta, dacă nu e prea târziu.

Sau prea devreme.... Eram copil când mi-a turnat cineva în urechi otrava asta mistuitoare; şi de atâtea ori, până m-am săturat şi de mine, şi de lume: că e păcat să te atingi de trupul femeii. Când Dumnezeu le spune primilor oameni tocmai asta: Creşteţi şi Înmulţiţi-vă! Umpleţi pământul şi stăpâniţi-l! Ce voia de fapt să spună? Un lucru foarte simplu, pe care nu toţi l-au înţeles. Unii n-au putut sau n-au vrut. Cum să te înmulţeşti? În eprubetă? Prin diviziune celulară? Prin spori sau prin butaşi? Sau prin seminţe?...
În timpul acesta, Petruţa lepădă tot ce avea pe ea şi îşi luă sutienul cel nou şi părerea de chiloţi numiţi tanga.

- Uite, asta mi-s! Dacă te interesează persoana şi lenjeria mea intimă. Nu se poate spune că sunt în costumul Evei, dar nici foarte îmbrăcată nu sunt. Asta e moda acum şi curând probabil că va fi şi la mare. Vom trăi şi vom vedea, vorba unui ghitarist foarte cunoscut,

Paul Avidi, dacă-l cunoşti cumva. Sper ca bărbaţii să nu se isterizeze de tot văzând o femeie în chiloţii ăştia.

Veni lângă Paul. Îi luă mâinile şi i le puse pe sâni. Acesta prinse în căuşul palmelor lui cele două alcătuiri anatomice, îmbrăcate în mătasea fluidă şi moale a gândului diafan, urmărind urcuşul bretelelor peste umerii delicaţi ai femeii. Apoi, coborî din nou, uşor, cu mişcări avide, să ia la cunoştinţă fiecare punct, centimetru cu centimetru, fără să întârzie prea mult într-un loc, dar şi fără să treacă prea repede peste relieful cald şi moale, ce i se înfăţişa pentru prima oară sensibilităţii lui tactile. Cu o mişcare spontană, venită din zona cea mai ascunsă a fiinţei lui nervoase, îi ridică sutienul deasupra sânilor. Îi prinse fiecare cupă grea de nectar; îşi apropie gura fierbinte de ele şi îşi umplu gura cu sfârcul lor dulce. Nu se mai sătura să le strângă şi să le soarbă dulceaţa lor unică, într-o beţie nepotolită a simţurilor trezite în sfârşit la viaţă.

- Paul! Dragule, ce faci? Te rog să te opreşti până nu-i prea târziu! Ar putea să-ţi pară rău într-o zi.

- Minunea mea nepreţuită, sunt nebun de fericire. Splendoarea feminităţii tale minunate a săvârşit minunea. M-am vindecat! Pricepi tu oare lucrul acesta? Am început să simt din nou cu nasul, cu buzele, cu palmele, cu vârful degetelor explozia celulară a trupului tău delicios. Percep din nou mai intens şi mai viu decât înainte mireasma trupului tău înflorit. Sunt atât de fericit şi de bogat înzestrat cu cele mai divine însuşiri ale trupului tău minunat, care mă năuceşte cu bogăţia lui regală, revărsată cu generozitate peste inima mea sărăcită de trăiri şi senzaţii tactile, reuşind să deştepte şi să aducă la viaţă simţurile mele adormite, după atâta vreme! Petruţa mea unică! Dulcea mea ispită, îţi cer iertare pentru toate absenţele mele din trecut şi din viitor şi te mai rog să înţelegi bucuria mea imensă de-a fi descoperit în sfârşit frumuseţea şi bogăţia trupului femeiesc, puterea de-a gusta şi cunoaşte necunoscutul! Şi asta s-a petrecut acum prin forţa trupului tău extraordinar. Îţi mulţumesc cu toţi porii fiinţei mele înzdrăvenite, cu toate celulele inimii mele resuscitate la viaţă! Tu eşti prima şi ultima mare minune a lumii.

XV

Paul fu introdus în aceeaşi încăpere îngustă şi neprimitoare de rândul trecut, în care erau chemaţi la ordine toţi fraţii eretici sau care dădeau semne de erezie.

- Frate Pavel, - începu fratele Luca. N-ai mai dat cam demult pe la noi şi din instrumentul dumitale nu l-ai mai lăudat pe Domnul de multă vreme în lăcaşul acestei biserici. De ce oare? Te-am supărat oare cu ceva? Te-a oprit cineva sau de ce?

Paul răspunse liniştit:

- Am fost foarte bolnav sau mai exact, am trecut printr-o grea suferinţă.
- Mda! Am cam aflat noi câte ceva de la sora Mirela, dar nu credeam să fie ceva foarte grav.
- Nu credeaţi, dar a fost şi încă mai este. Dar, Domnul fie lăudat! Mă simt mult mai bine şi nădăjduiesc că voi reuşi curând să trec şi peste încercarea asta.
- Mă bucur şi eu şi ceilalţi fraţi împreună cu mine. Ne bucurăm cu toţii că ai trecut şi peste încercarea aceasta, dar fii atent la ce urmează! În ultima vreme ai trecut prin mai multe încercări. Căderea asta de la înălţime putea să fie ceva foarte grav. Faptul că nu este, nu poate decât să ne bucure. Totuşi, e un semn. Ai grijă pe unde treci şi ce faci! Data viitoare s-ar putea să fie mai rău. Ai mare grijă! Dumnezeu nu bate cu bota. Fiecare încercare de felul acesta e un avertisment că ceva nu e în ordine; că drumul pe care ai apucat nu e drumul cel bun. Te-ai gândit oare la lucrul acesta?

Nu. Nu se gândise şi nici n-avea de ce se gândi. Incidentul în sine a fost o stupidă întâmplare, ca atâtea altele şi pentru care n-avea ce întrebări să-şi pună sau ce reproşuri să-şi facă. O cădere stupidă de pe scenă, în timpul unui spectacol. A căzut cu ghitara în braţe şi deci cu mâinile pe ea, în timp ce cânta; şi nu de la o înălţime foarte mare. Ghinionul lui a fost căderea pe mâini într-un moment de euforie artistică. Băuse două sau trei pahare de vin, Tămâioasă românească din capitala vinului românesc şi cam tot atâtea pahare de vodcă

Stalinskaya îl strânsese Petruța în brațe și se simțea fericit. Pe urmă, cineva adunase covorașul de sub picioare, care delimita spațiul îngăduit mișcării pe scenă. Adică, niște cauze și niște consecințe absolut naturale, normale. N-avea Dumnezeu nicio vină în treaba asta și niciun amestec.

- Frate Luca, eu cred că dumneavoastră vreți să aruncați asupra lui Dumnezeu toată vina pentru cele întâmplate mie și altora, care au trecut prin astfel de împrejurări. Eu nu cred că Dumnezeul luminii, dragostei și bunătății ar sta cu biciul în mână și că el ar putea fi invocat ca martor sau ca autor al tuturor căderilor noastre Dacă ăsta e motivul pentru care m-ați chemat aici, eu cred că greșiți. Eu resping această explicație puerilă pe care o aud mereu: „Așa o vrut Dumnezeu...” „A fost voia lui Dumnezeu....” Sau: „L-a pedepsi Dumnezeu...”.

Eu vă rog să-l scoateți pe Dumnezeu din ecuația asta! Dumnezeu n-are nicio vină pentru cele ce li se întâmplă oamenilor. Oamenii sunt singurii vinovați și nimeni altcineva. Altfel, unde e liberul arbitru, libertatea omului despre care vorbește Sfânta Scriptură? Gândirea aceasta este expresia unei mentalități rurale, cam învechite; poate, din evul mediu, dacă nu și mai veche. Nu mai ține în zilele noastre. Și cum ar putea ține? Dacă Ana a rămas însărcinată, înseamnă că Dumnezeu a vrut asta?... Și dacă-i moare copilul la naștere sau ceva mai târziu, înseamnă că așa a vrut Dumnezeu?...

Nu vi se pare că e aici o contradicție flagrantă, că aruncăm toată răspunderea pentru indiferent ce ni se întâmplă nouă, asupra lui Dumnezeu? Eu cred că Dumnezeu a creat o lume frumoasă și bună. Ne-a lăsat niște porunci înțelepte și drepte. Ne-a înzestrat cu spirit și rațiune. Ne-a făurit un cadru normal, inteligent și frumos de conviețuire în pace și bună înțelegere. Dacă noi nu vrem sau nu putem respecta acest cadru și aceste porunci este vina noastră și noi vom suporta consecințele, noi și părinții noștri. Asta e logica pe care eu o susțin.

Atunci interveni fratele Marcu:

- De fapt, nu pentru asta te-am chemat noi aici.

Fratele Zaharia frunzărea dezinteresat o agendă sau o cărticică de poezii, urmărind cu relativă atenție evoluția discuției. Era un procedeu și acesta de-a-i lăsa

pe alţii să aprindă focul pentru a putea interveni şi el la urmă cu extinctorul său plin de tact şi înţelegere, de duhul blândeţii şi de bunăvoinţă.

- În biserica noastră se petrece un fenomen nedorit şi cu urmări dintre cele mai neplăcute...

Fratele Marcu încărcă voit fraza esenţială, ocolind sau neştiind cum să pună punctul pe „i". Aştepta intervenţia fratelui Zaharia, care, mai instruit decât el şi cu mai multă răspundere, ar fi putut pune degetul direct pe rană. El însă, fie că n-avea curaj, fie că nu ştia cum s-o facă, răsfoia de zor cărticica lui, lăsându-l să se descurce singur.

- Frate Pavel, - reluă el ideea cu care începuse - în acest sfânt lăcaş au început să vină tot soiul de oameni: şi mai graşi, şi mai slabi; şi mai înalţi, şi mai scunzi; şi sănătoşi, şi bolnavi; şi femei, şi bărbaţi. Adică oameni de tot soiul şi care, altădată treceau pe lângă noi fără să ne bage în seamă şi fără dorinţa să ne cunoască. Fireşte că la început ne-am bucurat, după cum era şi normal, înţelegând că biserica este locul unde poate fi întâlnit Dumnezeu şi unde trebuie să vie turma însetată de cuvântul şi adevărul vieţii. Dar lucrurile au evoluat nedorit. Au început să vină toţi nefericiţii din oraş: orbii, ciungii, ologii, epilepticii; toţi râioşii şi păduchioşii, zdrenţăroşii, şi...

- Am înţeles, fratele meu. Şi ce-i cu asta? Ce vină am eu şi ce pot face eu? – îi tăie discursul Paul, vexat.

- O clipă, frate Pavel! Numai o clipă! Ca să-mi termin ideea.

- Vă rog să mă scuzaţi! N-am vrut să vă retez elanul.

În momentul acesta interveni şi fratele Zaharia. Lăsă agenda deschisă. Puse palma peste ea şi spuse potolit:

- Problema, frate Pavel, e mult mai gravă decât se pare; cât se poate de gravă. Că venind atâţia nefericiţi la noi, lumea obişnuită s-a simţit la început datoare să se ridice în picioare şi să cedeze locul acestor oaspeţi ai noştri, după învăţătura bisericii noastre. Dar numărul lor a sporit mereu de la o duminică la alta... Până când fraţii noştri mai vechi au ajuns încet-încet să rezeme pereţii. Dar fenomenul cel mai neplăcut este altul: că încet-încet fraţii şi surorile noastre n-au mai avut loc nici în picioare şi astfel s-au văzut nevoiţi să părăsească biserica noastră şi să caute loc în altă parte. Ceea ce nu e normal şi firesc, mi se pare. S-a întâmplat adică ceea

ce ne spune fabula cu iepuraşul şi ariciul, dacă o cunoşti.

- Şi eu ce vină am şi ce vreţi să fac?

- Noi nu spunem că ai vreo vină, că dumneata i-ai adus aici pe toţi dezmoştenitii oraşului nostru; dar, fără îndoială, că nu ţi-i străin fenomenul.. şi dacă ai vrea, ne-ai putea ajuta.

- Să zicem că vreau. Cum aş putea să v-ajut?

- Să le spui că mai există şi alte biserici la fel de frumoase şi de primitoare... şi c-ar fi bine să meargă şi acolo... că lăcaşul nostru e plin, supraaglomerat. Ne sufocăm unii pe alţii.. Că Iisus este pretutindeni, chiar şi acasă, în cămăruţa fiecăruia din noi. Nu ne spune Noul Testament: „Unde vor fi adunaţi doi sau trei în numele meu, acolo voi fi şi eu în mijlocul lor"... Pe urmă, noi am ridicat biserica asta cu efort. Am obţinut o autorizaţie de funcţionare. Avem o organizare cunoscută şi recunoscută la nivel local şi la nivel central. Avem un presbiteriu, un cor mixt, o orchestră, recitatori, solişti. Activităţi specifice pentru copii şi bătrâni, o colectare de ajutoare pentru persoanele nevoiaşe şi neputincioase, etc. Cum să adunăm bani de la nişte oameni nenorociţi şi care ei înşişi au astfel de nevoi?.. Vezi dar, că toată activitatea noastră este dată peste cap şi că nu mai putem face aproape nimic nici pentru noi, nici pentru alţii.

- Am înţeles ce doriţi, dar vă spun cu părere de rău că nu pot face lucrul acesta. Nu i-am adus eu şi nu pot tocmai eu să-i alung. N-am nicio calitate s-o fac. Pe urmă, asta ar veni cam aşa: Oameni buni, aici s-a cam umplut Raiul. Nu mai e loc destul nici pentru noi. Căutaţi în altă parte, în altă zonă un loc cu mai multă umbră şi cu mai multă verdeaţă..

- Noi ne-am gândit că am putea să te cooptăm şi pe dumneata în rândul comitetului bisericii şi să ne mai ajuţi cu talentul şi înţelepciunea ta de frate mai tânăr. Noi ăştia pe care ne vezi, n-am trecut prin şcoli atât de înalte ca fratele Zaharia şi dumneata; şi c-ai putea să aduci în rândurile bisericii noastre, un aer mai proaspăt, puţină înţelepciune şi har din harul şi înţelepciunea care ţi-a fost dată de bunul Dumnezeu.

- Mă tem că vă înşelaţi. Presbiteriul acesta e prin tradiţie adunarea bătrânilor, considerându-se că oamenii mai în vârstă au adunat destulă experienţă şi înţelepciune ca să poată orienta corabia spre portul

promis. Ori eu sunt încă tânăr, dacă nu cel mai tânăr membru al echipajului, ca să mă pot bucura de privilegiul acesta în fața dumneavoastră și în fața poporului.

- Ei, asta n-ar fi o problemă. Putem conveni în privința asta, socotind pe drept cuvânt că e și util și necesar să mai împrospătăm comitetul cu elemente tinere și bine pregătite... dacă ai vrea să accepți propunerea noastră...

- Dați-mi vă rog un pic de timp, să mă gândesc! Nu mă simt vrednic de cinstea aceasta.

XVI

Bastian se trezi mai târziu. După meciul acela de box cu Milică, urmat de muștruluiala lui Jangosian, două-trei ore de odihnă în plus veneau ca ceva normal, bine meritat, mai ales că era duminică și duminica tot omul se scoală mai târziu. După șase zile de regim cazon, în ziua a șaptea, poți să-ți îngădui și tu puțină trândăveală; doar și ziditorul lumii s-a odihnit în ziua a șaptea. Că era sâmbătă sau duminică, mai puțin contează. Important rămâne faptul că, după un efort susținut de mai multe zile, vrei, nu vrei, trebuie musai să te odihnești. Cel puțin asta era teoria lui Milică, lua-l-ar toți dracii de țigan împuțit!... Va trebui să aibă o explicație cu el odată și odată, cât mai curând posibil. Lucrurile nu puteau rămâne așa, plutind în neștire, în voia curentului...

Deocamdată trebuia să plutească împreună cu tatăl lui de-a lungul Someșului, de la Gilău la Cluj, pentru a vedea dacă este sau nu posibilă construirea unui drum pe apă, care să lege Gilăul, poate că și Tarnița, de ce nu? de municipiul cel mare și chiar mai jos, de celelalte localități, Gherla sau Dej.

După ideea inginerului Orso Hadrian, care susținea că printr-o acțiune corespunzătoare de amenajare a râului, s-ar putea realiza cu fonduri puține mai multe obiective de interes comercial și turistic Odată, relația practică dintre orașul reședință de județ și localitățile aflate în aval și amonte, printr-un mijloc mai lesnicios și mai comod, care ar putea suplimenta circulația cu

mijloacele de transport în comun; şi pe urmă ar răspunde unor nevoi subiective, precum plăcerea de-a te plimba cu barca, şalupa şi alte mijloace de navigaţie mult mai puţin poluante decât cele tradiţionale, cum sunt: autobuzul, trenul sau tramvaiul. Ideea în sine nu era absurdă şi nici imposibil de realizat. Se cerea doar un om îndrăzneţ, o nouă abordare pentru lucruri necercetate şi greu de imaginat până acum.

- Prietenul ăsta al meu, inginerul Hadrian – vorbi domnul Mircea strunind bărcuţa pusă la dispoziţia lui, - spune că se poate, că ideea i se pare fezabilă cu nişte cheltuieli rezonabile, cu finanţare de la U.E. care s-ar amortiza în cel mult zece ani. Dar inginerul Iliescu, profesor la Institutul de cercetări şi proiectări hidrotehnice, e însă de altă părere. El zice că proiectul ar fi şi scump şi fără utilitate practică imediată, numărul beneficiarilor fiind foarte redus şi cu totul incomod. Una e să mergi cu barca pe Someş în jos sau în sus, într-o zi frumoasă de vară, cu iubita sau cu un prieten, la pescuit; şi alta e să faci din Someş un drum comercial, de transport obişnuit cu debarcadere, cu ambarcaţiuni suficiente şi de bună calitate. O construcţie ca aceasta necesită fonduri serioase şi numai un investitor străin, care ar dispune de foarte multe milioane s-ar putea încumeta s-o facă, dacă ar avea curajul să investească într-o afacere nesigură, care nu prezintă nicio garanţie clară.

- Ştii că Ceauşescu a vrut să lege capitala de Dunăre şi Dunărea de Mare? Dar amenajarea râului Dâmboviţa, unora li s-a părut irealizabilă, o fantasmagorie hidrotehnică. Şi lucrurile au rămas pe loc. Noroc că Ceauşescu a sfârşit când a trebuit, adică la momentul potrivit, că cine poate şti ce s-ar fi întâmplat de atunci până azi..

- Tot aşa şi cu Someşul. Ideea în sine e seducătoare, dar ea cere şi eforturi şi fonduri incalculabile. Ştii ce cred eu? - interveni Bastian, zăgăzuind în sfârşit şuvoiul verbal al tatălui său. - Că inginerul Hadrian e un tip foarte tânăr, cu multe fumuri în cap. El vrea să-şi ia probabil doctoratul şi a găsit că subiectul cel mai interesant ar fi amenajarea Someşului şi transformarea lui într-un drum turistic şi comercial totodată, dacă se poate. Ţi-a dat ţie o barcă şi două instrumente de lucru şi câteva sarcini precise: „Ia vezi mata, nea Mircea, ce adâncime are apa de la Gilău la Floreşti şi de la Floreşti

la Cluj în punctele A, B şi C! Care este viteza curentului pe parcursul acesta! Unde s-ar putea amenaja un debarcader şi o plajă pentru turişti! Cât timp îţi trebuie să mergi din punctul A până în punctul B şi din punctul B până în punctul C? Ştiind că ţie-ţi place să te dai cu barca şi să descurci asemenea probleme şi alte parascovenii de felul acesta. Dacă-l interesează acest râu, de ce nu face el asemenea măsurători? De ce se bazează pe tine şi pe ceilalţi colaboratori mai puţin instruiţi? În locul lui, eu aş face personal asemenea cercetări, indiferent de scopul urmărit. Aşa se explică, după părerea mea, ce se întâmplă în facultăţile noastre. Aşa se face un doctorat, un tratat, o lucrare de ştiinţă. Dai unui grup de studenţi să cerceteze un lucru. Dai altui grup să cerceteze altceva; şi la urmă, vii tu ca profesor, iei materialul studenţilor, îl ansamblezi, îi dai o formă coerentă, îl semnezi şi-l publici fără ruşine ca fiind rezultatul cercetărilor tale.

- Ai auzit disputa din Parlament, legată de ministrul Tompa, care ar fi copiat nu ştiu câte sute de pagini pentru teza lui de doctorat? În realitate, bietul Tompa n-are de fapt nicio vină, fiindcă el n-a copiat nicio pagină. Teza lui a fost făcută de cineva. Cel mai probabil, de nişte studenţi care au cercetat de s-au omorât până să găsească materialul necesar. L-au ordonat. L-au făcut coerent şi l-au tipărit. Asta era sarcina lor şi ei s-au achitat de ea cum s-au priceput mai bine. Nu ştia Tompa săracu ce scrie acolo şi de unde veneau paginile cu pricina. Ar fi fost şi greu de ştiut. Cine să citească atâtea sute de pagini? Pe urmă, numai teza lui era făcută din alăturări? Cu siguranţă, cele mai multe. De aceea, nu s-a încumetat nimeni să se pronunţe deschis asupra plagiatului; pentru că şi teza lor era făcută la fel, de nişte persoane străine Lucrul acesta nu înseamnă nimic, în sensul că omul acela nu este capabil să scrie aşa ceva, ci pur şi simplu, faptul că fiind un om politic foarte ocupat, el n-are timp să citească şi în general să se ocupe cu probleme de soiul acelora şi este nevoit să paseze munca aceasta altuia sau altora. Pe urmă, ce crezi, că numai la noi se întâmplă treaba asta? Pe dracu! Am citit recent undeva că în Germania toată lumea e herr doctor. La fel în Italia şi Statele Unite, ca să nu mai vorbim de ţările arabe. N-ai terminat încă Facultatea, şi eşti deja „herr doctor..." De ce vrei să fii doctor? Pentru că titlul acesta e peste tot în lume bine

văzut. E un titlu de noblețe. Uneori îți aduce bani, un spor la retribuție. Alteori îți aduce autoritate și prestigiu; onoare și notorietate în domeniul acela. În evul mediu, tot așa: unii învățați, mai învățați decât alții, se numeau „Doctor universalis" sau „Doctor enciclopedicus." Astăzi s-a inventat ceva și mai frumos: „Doctor honoris causa." Nu știu ce cauză servesc și ce fel de onoare primesc. Mie, nu, și nici ție, cred eu. De aceea, sfatul meu e să-l lași pe doctor Hadrian să tragă el de onoare și să lase-n pace causa!...

- Eu am notat aici cu pixul colorat tot ce mi-ai cerut. adâncime, viteză, timp, depuneri aluvionare, loc-debarcader, zonă-plajă și celelalte. Nu mai rămâne decât găsirea investitorului și semnarea contractului...

Barca luneca ușor, pe alocuri mai repede, împinsă de valuri și de curentul natural al râului. Greu de luat adâncimea cu un fir cu plumb, ca pe vremea dacilor. Cerul era însă senin și soarele arzător.

- De unde știi tu toate lucrurile astea, că doar nu lucrezi în domeniul acesta?

- Ei, de unde? Pentru că așa se procedează peste tot. Și eu am primit o sarcină de felul acesta. Să cercetez efectele acupuncturii la un picior de lemn și asupra unui penis de cauciuc.

Domnul Sitaru râse cu toată gura.

- Vasăzică și tu ești antrenat în munca de cercetare...

- Toată lumea e. Numai că unii știu, în timp ce alții, nu. Unii sunt antrenați cu contract, în timp ce alții o fac voluntar. Nimeni n-are de pierdut nimic.

XVII

După vizita lor la Paul, Petruța se simți ostenită și odată întoarsă acasă, se gândi că o baie de înviorare i-ar face tocmai bine. Avea însă de ascultat un compact-disc recomandat de Paul cu atâta căldură, încât n-avea cum să mai amâne ascultarea lui: „Ceva super mișto! Dincolo de orice așteptare. Ai să vezi." îi spusese el, și Paul rareori găsea atâtea cuvinte frumoase despre un cântec românesc. La care, Mirela adăugase și ea: „Să-l iei ca pe un cântec doar și numai atât! Ca pe un simplu cântec de muzică ușoară"... Precizarea ei o incită și mai mult. Așa

că, îşi luă cd-playerul cu ea şi se refugie în camera cealaltă. Puse cd-ul pe platan, se aşeză comod în fotoliu şi ascultă cu atenţie:

„Cât de departe să-mi duc inima
ca să nu se atingă de tine?
Cât de departe să-mi duc dragostea
ca să nu se întoarcă la mine?
Cât de departe să colind pe pământ,
fără linişte sau fără bine?

Oricât de departe aş pleca
tot n-ar fi prea departe de tine.
Oricât de departe aş fugi pe pământ,
m-aş întoarce la tine.

Şi cât de departe gândul să mi-l ascund
ca să nu-mi amintească de tine?
Şi cât de adânc să-mi îngrop inima
ca să nu se mai zbată în mine?
Marea întreagă n-ar putea scufunda toată
dragostea, asta ştii bine.
Oricât de departe aş fugi
tot n-ar fi prea departe de tine...”

Şi Bittman continuă tot aşa, declarând muzical ce-ar fi vrut să-i declare şi Paul, verbal. Într-adevăr, era mişto, super mişto, cum spusese Paul, şi-l mai puse o dată... şi încă o dată. Era cea mai frumoasă declaraţie de dragoste din lume. Va trebui să-l înveţe...

Laura deschise televizorul şi o luă pe Miuţa lângă ea şi amândouă începură o lungă şi foarte interesantă conversaţie despre colegi şi profesori. Pentru că, pe ecran apăru un cal amărât tractând o căruţă plină de copii, Laura o întrebă dacă îi plac animalele şi care din ele îi plac mai mult?

O mai întrebase într-o zi, dar răspunsul ei evaziv, nu era foarte clar. Poate că n-avusese chef sau nu se simţea bine ca să dezvolte o atare discuţie.

- Sigur că-mi plac. Nu toate. Doar unele din ele. Ştii care?

- Cred că ştiu: câinii şi pisicile. Am ghicit?

- Ai ghicit pe jumătate, fiindcă pisicile nu-mi plac deloc; şi nici toţi câinii. Cred că cel mai mult îmi plac câinii şi caii ăia mici, pricăjiţi.

- Ţuni îţi place?

- Ţuni îmi place.
- De ce? Doar nu-i un câine pricăjit, cum ai spus tu.
- Ai dreptate. Ţuni nu-i un câine pricăjit şi totuşi îmi place. Nu ştiu de ce. Poate, pentru că-i al lui mami-Petruţa. Poate, pentru că e mititel şi reţinut. Nu sare la bătaie cu javrele cele mari. Lui îi place liniştea şi pacea, buna învoire cu toate vieţuitoarele din jur . Era o pisicuţă aici în bloc cât un ghemotoc. Să vezi cum trecea pe sub nasul lui, parcă să-l încerce; parcă să-l întărâte. Dar Ţuni habar n-avea. Nu-şi pune el mintea cu fiare din astea ca ea. Ştie că-i mică şi proastă, lipsită de bun simţ şi mai ales, de simţul primejdiei, căci, de-ar şti că-i obraznică, Ţuni i-ar trage o lăbuţă subţire şi albă peste boticul ăla nesuferit de mâţă blândă care zgârie rău... Că de şi-ar pune mintea cu ea, ar putea s-o scuture de să-i meargă toţi fulgii... Dar Ţuni se face că n-o vede şi că n-are niciun chef să se războiască cu ea.
- Dar faţă de altele, cum se poartă?
- Nu ştiu. N-am observat. Dar cred că-i prea cuminte sau prea mândru ca să le bage în seamă.

Înţelegând că e vorba de el, după ce făcu un ocol prin casă, Ţuni veni şi se lipi de picioruşele ei şi se lăsă peste ele
- Tanti Laura, ai băgat de seamă şmecheria? S-a tot învârtit de colo până colo, pândind cu năsturaşii lui ăia căprui ce fac şi dacă e bine sau nu să mă deranjeze. Şi, văzând că n-am nicio reacţie, a priceput că se poate lăsa pe picioarele mele. Te întreb: de ce n-a venit la tine? Pentru că ai picioare mai mari şi mai calde decât mine? De ce a venit tocmai la mine?
- Foarte simplu: pentru că te cunoaşte demult. Pentru că sunteţi cum s-ar spune prieteni mai vechi şi mai buni. Eu nu mă joc cu el toată ziua, cum te joci tu. Nu mă iubeşte cât te iubeşte pe tine, pentru că nici eu nu-l iubesc cât îl iubeşti tu. Animalele simt asta. Pe urmă, câinii se lipesc de om ca scaii de oaie: cu tot sufletul lor, dacă în general au suflet şi ei. Se pare că ei îşi doresc un stăpân dintr-o nevoie altruistă: din dorinţa de-a sluji pe cineva, din nevoia de-a avea un stăpân mai curând decât din nevoia de hrană şi adăpost. Din nevoia de-a fi iubit şi grijit de cineva. Căţeluşii ăia mici caută grija şi protecţia celor mici, din mâna cărora primesc şi mângâierea cea mai sinceră şi o bucată de pâine mai mare. Câinele este cel mai bun prieten al omului. Există multe povestiri pe tema asta şi când vei fi mare şi vei

avea gust de citit, vei afla lucruri de-a dreptul incredibile. Totuşi, nu-i bine să întinzi mâna spre toţi câinii. Nu toţi sunt vrednici de mângâierile unui copil. Poate că se gândesc şi ei cu mintea lor de câine, c-ai putea avea nişte gânduri ascunse, nişte intenţii duşmănoase.

- Ooo, nici pomeneală! Pe alţi câini n-am curajul să pun mâna, pentru că şi ei sunt precum copiii: ţipă la tine, te împing, îţi smulg jucăria din mână şi uneori te lovesc.

- Aşa e. Foarte bine faci. Ai grijă de el ca şi el să aibă grijă de tine! Să ştii că şi ei sunt răi şi geloşi! Şi deseori îşi arată colţii şi faţă de stăpânul lor. În viaţă trebuie să fii prudentă. Să-ţi alegi prietenii cu grijă! Nu ştii niciodată până unde poate merge prietenia lor. Este lucrul pe care-l înveţi încetul cu încetul, după ce te muşcă sau te zgârie careva.

- Dar nu toţi câinii sunt răi.

- Ai dreptate, nu toţi câini sunt răi, şi prin asta se cunoaşte că nu sunt oameni.

- Tanti Laura, fii atentă la el! Să nu zici că n-a înţeles ce vorbim noi! Uite-l cum râde la noi!

Într-adevăr, Ţuni privea liniştit la muştele care zbârnâiau în geam. Scosese o limbuţă lungă şi subţire şi începu să se lingă uşor pe botic, parcă rânjind a râde.

- Cred că râde de noi. A auzit ce prostii debităm pe seama lui, - spuse Laura cu ochii la televizor.

Pe micul ecran începu să se mişte în pas de manej o mulţime de cai, parcă în contrast direct cu primul. Scopul era clar: ca privitorii să poată admira frumuseţea naturală a acestor patrupede: gâtul întins, coama bogată, crupa perfectă, picioarele zvelte, gata să-şi ia zborul spre zare. Cea mai frumoasă alcătuire a totului din elementele lui componente; cea mai perfectă îmbinare a măreţiei în mişcare şi a mişcării întruchipate.

- Caii îţi plac?

- Doar ăia mici şi frumoşi.

- Poneii?

- Nu ştiu cum se numesc, dar îmi plac dacă se poartă frumos cu copiii.

- Ăştia de la televizor îţi plac?

Miuţa era mai atentă la Ţuni decât la televizor. Dar, ridicând privirea, după o scurtă pauză de gândire, spuse fără convingere:

- Nu prea...

- De ce, „nu prea?"
- Pentru căăă... le lipseşte ceva.
- Ce anume?
- Ştiu eu? Poate, eleganţa, culoarea.
- Aşa zici tu? Poate că ai dreptate, deşi mie mi se pare că au foarte multă eleganţă. Ia te uită la ăia doi din faţă! Ăla maro şi ăla negru... N-au eleganţă? Uite cât de frumos păşesc şi cât de drept ţin capul !... Ce zici? Nu-s frumoşi?
- Dacă ţie-ţi plac, atunci îmi plac şi mie; dar mie îmi plac mai mult ăia mici, pentru că ăia par nişte jucării de pluş care distrează copiii.
- Într-o zi am să te duc undeva să vezi o herghelie întreagă: şi negri, şi maro, şi albi; şi mititei, şi mari, şi uriaşi. De toate culorile şi de toate mărimile. Una e să te uiţi la televizor şi alta să-i vezi direct, pe teren. Acolo vei avea ocazia să vezi şi ponei. Ce zici? Mergem?
- Mergem, tanti Laura. Sigur că mergem. Când ne ducem?
- Într-una din zilele viitoare.

În momentul următor intră Bastian: roşu, transpirat, binedispus. Venea de la Someş. Făcuse desigur o plimbare cu barca, de la Gilău la Cluj. De când fusese întâia oară cu tatăl lui, excursia asta pe Someş devenise aproape o pasiune. Descoperise fără să vrea o plăcere ciudată să navigheze aşa de unul singur pe un parcurs atât de lung. Să străbaţi un drum ca acesta, fluid şi nesigur, era o aventură adevărată chiar şi pentru un vâslaş încercat. Ca să înfrunţi valurile înspumate şi locurile primejdioase, îţi trebuia mai mult decât curaj; poate că şi un pic de nebunie. Ori el, un vâslaş obişnuit pe luciul lacului din parcul oraşului, descoperi dintr-odată că le avea pe toate: şi curaj, şi nebunie. Bărcuţa asta îi furniza doza de adrenalină necesară unui tânăr lipsit de instinctul conservării, oferindu-i în schimb o foarte mare plăcere. Ce mult i-ar fi plăcut s-o poată lua şi pe Laura cu el! Să-i arate ce poate el.. Din păcate, lucrul acesta era cu totul exclus, Laura fiind o persoană cu capul pe umeri, temătoare şi prudentă, fără gustul aventurii şi fără dorinţa înfruntării riscurilor de genul acesta

- Vă salut, prinţeselor! Dacă nu ştiaţi, vă spun că vă salută navigatorul Bastian Sitaru din municipiul Cluj-Napoca, strada Îngustă, numărul sub fustă...

Laura îl pofti să ia loc. Erau cunoştinţe mai vechi, de când venea pe la Petruţa. Dar Bastian refuză.

- Merci frumos! Am să iau loc uite-aici, pe fotoliul meu preferat.

Şi se aşeză jos, pe covor, la picioarele ei. Găsindu-şi poziţia potrivită, se sprijini de piciorul ei punându-şi mâna deasupra genunchiului.

- Uite aşa. Mersi frumos!

Gestul lui era mai mult decât cutezător: impertinent de-a dreptul. Cu o tânără necunoscută probabil că n-ar fi procedat la fel; dar cu Laura, pe care o văzuse la spectacol, mişcându-se în felul ei provocator, aproape indecent, n-avea de ce să se jeneze

Poziţia asta la picioarele ei avea rostul ei. Atingerea trupului ei, a pielii ei de femeie care se joacă deseori cu dorinţa bărbaţilor, cu senzualitatea lor imediată, nu era un gest chiar întâmplător. Ar fi putut pune mâna pe piciorul Miuţei şi asta ar fi fost altceva. Ar fi avut altă semnificaţie Dar o mână bărbătească pusă pe coapsa unei tinere femei, însemna o atingere intenţionată, un început de drum... spre capătul femurului poate... Cu Laura îşi putea permite, putea îndrăzni. Făceau bărbaţii şi alte atingeri mai curajoase, fără ca ea să protesteze

Bastian îi cuprinse uşor coapsa încercând să cuprindă şi alte zone mai adânci. Recurgând la câteva şiretlicuri verbale, ca să-i distragă atenţia, încerca să păstreze teritoriul cucerit, peste limita bunului simţ, dacă se poate vorbi de vreo limită a unui gest ca acesta. Laura nu-şi retrase piciorul, dar ripostă verbal

- Măi, ştii că ai tupeu? Jos laba de pe „D.N.A."! Vrei să ajungi la Ciulniţa fără bilet?.. Vino la spectacol! Numai acolo sunt permise asemenea gesturi. Bastian întrebă interesat:

- Când ai spectacol? Vreau să vin neapărat. Vreau să te mai văd o dată.

În clipa aceea intră Petruţa, într-un halat de baie roz şi cu părul prins într-un fileu făcut de mâna ei.

- Hai, dragă, că Bastian vrea să încerce marea cu degetul. Cum adică?

- Vrea să vadă dacă am budigăi(chiloţi)

- Şi ai?

- Tocmai că n-am. Astăzi am uitat să mi-i iau. Nu m-am gândit ce pericol mă paşte.

- Ăştia sunt bărbaţii: mai întâi pun un deget; pe urmă, toată palma. Şi încet-încet se extind... Bastian nu face excepţie. Şi el e din rândul acelora.

- Ce-i în mână, nu-i minciună sau: nu da pasărea din mână pe cea din chiloţi!

Petruţa înaintă cu băgare de seamă de-a lungul covorului moale de lână. Îi plăcea să umble desculţă prin casă, să simtă gresia şi parchetul de sub picioare care-i vorbeau direct despre moliciune, asprime, răceală, căldură, praf şi mizerie. De-ar fi fost după gustul ei, ar fi umblat desculţă şi pe stradă, mai ales primăvara, vara şi toamna. Prin parc îşi mai permitea uneori pe aleile lui pietruite, pline de frunze uscate.

- Hai lângă mine, mami! Tot înainte... Încet-încet...

- Aşa ţi-ai zis sau aşa te-ai gândit? – întrebă Petruţa găsindu-şi loc lângă Miuţa.

- Cineva e la mijloc, - observă Bastian, căutând o ieşire strategică. – Între două nu te plouă... Ştiu lucrul acesta, dar mai ştiu şi altă variantă. Între două, poţi rămâne fără ouă. Aşa că mă văd obligat să vă părăsesc.

- Dacă ai venit doar pentru asta, poţi să faci într-adevăr ca trenul... Nu se supără nimeni. - spuse Laura.

Şi fără să mai aştepte ceva, Bastian se ridică. Îşi luă vâsla şi plecă salutând:

- Noroc şi ce-a zis Gheorghe!

Ieşi hotărât să nu mai calce niciodată în casa asta. În fond era bărbat şi femei se găseau câtă frunză şi iarbă în oraşul ăsta mare. Sări ca un ţap peste toate treptele, fără s-o recunoască pe buni-Ana.

- Ce i-aţi făcut domnului Bastian? C-a trecut pe lângă mine fără să mă vadă.

- Tocmai că nu i-am făcut nimic, - răspunse Laura. – O fi vrut el să ne facă ceva şi noi nu ne-am prins... Da, i-a trece până s-a-nsura. Nu-i du mata grija!

- Aşa zic şi eu. Ce mai faci Petruţa mamii? Cum te mai simţi, scumpa mea?

- Destul de bine, buni-Ana, Doamne-ţi mulţam. Nu pot zice „excelent", dar nici „rău", că m-ar bate Dumnezeu.

Apoi, către Miuţa:

- Echiparea, domnişoară! Am venit să te iau acasă.

- Buni-Ana, nu pot să vin acasă la mata, fiindcă mai am de lucru. Mâine mă duce tanti Laura să văd caii.

- Ce să vezi?

- Să văd caii... Mergem la terghelie să-mi arate caii cei mari şi cei mici, adică poneii... Poate că-mi cumpără şi mie unul.

- Un ponei sau un cal?

- Ce vrea ea. N-are importanţă. Numai să nu coste prea mult.

- Şi unde vrei să-l instalezi? În bloc?

- În bloc, nu tanti Laura? În bloc, dar nu în apartament

- Dar unde?

- La subsol. În boxa cu zarzavaturi: cu cartofi şi morcovi.

- Ai găsit locul cel mai potrivit. Dar ai întrebat-o şi pe tanti Petruţa dacă are boxă şi dacă vrea să ţină şi calul tău acolo, să-i mănânce morcovii şi cartofii?

- N-am întrebat-o încă; o s-o întreb când o să vin cu el acasă

- Perfect! Atunci treaba e ca şi aranjată. Până atunci însă ia-ţi catrafusele şi hai să mergem acasă! A venit mami din Italia.

- Ţi-am spus că nu pot veni, buni-Ana, fiindcă mai am încă de lucru.

- Ce fel de lucru?

- O duc pe tanti Petruţa în oraş, fiindcă vrea să-mi cumpere ceva interesant. Pe urmă, mâine-poimâine ne ducem la mare.

- La care mare?

- La care mare, tanti Laura?

- La Marea Neagră.

- Ai auzit? La Marea Neagră

- Dar a venit mami din Italia.

- Ţi-am spus că nu pot veni. Spune-i mata c-am uitat de ea! Acum am altă mamă, nu-i aşa, mami Petruţa?

- Dacă zici tu, aşa o fi. Dar eu zic să te duci, s-o vezi! Poate că ţi-a adus ceva frumos din Italia.

- Ce putea să-mi aducă? Bomboane şi napolitane, cum ţi-a adus şi ţie mama ta.

- Totuşi, du-te s-o vezi şi vii înapoi! Nu ne culcăm până nu vii tu.

- Mami Petruţa, eu nu vreau să mă duc. Dar, dacă zici tu, mă duc, dar nu rămân acolo.

- Foarte bine! Aştept să te întorci.

În loc de răspuns, fetiţa se lipi de Petruţa cu tot trupşorul ei de gâză măruntă care cere ocrotire. La rândul ei, Petruţa o strânse în braţe cu duioşie.

- Aşa, fetiţa mea dragă Să fii cuminte şi ascultătoare!

- Mami, nu vii şi tu? Aş vrea să vii şi tu cu mine.

- Ai văzut că abia am ieşit din baie şi am încă părul ud. Vrei să răcesc?

- Nu vreau. Mai bine să răcesc eu, că de mine nu se prinde răceala ..

XVIII

- Cine n-a văzut un răsărit de soare la mare, n-a văzut nimic frumos în viaţă. Cine n-a văzut un apus de soare la mare, a fost degeaba la mare. - spuse Bastian cu ochii în zare.

- Ştiu. Am mai auzit vorbele astea de nenumărate ori, - răspunse Laura întinzând cearceaful.

Nisipul era încă rece şi plaja aproape pustie. Nu era vremea să te întinzi la soare şi totuşi pescăruşii ţipau bătând aerul transparent al dimineţii de august cu aripile lor sidefii. Nişte aeroplane-jucării, făcute de mâna unor copii năzbâtioşi.

Petruţa se lăsă jos, pe cearceaf. Laura, Miuţa şi Bastian rămaseră în picioare scrutând cu aviditate orizontul. Ţinta Miuţei erau pescăruşii Nu mai fusese niciodată la mare şi neamul acestor păsări i se părea necunoscut, curios şi ciudat, jocul lor înaripat, felul cum se zbenguiau prin aer, planând uşor pe faţa mării după câteun peşte Şi Laura se uita, dar nu la pescăruşi, ci pe marea de necuprins şi greu de înţeles pentru o minte obişnuită să cuprindă şi să înţeleagă nemărginirea. I-ar fi plăcut s-o privească de undeva de sus, foarte de sus, dintr-un avion sau dintr-un balon, ca să-i poată vedea şi celălalt ţărm, din partea cealaltă. „Ce-o fi oare dincolo de mare?" se întrebă ea în gând şi pe urmă, cu glas tare:

- Ce-o fi oare de cealaltă parte a mării?

- Un alt pământ, o altă ţară, evident.

- Asta ştiu şi eu. Dar care din ele? Bulgaria e mai la sud, în dreapta noastră. Mai la nord, Ucraina şi Rusia Dar drept în faţă? Sora mea, tu ce zici?

- Ţara lui soare-răsare. Nu de-aia am venit noi aici? - răspunse Petruţa fără chef... – Grecia sau Turcia... că

ăştia văd marea toată viaţa lor, de la începutul istoriei lor. Grecii i-au zis totdeauna Pontul Euxin. Adică, marea ponturoasă, nestatornică şi neliniştită; marea care-ţi face figuri.

- Tu ce părere ai, Bastian? Că tu eşti bărbat şi trebuie să ai mai multe cunoştinţe decât noi, femeile.

- Din păcate, la geografie n-am fost tare niciodată.

- La geografie, nu; la istorie, nu; la română, nu; la engleză, nici atât .. Dar la ce-ai fost tare vreodată, elev Bastian? – întrebă Laura profesoral.

- La ce-am fost tare? Chiar vrei să ştii? Mama ar fi zis „la nimic", sau, „tare de cap"... dar eu îţi spun sincer: la table, şah şi fotbal. – Nu vă pot răspunde pe loc, doamna profesoară, dar promit să mă documentez de îndată ce voi ajunge la cameră. Am laptopul la mine şi „Goagălul" îţi spune tot, cu hartă şi cifre exacte. Şi, pentru că-mi place să fiu de folos şi altora şi mie, să-mi completez bagajul de cunoştinţe generale, am să mă duc la hotel chiar acum

Şi într-adevăr, le lăsă pe fete aşa cum erau: Petruţa pe cearceaf; Laura, cu ochii pe mare, şi o şterse cu paşi mari spre hotel. Şi nu mai reveni decât foarte târziu, după micul dejun

- Un ţăcănit rău ca şi mă-sa - spuse Petruţa. – Să nu-i calci cumva pe coadă, că sar în sus de doi coţi... Că şi ea e o scorpie şi o matracucă nesuferită, de să n-o vezi în ochi tot anul.

- Uite, Miuţa! Uite în zare! Vezi cum s-a aprins cerul acolo?

Într-adevăr, departe, peste mare, cerul începuse să se coloreze.

- Eos, cea cu degete trandafirii începe să picteze zarea... De-acolo răsare soarele. Vezi? Acu ne putem uita la el, dar foarte curând nu vom mai putea. Fii atentă şi urmăreşte cum cerul se face mai roşu, din ce în ce mai roşu, pe măsură ce se înalţă pe boltă! Uite, uite, ce văpăi mari aruncă spre noi! Parcă a luat foc toată zarea. Îţi place? E o privelişte de basm, absolut fantastică, pe cuvântul meu! Nu-i aşa, Miuţa? Aşa ceva nu vezi nici în filme.

Miuţa nu spuse nimic. Se uita indiferentă pe mare, fără să vadă nimic altceva, decât marea şi o înviorare frumoasă, ceva mai intensă decât văzuse ea până atunci.

- Vedi Mamaia, puoi morire! – adăugă Petruţa.

Toată lumea de pe plajă întinse mâinile spre soare într-un gest exuberant de invocare şi implorare, salutând astrul zilei cu incantaţii şi gesturi de bucurie, precum făceau popoarele străvechi.

- Hai, vino! Bun sosit din nou la noi, Helios iubit şi fă ca şi ziua aceasta să fie de aur, veselă şi frumoasă ca cea de ieri şi din totdeauna!

Fetele făcură şi ele la fel, imitându-i pe cei din jur.

- Sora mea, hai şi tu! Ridică-te sus şi hai să primim soarele nostru drag cu cu dragoste şi bucurie! Întinde mâinile în sus! Vino în viaţa noastră şi-n inima noastră şi fă să strălucească lumina şi căldura ta binefăcătoare toată ziua! Adu lumină şi pace în ochii şi sufletul iubitei mele surori! – ceru Laura îmbrăţişându-şi sora şi sărutând-o pe ochi.

- Tanti Petruţa are lumină în minte şi inimă, tanti Laura. Aşa zice buni-Ana.

Soarele se înălţase deja de o suliţă pe cer. Promitea o nouă zi excepţională, ca toate cele de până atunci.

- Gataa! Hai să mergem la papa! Că mi s-a făcut o foame de lup...

- Şi mie, una de peşte. - o completă Miuţa cu inocenţă.

Laura ridică cearceaful, îl scutură de nisip şi o luară spre hotel.

- Mata nu vezi nici soarele, tanti Petruţa?

- Nu văd nici soarele, nici luna şi nu le voi vedea niciodată, scumpa mea.

- Aş vrea să-ţi dau eu unul din ochii mei, dacă vrei să primeşti

- Eşti o fetiţă bună şi frumoasă. Îţi mulţumesc foarte mult!

După cinci zile nemaipomenite, cu soare generos şi mare liniştită, şi soarele şi marea începură să se schimbe. În ziua următoare, soarele se arătă doar când şi când, nestatornic şi foarte puţin generos. Pe cerul înalt şi senin până atunci începură să se grămădească nori alburii peste Mamaia şi mai negri spre Constanţa şi Eforie. În plus, se porni să bată şi vântul. Nu destul de hotărât la început şi nu cu intenţia să împrăştie norii. Ca urmare, prinse şi marea să se agite. De la un ceas la altul deveni tot mai neliniştită. Începură să vină din larg val după val şi să ameninţe plaja. Odată cu răscolirea apelor, acestea aduceau cu ele o mulţime de alge, scoici şi meduze scârboase. La vederea lor, femeile şi copiii se

trezeau ţipând ascuţit. Litoralul mării la Mamaia e foarte prietenos cu turiştii. O plajă largă care se pierde treptat în mare... Şi un fund de mare puţin adânc, cu nisip fin şi curat care se pierde în larg. Numai bun pentru copii şi bătrâni când marea este calmă. Aici nu te poţi îneca nici să vrei. În ziua următoare, şi mai puţin soare, şi mai puţină lume. „Ce-i prea mult, strică.. " îşi spuneau cei mai bătrâni luând-o la plimbare pe cunoscuta faleză sau stând la câteo bere pe numeroasele terase înşirate de-a lungul plajei, foarte bine aprovizionate şi cu mici, şi cu bere, şi cu suc, şi cu îngheţată, porumb fiert şi gogoşi, floricele de porumb, care, de când ne ne tutuim cu toată lumea, - elevi şi profesori, caporali şi generali, prostituate şi arhiepiscopi - nu se mai numesc cocoşi, cum ştiam noi din străbuni, ci pop-corn. Cam asta făcea toată lumea: şi cei de pe terase, şi cei de pe cearceaf sau şezlonguri. Toţi spărgeau seminţe şi beau bere. Toţi înfulecau plăcinte sau gogoşi, sorbind suc sau Coca-Cola.

- Tu, prietene Bestian, cu ce treabă pe la noi? – întrebă Laura zâmbind dulce.

- Fără nicio treabă. - răspunse Bastian serios.

- Foarte bine! Atunci am să-ţi dau eu una: să ai grijă de fete, că li-i foame şi li-i sete! - spuse tot ea şi scoase 50 de lei. – Eu vreau bere. Cine votează cu mine?

- Eu. Şi eu vreau bere, - răspunse Bastian încântat că putea face front comun cu ea.

- Sora mea, tu ce pofteşti?

Petruţa sta în cumpănă. Ea ar fi vrut şampanie sau vin Steli-dulce. Dar, fiindcă se vorbea numai de bere, răspunse şi ea:

- Un pahar de bere neagră, dacă se poate.

- Şi la asta mică, un cornet de îngheţată sau un suc de fructe! Halimos? - continuă Laura. – Eu vreau o plăcintă cu brânză. Tu, sora mea?

- Eu, două gogoşi calde şi vanilate... Iar pentru Miuţa, o pungă de pufuleţi sau de pufarini.

- Nu vreau pufarini! - sări Miuţa nemulţumită. – Eu vreau o şaorma.

- Ei, şaorma vom hali mai târziu, - spuse Laura hotărând meniul provizoriu.

Bastian se gândi să pluseze:

- Nu-i nevoie. Am şi eu biştari. – Şi fugi cu Miuţa după el în direcţia furnizoare.

Un avion trecu în zbor planat spre Constanţa.

- Paza de coastă. - spuse Laura urmărindu-i pe cei doi emisari. – Vrea să vadă care pescăruş nu-i cuminte şi care a luat-o razna la turcaleţi şi la bulgăroi.

Când se întoarse avionul, se întoarse şi Bastian cu berea şi Miuţa cu potolul.

- Uraa! Uraa! Că vine fripturaa! Trăiască gura, berea şi muierea! - intonă Bastian cu patru pahare de bere în braţe. – Uraa! Trăiască gura şi muierea, că soseşte bereaa! - repetă el cu vădită plăcere.

Laura îl despovără imediat de două. Celelalte două rămaseră în custodia personalului masculin, adică în posesia transportorului. Miuţa lăsă sacoşica cu gustări pe cearceaf.

- Mami Petruţa, mata ai vrut gogoşi. Uite-le aici! Ia-le, te rog, în primire şi poftă bună! - Şi i le puse în mână. – Plăcinta e pentru tanti Laura şi nea' Bastian, iar pufuleţii şi îngheţata, pentru mine. Ceilalţi să stea şi să se uite la noi cum potolim!

Laura se lăsă şi ea jos. Puse paharul deoparte şi muşcă din plăcintă. Era fierbinte şi foarte gustoasă. Muşca de două ori din ea şi mai lua o gură de bere.

Bastian rămase în picioare, cu berea într-o mână şi plăcinta în cealaltă. Pe ecranul lui personal apăru o nouă imagine: ceva mai încolo, două piţipoance: una mai tânără şi alta mai frumoasă. Renunţaseră la sutien şi păreau că vor să renunţe şi la restul. Încercau să fure din suplimentul de soare mult mai zgârcit azi decât ieri. Erau albe, mai albe decât caşcavalul de Olanda, cum îi plăcea lui să spună, şi se grăbeau să umple cu culoare ce se mai putea.

În partea cealaltă, un grup de fete, probabil, studente sau eleve din clasele mari, jucau volei, toate, la bustul gol, adică topless, cum se mai spune azi. Situaţia era inedită şi oricum greu de rezolvat, pentru că nu se putea hotărî încotro să-şi îndrepte privirea şi la ce să renunţe. Ca bun creştin ce era, cunoştea desigur porunca impusă de practică: pe una s-o ţii şi pe cealaltă să n-o laşi!

Laura îl pofti să ia loc lângă ele, dar el refuză diplomatic:

- E mai comod în picioare şi mai operativ din punct de vedere tactic. Ţii sub control orizontul şi nu încarci spaţiul pe plajă.

Când se ridică să arunce ambalajul, şerveţelele şi paharele de plastic la container, Laura înţelese imediat

motivul pentru care Bastian nu voia să stea jos. Pentru bărbaţi, asemenea privelişti sunt un spectacol de mare valoare estetică. În plus, domnul Bastian îşi aprinse şi o ţigară care să-l facă nedorit pe cearceaf.

Doamne, ce-ar mai fi intrat şi el în cercul voleibalistelor! Mişcarea e totdeauna preferabilă stării pe loc, se gândi el. Să vezi cum le saltă fructele acelea superbe în toate părţile, cum te cheamă spre ele, să mergi să le atingi, să le culegi moliciunea de catifea cu toate mâinile şi buzele tale! Să vezi „comorile" acelea splendide cum se zbat libere în faţa ochilor tăi... Un adevărat privilegiu, hărăzit doar feţelor încoronate: numai regilor şi împăraţilor Solomon şi David, marilor sultani Mahomed şi Soliman... – gândi Bastian savurând tabloul cu toată fiinţa lui de bărbat cu acces limitat la marile frumuseţi ale lumii.

Petruţa se frământa în sine, presată de necesitatea eliberării vezicii urinare, când auzi ţipând femei şi copii venind dinspre mare: „Ajutoor!" „Ajutor! Se îneacă.. Săriţi, oameni dragi!" N-auzi ţipătul pescăruşului deasupra capului lor, zburând la semi-înălţime, când auzi ţipătul disperat al femeii.

Petruţa se ridică în şezut ca împinsă de un arc nevăzut:

- Laura, unde-i Miuţa?

Laura se ridică în picioare. Făcu ochii roată. Nu era nicăieri. Unde să fie?

- Era aici. - răspunse Bastian. Molfăia la pufuleţi.

- Bastian, uită-te şi tu! Nu sta cu limba-n gură degeaba!

- Mă uit, dar n-o văd nicăieri

Laura alergă în dreapta şi-n stânga, dar fetiţa nicăieri. În mijlocul vacarmului care creştea mereu, îşi făcu loc spre mare. În apă, un singur copil, purtat de valuri încolo şi-ncoace, după flux şi reflux. Părea o jucărie nefolositoare, aruncată în mare.

- Miuţaa! – strigă Laura alarmată. – Miuţa! Vine tanti să te ia! Stai aşaa!

- Mă duc după salvamar... – spuse Bastian şi o luă la picior ţipând.

Un val mai puternic o aduse spre ţărm, dar altul o trimise din nou spre larg. Atunci, Laura intră în mare aşa cum era. Simţea cum apa îi fură nisipul de sub picioare, dar nu se lăsă. Fetiţa trebuia salvată cu orice preţ. Apa nu era foarte adâncă, dar era foarte agitată. Veneau val după val, din ce în ce mai mari şi la

intervale de timp din ce în ce mai scurte. Când trupul Miuței fu mânat din nou spre țărm, Laura reuși s-o înșface și s-o ridice în brațe. Dar refluxul puternic le izbi din nou și le culcă la pământ. Laura încercă să se ridice. Reuși, dar o pierdu pe Miuța.

În momentul acela sosi salvamarul cu barca și le pescui pe amândouă. Miuța fu culcată cu capul în jos Nu se zbătea. Nu vorbea. Nu respira. Laura se trânti epuizată direct pe nisip. Și ea părea dusă

Petruța începu să plângă. Încercă un masaj abdominal. Burta era mare, plină de apă... Poate că și plămânii erau... Nu învățase ce trebuie să facă în asemenea situații și nu întâlnise niciun caz ca acesta. Intuiția îi spunea că trebuie ținută cu capul în jos. Că ar trebui executat un masaj abdominal dinspre pubis către gură pentru îndepărtarea apei și eliberarea plămânilor.

Bastian aduse ajutoare: un medic veterinar și o moașă. Nu erau ei de specialitate, dar tot știau ceva mai mult decât ea. Miuța fu ridicată la verticală și apăsată puternic pe abdomen. Apa începu să se scurgă din ea ca dintr-o rufă stoarsă între palme.

Bastian se apropie de Petruța și o făcu atentă:

- A sunat Paul. Spune să te pregătești că săptămâna viitoare se vor organiza audiții în vederea selecționării candidatului care să reprezinte România la festivalul de la Hellenikos!

XIX

Platoul televiziunii era plin de lume. Unii cărau după ei x colaci mari de cablu. Alții, camere video, căști, microfoane și tot felul de scule audio-video, în timp ce alții cărau diferite instrumente muzicale.

Într-un cerc restrâns, aflat mai laoparte, era juriul concursului, așezat la o masă îngustă și lungă; și, drept în față, candidații veniți din toată țara: tineri binedispuși, dar emoționați și foarte curioși. Un freamăt artistic, specific acestor emisiuni și concursuri bântuia pretutindeni: și în rândul artiștilor, și în rândul însoțitorilor.

- Dragii mei, - începu domnul Ponta, președintele juriului național, dirijor și compozitor, interpret de

muzică uşoară, - câştigătorul urmează să ne reprezinte la marele concurs internaţional Hellenikos care se va desfăşura la Atena. De aceea, trebuie să daţi tot ceea ce aveţi mai bun din voi. Să faceţi adică dovada talentului vostru incontestabil, pe care-l cunosc şi eu şi ascultătorii noştri de muzică bună şi foarte bună. De succesul unora dintre voi au auzit şi străinii şi au de ce să se teamă de prestaţia voastră, zic eu. Românul s-a născut poet, dar şi interpret de muzică uşoară şi populară, un om cu muzica şi poezia în sânge. Ce, numai italienii şi englezii pot să ia marele trofeu? Trebuie să arătăm Occidentului că şi noi putem şi când avem condiţii corespunzătoare, nu ne întrec nici Sirenele Greciei antice.

Participase şi el cândva la această competiţie artistică, dar fără mare succes, din pricina aranjamentelor de culise pe care Occidentul le orchestrează împotriva ţărilor din Est. Succesul lui a venit totuşi din altă parte: din milioanele de discuri şi casete vândute în ţară şi peste hotare, oriunde se află un român.

- După mai multe discuţii şi tragerea la sorţi în ce priveşte ordinea intrării, s-a ajuns la concluzia că ar fi bine să intre mai întâi Petruţa Bisoc, odată pentru că era prima în ordine alfabetică, şi al doilea, pentru că era un caz aparte şi trebuia avut în vedere situaţia ei specială: în sensul de-a nu o ţine în aşteptare prea mult. Ceilalţi candidaţi erau tineri obişnuiţi, însoţiţi de rude, prieteni şi de colegi. Ei puteau aştepta oricât, mai ales că aveau la dispoziţie mijloace de amăgire a timpului: bere, sucuri, apă minerală, cafea şi multe gustări. Ca urmare, veni rândul interpretei Petruţa Bisoc din Cluj, o tânără necunoscută şi fără antecedente muzicale. Cine ar fi bănuit că domnişoara Petruţa va ajunge cândva printre cei selecţionaţi în vederea participării la o asemenea competiţie de anvergură europeană?

Formaţia Corbii optimişti se instală în poziţie de atac. Veni şi Petruţa în faţă, adusă de Laura. Şi, după trei acorduri menite să-i facă intrarea uşoară, solista începu cu „Casa mea-i un cântec cu acorduri ample", o piesă cunoscută şi foarte apreciată de toţi românii:

„Casa mea-i un cântec cu acorduri ample.
E o caldă melodie casa mea.
Eu sunt sufletul din ea.
Ea e inseşi viaţa mea,
Viaţa mea cu tot ce-i bun în ea.

Casa mea-i un cântec cu acorduri ample.
Melancolic şi fierbinte şi curat
Şi mă simt ca-ntr-un palat
De păduri înconjurat.
Viaţa mea în cântec s-a mutat.."

Toţi cei prezenţi pe platoul de filmare izbucniră în aplauze prelungite, cerând bis mai multe minute în şir. Atunci Laura îi aduse preşuleţul jerpelit pe care i-l întinse la picioarele ei. Bisul era desigur anticipat şi pregătit dinainte.

Petruţa se lăsă jos cu părul în dezordine, acoperindu-i chipul şi începu să cânte melodia ei preferată:

„Mamă, buruiană rea,
Ce-ai făcut cu viaţa mea?
Mi-ai otrăvit liniştea, sufletul şi inima..."

Paul Avidi lovi strunele instrumentului său minunat şi vraja începu să-şi facă efectul. Nici lira lui Apollon, cea cu strune de aur n-a răsunat vreodată atât de răscolitor:

„Tu te-ai dus şi te-ai tot dus
Către sud, către apus
Şi pe mine m-ai lăsat
Să mă zbucium, să mă zbat
Printre răi, printre străini,
Printre spini şi printre câini.
Să mă muşte, să mă rupă,
Să mă dea zălog la trupă,
Să mă pipăie, să guste
Dacă sunt la fel de dulce
Şi sub bluză şi sub fuste..."

Când obrajii Petruţei, scăldaţi de lacrimi, când chipul ei răvăşit, începu să strălucească de perlele adâncului sufletesc, lumea înţelese zbuciumul inimii ei îndurerate şi începu să aplaude frenetic: „Bravo, Petruţaa! Bravo, zeiţoo! Ne-ai umplut sufletul de melancolie... Bravoo!..."

Cuvintele ei avură acelaşi efect catarsic ca piesele lui Eschil şi Sofocle, făcând tot platoul să vibreze la aceeaşi înălţime, nemaiatinsă parcă niciodată. Lumea se ridică în picioare aclamând zgomotos: „Petruţaa! Petruţaa!"

Înţelegând pericolul mulţimii entuziaste, preşedintele juriului se pronunţă direct:

- Are o voce splendidă De-asemenea, un mare talent şi sensibilitate artistică extraordinară, dar nu putem s-o trimitem pe ea. E tânără şi frumoasă, dar din păcate, nu vede. Nu se poate mişca singură, fără ajutorul cuiva. Hellenikos e un spectacol complex. Nu e numai muzică uşoară. E şi mişcare totodată, fotogenie şi relaţionare cu publicul. De aceea, propun să-i acordăm un premiu naţional care să-i potolească orgoliul artistic şi să ne concentrăm atenţia asupra celorlalte fete, la fel de talentate şi de frumoase ca ea.

- În plus, - adăugă Anda Roneci, una din componentele juriului - are ceva foarte trist în ea, ceva tragic, care te face parcă să plângi. Ori, în asemenea competiţii important e să stârneşti optimismul şi simpatia juriului, după părerea mea. Poate că sora ei s-ar fi descurcat mai bine. Ne-ar reprezenta cu brio, dar ea n-are voce Să rămână privighetoarea codrilor noştri, dacă nu cer prea mult.

După televoting, poziţia ei se hotărî indubitabil. Imensa majoritate a voturilor erau de partea Petruţei.

- Ei, ce ştie ţăranul ce-i şofranul? – încheie preşedintele juriului.

Şi hotărî ca Anda Roneci să depună diligenţele necesare pe lângă domnişoara Petruţa, ca femeie ce era şi mai ales ca o iscusită negociatoare.

Anda Roneci se duse direct la ea. Îi luă mâna şi i-o strânse cu toată căldura unui judecător de la instanţele judeţene.

- Bravo, domnişoară! Bravo! Ai o voce de aur şi o interpretare răscolitoare. Ai impresionat inima publicului din platou şi fără îndoială, a tuturor membrilor juriului. Cântecul lui Angela Sibila a fost magistral. La fel şi creaţia dumneavoastră.. Deşi, dacă vreţi să vă spun şi părerea mea sinceră, nu e totuşi ceva potrivit cu dorinţa unui aspirant la locul întâi şi cu specificul acestui gen de spectacole. E un cântec sfâşietor, care te mişcă până la lacrimi, vorbind cu sinceritate de trăirile unei fetiţe abandonate de mama ei în fragedă vârstă, de problemele şi durerile ei incredibile şi care ne amintesc cumva de Edith Piaff, dar care nu se încadrează în ideea spectacolului nostru. În sensul că nu merge în scopul promovării pe linia afirmării şi interpretării artistice. Într-un alt context, într-o emisiune oarecare poate c-ar merge; poate că v-ar ajuta. Aici însă nu, vă spun cu părere de rău... Pe urmă,

taraful care vă însoţeşte n-are acurateţea necesară. Saxofonul dă chix. Violina scârâie. Flautul scade sub ton. Dar astea sunt scăderi mărunte. Important e c-ai cucerit inima tuturor ascultătorilor noştri. Şi chiar dacă nu vei putea participa la Hellenikos, unde se cere şi altceva decât muzică uşoară: mişcare scenică, fotogenie, relaţionare cu publicul şi altele, noi vom avea grijă să-ţi asigurăm o lansare internă corespunzătoare cu talentul tău incontestabil, o promovare naţională potrivit Legii 448, organizând nişte spectacole mari în toată ţara şi mai ales unul la Sala Palatului, televizat şi radio-difuzat pe toate canalele naţionale...

- Sper că nu şi pe cele de salubritate publică.
- N-am înţeles.
- Spuneam că chiar şi pe cele de audienţă maximă, la orele de vârf...
- Vom vedea, vom vedea. Rămâne să ne consultăm cu factorii de decizie. De-asemenea, rămâne să examinăm repertoriul tău general şi relaţia cu orchestra lui Sile Birlicu.
- Bine, doamnă, am înţeles. Dumneavoastră cu Hellenikos şi eu cu talentul meu.

Laura o incită:

- Ar trebui să facem contestaţie. Aşa ceva nu se poate; nu se face nicăieri în lume. Televotingul a fost categoric de partea ta.
- Ei, cine mai ţine seama de televoting? N-ai auzit ce spunea Anda Roneci: că Hellenikos e un spectacol complex, nu doar muzică şi interpretare. El presupune şi mişcare scenică, relaţionare cu publicul, futogenie şi cine mai ştie câte altele. N-are niciun rost, sora mea. Nu fac nicio contestaţie
- Hai să mergem acasă!
- Eu mă mulţumesc cu cele promise. Să faci un album, un cd cu 10 sau 12 piese, nu e lucru puţin pentru o tânără oarbă ca mine. Blăjan a rămas cunoscut prin două sau trei discuri. George Nicolescu, cu vreo patru. Eu de ce nu m-aş mulţumi cu unul?
- Treaba ta. Eu am să informez toate forurile naţionale şi internaţionale despre porcăria asta românească. Există o lege a discriminării şi a egalităţii de şanse Vreau să văd cum acţionează ea şi până unde se întind efectele ei.
- Potoleşte-te, iubita mea! Un om fără vedere nu se poate lua niciodată la întrecere cu unul care vede, în

niciun domeniu şi nicăieri în lume. Nu numai că n-avem aceleaşi şanse, dar n-avem nici acelaşi loc în lume, acelaşi rol şi aceeaşi poziţie pe scena mondială şi asta e perfect logic: pentru că n-avem aceleaşi posibilităţi de dezvoltare şi de afirmare, aceleaşi posibilităţi de-a ajunge în faţă. Ne străduim noi cumva să săltăm mai sus, să scoatem capul din rahatul istoriei, dar, cu foarte puţine excepţii, niciun rezultat, niciun efect. Şi nu pentru că lumea e rea şi rău voitoare; pentru că s-ar opune anumite forţe, ci pentru că aşa trebuie să fie. De principio, - cum am auzit că se spune acum- nu ne naştem şi nu suntem egali decât în faţa lui Dumnezeu. Un filozof a spus cândva că toţi oamenii se nasc egali. Nu ştiu în ce stare de beţie se afla dumnealui atunci, dar cu totul treaz nu era. Asta o ştiu de la Paul Avidi, că ăsta ştie de toate. Şi nu zic că e rău şi nedrept aşa. Pentru că nu poate fi altfel.

- Dar nu mi se pare corect, - spuse Laura contrariată. – Meritul trebuie recunoscut şi pus la loc de cinste, indeferent de spaţiu şi timp, de condiţii şi împrejurări sociale.

- Şi să-ţi mai spun ceva, ca să-nţelegi cum stau lucrurile în aşezarea lor de azi: Un mare şahist nevăzător, Crăciunescu Vironel, trebuia să participe la un concurs internaţional, pentru că era campion de mai mulţi ani. Ei bine, cineva s-a opus invocând aspectul lui fizic: faptul că nu vede, că arăta nu ştiu cum la obraz din cauza unei arsuri, suferită în copilărie, etc. etc. Nu putea fi trimis la un concurs de şah pentru că n-arăta bine la faţă... Înţelegi tu elucubraţia? Şi obiecţia asta nu venea de la Federaţia Română de Şah, ci de la Secretarul Consiliului Central al Asociaţiei, o muiere simandicoasă, care a găsit că nu poate reprezenta Asociaţia şi ţara un om cu asemenea înfăţişare Pricepi tu stupiditatea şi imbecilitatea acestei situaţii? De aceea, nu fac nicio contestaţie şi te rog şi pe tine să şezi cuminte pe curu' tău. Sunt destui care spun că avem şi aşa destule drepturi şi privilegii, şi cuvenite, şi necuvenite. Să nu-i stârnim pe toţi împotriva noastră! Eu sunt o femeie simplă şi încă una de condiţie foarte modestă. La ce mi-ar servi să fac atâta tărăboi. Pe urmă, nu mai am mult şi cu burta la gură, aş încurca toate iţele. Mai bine să rămână aşa cum zic eu...

XX

Petruţa asculta nişte cd-uri. Sta necăjită la masă cu o cutie plină de cd-uri. Unele cumpărate recent, altele inscripţionate de referentul Asociaţiei şi căuta o melodie interpretată de Colina Ţiriac. I-ar fi plăcut să-şi îmbogăţească repertoriul cu ritmuri noi, cu această piesă mai antrenantă, mai veselă, pentru a-şi încerca vocea pe ritmuri mai alerte. Pe urmă, trebuia să se pregătească în vederea unui concert de amploare, de la Sala Palatului, după cum îi promisese Anda Roneci. Se impunea de la sine îmbogăţirea şi diversificarea repertoriului... Deodată se deschise uşa şi intră Miuţa smiorcăindu-se.

- Tanti Petruţa, bate-mă! Ceartă-mă! Dar să ştii că nu sunt vinovată!
- Ce s-a-ntâmplat, draga mea? Potoleşte-te! Când te-a bătut tanti Petruţa, ca s-o mai facă şi acum? Tanti Petruţa nu bate pe nimeni niciodată. Nu este ea bătută de Dumnezeu destul? Pe cine să mai bată şi ea?
- Tanti Petruţa, poţi să mă baţi dacă vrei, dacă crezi că merit, dar eu n-am nicio vină!

Petruţa începu să-şi piardă răbdarea. Nu găsea ce căuta şi acum venea şi smiorcăita asta mică.

- Dar ce s-a întâmplat, scumpa mea? Spune-odată!
- A murit Ţunişor...
- Cine-a murit?
- Ţunişor, tanti Petruţa.

Crezu că n-a înţeles bine şi mai întrebă o dată:

- Cine a murit?
- Ţunel.
- Nu te bat. Te omor, nefericito. Te omor cu mâinile mele. Ai înţeles? Spune repede ce s-a-ntâmplat cu el!
- Mergeam frumos cu el spre parc şi când a văzut-o pe Şari de partea cealaltă a bulevardului, a vrut să treacă strada la ea şi l-a surprins o maşină. Terci l-a făcut înprima secundă.
- Şi unde-i acum?

Miuţa pricepu gravitatea nenorocirii şi răspunse cu sughiţuri mărunte:

- Acolo în stradă, dincolo de blocul meu.
- Du-te repede şi adu-l acasă!

- Cum să-l aduc? Aşa mort?

- Aşa cum este, ca să-l înmormântăm cum trebuie... Şi du-te şi tu acasă, că m-am săturat de prezenţa ta. Numai probleme şi necazuri mi-ai făcut în ultima vreme. Nu era destulă spaima de la mare... Acu vii şi cu nenorocirea asta...

Înţelegând că tanti Petruţa era supărată, fetiţa îşi luă hanoracul din cuier şi, închizând uşa pe dinafară, îşi luă tălpăşiţa încă plângând. Mai trecu o dată pe la locul accidentului, dar rămase departe înţelegând că era cu neputinţă să facă ceea ce dorea tanti Petruţa. Aşa că se văzu nevoită să se întoarcă acasă la buni-Ana. Era prima dată că o făcea nesilită de nimeni, cu inima grea ca o piatră de moară.

Se gândi ea ce se gândi şi a doua sau a treia zi găsi soluţia. Vecina lor de la parter, tanti Mureşan, avea şi ea un căţel De fapt, un câine mai mare, blând şi frumos, de să-l calci pe coadă şi n-ar fi mârâit un cuvânt, mrrr! Se cunoşteau de mult şi Mogo se gudura pe lângă ea ca un miel şi se uita la ea cu nişte ochi mari şi sfioşi, de parcă i-ar fi cerut iertare. Aşa că la momentul potrivit, Miuţa îl momi cu o ciozvârtă de os lung şi subţire, rămas de la supa de ieri, şi-l târî după ea până la apartamentul Petruţei.

Petruţa făcea acelaşi lucru ca şi ieri şi alaltăieri: sta la masă şi asculta muzică de la cd-player, de parcă n-ar mai fi avut şi altceva de făcut.

- Tanti Petruţa, ţi-am adus un câine nou, - spuse ea bucuroasă, gândind că şi tanti Petruţa are să fie la fel şi că astfel va stinge supărarea femeii

- Ce fel de câine? – întrebă Petruţa intrigată. – Unde l-ai găsit? L-ai furat de undeva? Ia-l şi du-l înapoi imediat, de unde l-ai luat, că mie nu-mi trebuie câini furaţi! Du-te şi să nu mai vii niciodată la mine! M-ai înţeles? M-am supărat pe copiii răi şi neascultători şi care-ţi dau numai dureri de cap.

- Dar e frumos şi cuminte, tanti Petruţa. Nu latră şi nu muşcă pe nimeni. Unde-l pui, acolo stă. Stă în colţişorul lui toată ziulica şi dacă nu-l scoţi afară, nu zice nici mrrr! La nimeni. Stă şi se uită la tine ca un măgar prost.

- Dar, cum se uită măgarii? Unde ai văzut tu Măgari?

- Am văzut la herghelie; când am fost cu tanti Laura.

- Foarte bine! Atunci, ia-l şi du-te la herghelie cu el! Mie nu-mi trebuie câini furaţi... Nici câine, nici copii răi.

Văzând că nu poate scăpa de ea, Petruţa intră în bucătărie. Laura făcea gomboţi cu prune. Făcuse deja o farfurie plină. Petruţa îşi umplu gura cu unul încă fierbinte.

- Mai ai?

- Ultima tranşă

- Laura dragă, fă ce ştii şi du-o pe Miuţa acasă! Eu nu ştiu ce să mai fac cu ea, cum s-o îndepărtez.

- De ce n-o alungi tu?

- Nu pot. Mă doare inima, crede-mă! I-am spus să nu mai vină şi uite că iar a venit; şi nu singură. Mi-a adus şi o potaie cu ea. Eu mă duc să mă culc. Sunt foarte obosită.

- Foarte bine! Lasă pe mine, că rezolv eu problema.

Laura luă o farfurioară şi puse pe ea doi gomboţi. Ieşi din bucătărie cu farfurioara în mână

- Miuţa! Ia vezi ce bunătăţi a făcut tanti Laura! Dacă-ţi plac, o să-i ducem doi şi la buni-Ana. Bine? Cred că se va bucura bunica, fiindcă nu se aşteaptă ea la o surpriză ca asta. Nu crezi?

- Tanti Laura, pot să-i dau şi lui Mogo unul?

Laura mai trebălui ce mai trebălui prin bucătărie, îşi luă ceva pe ea şi spuse:

- Ia javra şi hai să mergem! Tanti Petruţa e obosită. Vrea să se odihnească, pentru că mâine trebuie să mergem la Bucureşti. Tu să rămâi cuminte la tine acasă şi să ne aştepţi desenând! Să ai grijă de javră, să nu i se întâmple şi ei ceva! Bine?

- Dar de ce-i spui „javră", tanti Laura? Că nu-i javră.

- Dar ce-i?

- Un Câine. - răspunse Miuţa cu inocenţă. – Un căţeluş mai mare.

În următoarele două zile aşa a făcut. A plâns, şi-a călcat pe inimă înăbuşindu-şi durerea şi dorul în tristeţe şi muţenie. Dar în ziua a treia, n-a mai rezistat. A luat câinele cu ea şi l-a scos la plimbare. Şi în acelaşi loc, cam la aceeaşi oră, ghinionul se repetă: Mogo văzu de cealaltă parte a bulevardului pe Şari şi vru să treacă strada la ea şi fu surprins de o maşină verde şi făcut pilaf. Să fi fost de vina trecerea? Bulevardul prea lung şi prea lat? Sau ora nepotrivită?...

Miuţa se întoarse acasă tristă şi împovărată, fără să ştie şi fără să priceapă de ce îi lovise maşina pe amândoi câinii cam în acelaşi loc şi cam la aceeaşi oră?... Şi câteva zile nu mai ieşi afară din casă şi nu mai dori să vadă pe nimeni. Oare, dacă ar încerca să traverseze ea, i s-ar întâmpla acelaşi lucru? Sau numai javrelor de soiul lui Ţuni şi Mogo?... Din cauza lui Şari şi-au pierdut viaţa doi câini frumoşi. Nu cuminţi şi frumoşi, căci, de-ar fi fost şi cuminţi, ar fi rămas în viaţă.. – cugetă Miuţa până în ziua în care văzu o vrăbiuţă înşfăcată de o mâţă nenorocită, slabă şi proastă, dar mai iute de picior decât pasărea. Atunci a înţeles ea că viaţa e un bun de foarte mare preţ, de care te bucuri cât timp ai grijă de el. Dar poţi şi să-l pierzi la fel de repede, şi dacă ai pene şi aripi, şi dacă ai patru lăbuţe agile. Nu numai valurile mării te pot răpi şi răpune, ci şi trenul, autobuzul şi avionul; prăpastia şi înălţimea...

- Buni-Ana, nenea Potoran a plecat de la noi?
- S-a dus, lua-l-ar dracu' să-l ia de bezmetic, Doamne iartă-mă!
- Şi nu mai vine?
- Să sperăm că nu mai vine. De ce mă întrebi?

Miuţa se codi să răspundă. Apoi spuse:

- Pentru că-i plăcea să umble la păsărica mea.
- Şi de ce nu mi-ai spus nimic niciodată până acum?
- Pentru ca mi-a fost frică. A zis că ne omoară pe amândouă, şi pe mine, şi pe tine, dacă spun ceva cuiva.
- Să-l ia dracu de nemernic. De ştiam ce fel de om e, nu-l lua bunica niciodată, să ştii!
- Şi unde s-o fi dus?
- La dracu-n praznic, Doamne iartă-mă! Cine ştie?
- Departe?
- Departe
- De unde ştii?... Nenea Potoran era un om rău, nu-i aşa, buni-Ana?
- Aşa e. Fii linştită! Nu se mai întoarce el înapoi de-acolo de unde e.

După eliberarea lui, după prima condamnare pentru relaţii sexuale cu minori, în scurtă vreme se aciuă pe lângă buni-Ana, o coafeză naivă şi bună, care avea pe lângă ea o fetiţă la fel de naivă şi de neştiutoare.

- Buni-Ana, ce părere ai despre tanti Laura? Ce crezi tu despre ea?
- Ce părere să am? Niciuna. E o fată frumoasă şi bună.

- Dar tanti Petruța?

- Şi despre ea, la fel. E o fată frumoasă şi bună. Păcat că nu vede.

- Ştii de ce te întreb? Fiindcă ele m-au luat la mare fără nicio obligaţie şi acolo era cât pe-aci să mă înec. Poate că mă înecam dacă nu mă salva tanti Laura... Nu ţi-am spus până acum, pentru că mi-au cerut ele să nu zic nimic. Dar acum pot să-ţi spun, fiindcă s-au supărat pe mine şi eu, pe ele şi nu vreau să mai ţin tăcere. Tanti Petruţa mi-a zis să mă duc acasă că s-a săturat de mine ca de mere pădureţe. Dar eu am fost ascultătoare. N-am ieşit niciodată din cuvântul ei. Tanti Laura a zis că se duc la Bucureşti, dar eu cred că m-au dus cu preşul, ca să scape de mine. Tu ce crezi?

- Dacă s-au supărat cu adevărat, eu zic că le-a trece. Fii liniştită! Vor uita supărarea şi la întoarcere, te vor chema din nou la ele şi vor fi din nou cum au fost mai înainte, pentru că oamenii buni nu se schimbă uşor. Au şi ei momente de supărare, griji şi probleme, ca toţi oamenii... Că şi soarele se mai ascunde câteodată. Cerul, înalt şi senin până mai ieri, se acoperă de nori albi şi negri, dar, într-o zi sau două, iar se face frumos. Soarele apare din nou, strălucitor şi înalt, cum a fost.

- Asta se întâmplă cu soarele şi cu vântul, dar nu şi cu oamenii. Pe urmă, recunosc că eu am supărat-o, făcând o boacănă cât tine de mare.

- Ce boacănă ai făcut?

- Am ieşit cu Ţuni la plimbare şi nu departe de noi, l-a călcat o maşină.

- Şi a murit?

- Pe loc. L-a făcut pilaf... Şi tanti Petruţa s-a supărat foc pe mine şi de-atunci a zis că nu vrea să mă mai vadă înaintea ochilor.

- Cum l-a călcat, pe trotuar?

- A vrut să treacă strada, la Şari.

- Doamne fereşte!

- Căţeluşa asta a lătrat un pic la el, ca şi cum l-ar fi chemat la ea, şi Ţuni atât aştepta. Nici una, nici două, a dat să treacă bulevardul, să meargă la ea.

- De unde ştii tu că era o căţeluşă? O cunoşti?

- Ştiu, fiindcă avea o fundă verde la gât.

- Verde sau roşie?

- Verde. . Numai fetiţele poartă fundiţă la gât.

- Atunci, trebuie să fi fost roşie.

- Nu, buni-Ana. Era verde. Ce, nu cunosc eu culorile?

- Nu cumva tu i-ai făcut capătul şi lui Mogo?

- Ba da, dar n-am vrut. N-am nicio vină eu, buni-Ana. S-a întâmplat întocmai ca şi cu Ţuni. Dar, să nu mă spui, buni-Ana! Să nu mă spui, că mă duc şi eu să trec bulevardul pe-acolo.

- O, nu. Să nu faci o prostie ca asta, pentru sufletul lui bunică-tu care ştii cât de mult te iubea! Nu te spune bunica, n-ai grijă! Asta e secretul nostru. Nu trebuie să-l afle nimeni.

- Buni, de ce unii copii au de toate? Şi mamă, şi tată, şi fraţi şi surori, şi păpuşi şi jucării, şi ponei, şi câine, iar alţii n-au nimic?

- Pentru că unii au noroc; au mâncat ceva când au fost mici.

- Şi toată viaţa mea va fi plină numai de întâmplări nefaste?

- De unde ştii cuvântul acesta urât?

- De la tanti Petruţa şi tanti Laura. Ele spun aşa: ,,Iar am avut o zi nefastă"Adică, urâtă.

- Ei, ele sunt mari. Pot spune. Lor li se mai întâmplă să aibe şi zile nefaste. Dar ţie, n-ar trebui. Tu eşti o fetiţă cuminte şi frumoasă, bună şi ascultătoare. Fetiţele ca tine n-ar trebui să aibă zile nefaste. Eu n-am avut aşa ceva niciodată şi nici mama ta n-a avut. Copiii trebuie să aibă numai zile frumoase, fiindcă ei sunt inocenţi şi puri.

- Cum ai zis? Inocenţi şi puri?... Adică cum?

- Adică nevinovaţi.

- Aşa e. S-a întâmplat să-i calce o maşină, dar eu n-am nicio vină. N-am vrut să-i calce Poate să aibă poliţia, fiindcă n-a pus semafor şi semne de trecere.

Buni-Ana încheie decisiv

- Bineînţeles, poliţia e de vină: trebuia să facă loc de trecere şi pentru câini. Bulevardul e larg şi lung şi trecerile rare.

Miuţa da semne de oboseală. Filosofia asta lungă cu bunica o epuizase.

- Buni-Ana, eu numai pe tine te iubesc. Pe tanti Laura şi tanti Petruţa nu le mai iubesc deloc.

Şi după o pauză mai lungă:

- Dar pe ele oare cine le iubeşte, buni-Ana?

- Ştiu eu? Poate că mama lor.

- Dar n-au mamă nici ele.

- Atunci, doamna Livia.
- Ea, nu cred. Tanti Petruța vorbește urât despre ea. Ea, fiind una din acelea care-i face multe zile nefaste... Poate că Bastian sau Paul...
- Dar Paul cine este, că nu mi-ai vorbit niciodată despre el?
- Un prieten de-al lor.
- Atunci, da. Dacă sunt prieteni adevărați, ei trebuie să fie iubitorii lor.
- Bastian vede. El o iubește pe tanti Laura, pentru că și ea vede, iar Paul o iubește pe Petruța, fiindcă nici el nu vede. O strânge în brațe și o sărută cam des.
- Ei, da, s-ar putea. Cam așa trebuie să fie. Bine că mi-ai spus.
- Buni-Ana, vrei să vezi desenul meu? Am desenat un cățel cu fundă la gât.
Bunica își puse ochelarii pe nas și privi îndelung desenul nepoatei.
- Nu cumva asta-i Șari, aia cu fundă la gât?
- Chiar ea e. Ai ghicit. E curva de Șari.
- Un singur lucru n-ai reușit: să-i pui o fundă roșie ca la domnișoare.
- Dar i-am pus, buni. Tu nu vezi? Nu i-am pus cercei și colier. În rest, nimic nu-i lipsește.
Miuța se ridică de la masă lăsând totul baltă. Căsca mereu și se freca des la ochi.
- Și mâine e o zi. Azi nu mai pot. Mă duc să mă culc.
- Du-te, scumpa mea, că vine și buni imediat!

XXI

După cooptarea lui în comitetul bisericii, Paul primi mai multe însărcinări să organizeze și să conducă programul pentru copii, corul și muzica instrumentală și bineînțeles, să țină ora de rugăciune și să predice, în locul fratelui Marian care s-a retras strategic din toate sarcinile încredințate lui de comitet, și în cele din urmă, chiar din biserică. În fapt, Paul luase locul și sarcinile celor mai mulți membri ai comitetului, împins oarecum de la spate de frații și surorile mai vechi, ca și de noii veniți care cereau cu insistență acordarea unui rol mai

mare fratelui Pavel, un tânăr foarte serios şi bine pregătit. Ocupase fără să vrea şi fără să-şi dorească funcţia de pastor, în locul fratelui Zaharia, plecat temporar în Statele Unite, cu probleme pastorale. Locul şi funcţia aceasta era văzută cu ochi buni cam de toată lumea, el fiind cel mai pregătit sub aspect teologic, având de susţinut doar examenul de licenţă, la care lucra de mai multă vreme, fiind vorba de o temă foarte dragă: Tradiţie şi inovaţie în biserica lui Christos.

Fratele Luca, Marcu şi ceilalţi n-aveau încotro. Nu se puteau da uşor laoparte, dar nici să preia frânele bisericii nu puteau. Ca unii care n-aveau suficientă pregătire, nu se puteau aşeza singuri în fruntea bucatelor, cu toate că râvna şi experienţa nu le lipsea. Pe urmă, practica mai multor biserici din Occident, din S.U.A., Anglia şi Olanda în primul rând, unde lipsa vederii nu constituia o piedică serioasă nici în bisericile neoprotestante, nici în cele tradiţionale. Dimpotrivă, constituiau un exemplu care putea fi urmat şi la noi, mai ales în caz de forţă majoră, cum era cazul de faţă.

Fratele Zaharia era informat în mod curent despre starea bisericii. Aveau grijă s-o facă fratele Luca şi fratele Marcu, în calitatea lor de membri ai presbiteriului. Şi cum acela n-avea nimic împotrivă, în sensul că nu spunea nici da, nici ba, când le răspundea, fiindcă o făcea foarte rar, lucrurile mergeau cam de la sine, fără împotmoliri şi fără cârpeli şi mai ales fără indicaţiile lui, mergeau înainte, cu voia lui Dumnezeu şi ştirea forurilor eclesiastice superioare. Evident că biserica de azi nu mai semăna cu cea de ieri. Cunoscuse multe schimbări, multe şi importante. Nimeni nu se mai simţea confortabil când se întâlneau aici - în dragoste pentru Domnul nostru Iisus Christos şi în bucuria de care ai parte la întâlnirea cu fraţii şi surorile cunoscute.

Nu acelaşi lucru se petrecea şi în rândul celor nou veniţi, care trăiau sentimentul unei victorii de grup Până la Revoluţie se mai întâlneau ei la clubul Asociaţiei şi la locul de muncă, unde-şi mai duceau şi copiii şi partenerul de viaţă, la câteo bere şi un pahar de vorbă bună, cu muzică şi dans, apropieri şi pipăieli furate. Sigur că nu mai era ca atunci, pentru că nimic nu mai era la fel ca înainte Dar nu era rău nici acum. Se puteau întâlni. Puteau povesti. Puteau râde şi glumi fără nicio oprelişte, că doar erau între prieteni şi cunoştinţe. Bineînţeles, în limitele decenţei şi a bunului simţ

strămoşesc. Puteau face orice. Şi asta se întâmpla mereu. Nu totdeauna la fel, dar cam des, mai cu seamă sâmbăta şi duminica, după amiază, când buna dispoziţie venea pe undele poeziei, corului şi muzicii instrumentale. Un singur lucru poate că mai lipsea şi despre care începuse să se vorbească din ce în ce mai des şi în cercuri mai largi şi cu toată gura: C-ar fi bine să figureze în calendarul bisericesc, în anuarul sărbătorilor şi sfinţilor sărbătoriţi şi unul dintre ei... Desigur, cel mai bun şi mai cuminte, cel mai neprihănit, mai învăţat şi mai vrednic de respect, cel mai bogat în credinţă şi cu dragoste de fraţi. Cineva avansase deja propunerea ca acesta să fie fratele Pavel, un tânăr instruit şi cu sufletul curat. Petruţa se arătă de acord, sprijinind propunerea venită din grupul celor nou veniţi, dar nu cu toată convingerea şi nu fără să aducă noi argumente. După părerea ei, Paul era aproape sfânt. În orice caz, un tip inteligent şi blând, cu ştiinţă de carte, cu foarte puţine păcate la catastif. Dar nu ea era aia care să-i numere păcatele. Avea cine. De aceea, nu spuse nimic când auzi propunerea.

Fratele Luca se ridică în picioare şi spuse cu glas mare:

- Fraţilor şi surorilor, am bucuria să vă anunţ că azi îl avem în mijlocul nostru pe fratele Pavel, care ne va împărtăşi din harul lui Dumnezeu, revărsat şi asupra lui cu supra de măsură şi care ne va face şi pe noi părtaşi la înţelepciunea lui Dumnezeu, a cuvântului viu, aşa cum numai el ştie s-o facă; să ne umple inima şi sufletul de frumuseţea cuvântului sfânt, care înfloreşte pe buzele lui precum bobul de grâu pus în loc potrivit Te rog, frate Pavel, revarsă harul şi pacea lui Dumnezeu asupra noastră şi în duminica asta!

Fratele Pavel se ridică şovăind; îşi pipăi nodul de la cravată, apoi nasturii hainei, îşi drese glasul uşor, până se făcu tăcere deplină, şi începu lin, cu vocea unui heruvim:

- Fraţilor şi surorilor, azi aş vrea să vă vorbesc despre relaţia dintre Domnul nostru Iisus Christos şi oamenii fără vedere, aşa cum rezultă ea din Noul Testament şi nu numai, pentru a vedea cum a decurs ea şi cum s-a revărsat harul şi binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestor persoane în contextul istoric dat şi în contextul revărsării harului lui Dumnezeu peste un popor puţin credincios, bântuit de îndoială şi

nestatornicie. Când îți propui un obiectiv ca acesta, trebuie să pornești evident de la Biblie și în primul rând, de la Noul Testament; Biblia fiind opera înțelepciunii Sfântului Duh, expresia cea mai cuprinzătoare și mai elocventă a concepției despre lume și viață și cu precădere despre individ și societate, un domeniu din care putem deduce concepția și atitudinea față de individul cu probleme fizice sau psihice, și față de omul cu probleme de vedere îndeosebi. Fără îndoială că mulți au auzit aceste cuvinte: „Poate oare orb la orb să-i arate calea? Nu vor cădea în râpă amândoi?" (*Luca, VI, 39*) Sau. „Când un orb călăuzește pe un alt orb, nu vor cădea amândoi în groapă?" (*Matei, XV*). Îi răspund eu evanghelistului: nu totdeauna, pentru că la modul concret, cei fără vedere știu foarte bine că deficientul e mai atent decât persoanele cu vedere și unde cunoaște drumul, poți fi sigur că te va conduce la fel de bine ca un om văzător. Dar să mergem mai departe și să vedem în ce situații îl vom găsi

Pentru cititorul Noului Testament, prima impresie este una copleșitoare. De la început asistăm la o scenă aproape incredibilă: o mulțime de oameni nefericiți care vin la Iisus pentru vindecare și alinare. Parcă vezi ulițele Ierihonului, Ierusalimului și a celorlalte așezări evreiești din Galileia și Iudeia, pline de o lume pestriță, de oameni desculți și dezbrăcați, nemâncați și însetați de câteva zile, ținându-se ciotcă după Iisus și cerând, implorând milă și îndurare: „Învățătorule, ai milă de noi!". Printre ei, foarte mulți demonizați, ciungi, ologi, surdomuți și bineînțeles numeroși orbi. În fața acestui puhoi de estropiați, Iisus se oprește, se duce spre ei sau așteaptă ca ei să se apropie. Oamenii vin și se ating de veșmintele lui. Pe alții îi atinge el însuși întrebându-i: „Ce vrei să-ți fac?" sau: „Crezi tu că pot să fac aceasta?" - întrebare la care toți nefericiții răspund aproape invariabil: „Da, Doamne, cred."

Toate cele patru evanghelii sunt pline de asemenea cereri și tămăduiri miraculoase, încât te aștepți ca și surdomuții să ceară același lucru.

Evanghelistul Matei vorbeşte despre doi orbi care strigau după Iisus în gura mare. Relatarea este impresionantă. Pare pur şi simplu vie, dacă poţi să-ţi imaginezi scena înfăţişată de Matei, cu mijloace simple şi cuvinte puţine. Povesteşte evanghelistul: „La ieşirea din Ierihon, o mare mulţime de oameni venea după el. Şi iată că doi orbi care şedeau lângă drum, auzind că trece Iisus pe acolo, au început să strige. „Ai milă de noi, Doamne, fiul lui David!" Atunci Iisus s-a oprit, i-a chemat şi le-a zis: „Ce voiţi să vă fac?" „Să se deschidă ochii noştri, Doamne." - i-au zis ei." (*Matei*)

Evanghelistul Marcu ne spune ceva şi mai interesant: „După ce au venit în Betsaida, - locul naşterii celor doi apostoli, Petru şi Andrei - oamenii au adus la Iisus un orb şi l-au rugat să se atingă de el Atunci Iisus, luându-l pe orb de mână, l-a scos afară din sat. I-a pus scuipat pe ochii lui; şi-a pus mâinile peste el întrebându-l dacă zăreşte ceva." (*Marcu, VIII*)
Ce trebuie remarcat aici? Nu întâmplarea ca atare şi nici modul cum are loc tămăduirea, ci ceva mult mai important: faptul că Iisus îl ia de mână şi-l scoate afară din sat... Adică ceva extraordinar, fraţilor şi surorilor! Imaginaţi-vă că s-a apropiat de el, l-a luat frumos de mână şi au mers alături o vreme, până când a găsit un loc potrivit cu ceea ce voia omul să-i facă. Vă puteţi imagina lucrul acesta? L-a luat de mână şi a mers alături de el până au ieşit afară din sat... Nu este extraordinar, dragii mei fraţi şi surori? Fără îndoială, este un fapt singular. Ca să-i facă ce?... Ca să-şi pună mâinile peste el. Adică, pe capul lui, sau pe umerii lui, după cum obişnuia marele taumaturg. Gestul acesta reprezintă expresia cea mai grăitoare a grijii acordate unui suferind de „doctorul" Iisus. Dacă avem în vedere că rar ai să vezi un medic care să te ia de mână şi să facă pe lângă tine câţiva paşi prin cabinetul său Cine a trăit umilinţa aceasta va înţelege frumuseţea gestului lui Iisus.

Doctorul Luca, un alt mare evanghelist ne povesteşte un alt caz la fel de frumos şi de interesant,

care vorbeşte despre grija şi bunăvoința, compasiunea şi înțelegerea Mântuitorului nostru: „Iar când Iisus s-a apropiat de Ierihon, un orb şedea la marginea drumului şi cerşea. Auzind el mulțimea trecând, a întrebat ce este asta? Şi i-au spus lui: „Trece Iisus din Nazaret." Atunci a început să strige şi să zică: „Iisuse, fiul lui David, ai milă de mine!" Iisus s-a oprit şi a poruncit să-l aducă la el." (*Luca, XVIII*)

De subliniat şi aici divina bunăvoință şi promptitudinea cu care răspunde Iisus la îmbulzeala mulțimii şi la chemările venite din toate părțile. Iisus găseşte totuşi timp să se oprească şi aşteaptă să-i fie adus orbul, când ar fi putut să treacă mai departe, aşa cum fac toți medicii din zilele noastre, presați de timp şi de problemele lor personale

Evanghelistul Ioan ne prezintă cazul unui orb din naştere, încercând să facă o dezbatere mai amplă asupra subiectului. Este prima oară că ni se spune lucrul acesta, ceea ce ar putea însemna două lucruri importante: că erau mulți orbi la vremea aceea: unii la propriu, alții la figurat; mulți dintre ei din naştere, în timp ce alții au rămas orbi în timpul vieții, din copilărie sau mai târziu. Adică ceea ce azi s-ar putea numi orbi cu cecitate congenitală şi orbi cu cecitate dobândită.

Poate că aşa se explică de ce, la întrebarea ucenicilor săi, „Cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui?" Iisus le răspunde: „Nici omul acesta, nici părinții lui..." (*Ioan, IX*).

Fariseii - o sectă religioasă foarte importantă în epocă, despre care Iisus are numai cuvinte grele de spus (*Evanghelia după Luca, XI*), - nu se mulțumesc să constate pur şi simplu faptul

în sine, ci întreprind un soi de „anchetă medicală", întrebându-l mai întâi pe orbul tămăduit, apoi pe părinții lui şi în final pe Iisus cum s-a produs lucrul acesta? Dacă era într-adevăr orb din naştere, cum de şi-a recăpătat vederea? Pentru că nu puteau înțelege cum s-a făcut, unii dintre farisei au zis: „Doar n-om fi şi noi orbi?" O întrebare cu subînțeles; la care Iisus le

răspunde şi el la fel: „Dacă aţi fi orbi, n-aţi avea păcat. Dar voi ziceţi: „Noi vedem". De aceea păcatul vostru rămâne."(*Ubidem.*)

Desigur că există şi un sâmbure de adevăr aici: în sensul că mulţi dintre părinţii de azi şi de atunci n-au destulă grijă de copiii lor. Îi lasă singuri, nesupravegheaţi, cât timp sunt încă mici şi nu se pot apăra. Sunt înfiorătoare cazurile de copii muşcaţi de porc sau de câine, de şobolani sau de alte jivine sălbatice din cauza neglijenţei unor părinţi iresponsabili. Tot vina lor e şi atunci când copilul a fost conceput în timpul sau în urma unor acte de beţie sau ca purtători ai unor agenţi patogeni cu astfel de consecinţe. Există cazuri de copii cu probleme de vedere şi la familiile de nevăzători, moştenite de la genitorii lor. Dar aici Cauza este o morbiditate ereditară şi nu e vina cuiva. Pe urmă, dragostea de mamă, dorinţa de-a avea copii este foarte mare. Trece de multe ori dincolo de prudenţa şi cuminţenia părinţilor.

Pentru a înţelege lucrul acesta, ajunge să ne gândim la femeile lui Israel, pentru care faptul de-a rămâne fără copii însemna o mare ruşine, o pedeapsă şi un blestem venit de la Iehova. Amintim aici purtarea fetelor lui Lot, care i-au dat tatălui lor vin să bea, ca să se poată culca cu el pentru a nu rămâne fără urmaşi. Şi să nu credeţi că incestul era ceva obişnuit în poporul lui Israel! Dimpotrivă, era socotit o mare nelegiuire şi pedepsit cu moartea. Şi totuşi au făcut-o. De ce? Pentru că facerea de prunci era socotită drept o binecuvântare, un dar şi un semn de mare îndurare din partea lui Yahve. Moise era un legiuitor sever şi nu putea îngădui incestul, sodomia, zoofilia sau pedofilia, considerate păcate de neiertat, fărădelegi care pângăreau „poporul ales", deşi era suficient de îngăduitor cu cei ce săvârşeau un omor, prevăzând pentru ei mai multe „cetăţi de scăpare", unde să se refugieze ucigaşii din calea celor care ar fi vrut să se răzbune pe ei înainte de judecată.(*Deuteronom, IV* şi *Numeri, XXXV*) Dragi ascultători, cei care aţi citit sau auzit aceste evanghelii,

cunoaşteţi esenţa acestor relatări: că Iisus a făcut pe cei orbi să-şi recapete vederea. Cu ce mijloace? După ce procedeu? Pe unii ungându-le ochii cu „tină". Pe alţii, cu scuipat. Pe unii atingându-i cu degetele, iar pe alţii, doar prin puterea cuvântului: „Credinţa ta te-a mântuit" sau: „Facă-ţi-se ţie după credinţa ta!". Cu două sau trei formule folosite cam în această formă pentru toate tămăduirile săvârşite. Ceea ce ne interesează însă pe noi este altceva: aspectul formal, modul cum decurge întâlnirea dintre Iisus şi persoanele fără vedere, felul cum se apropia de ei şi cum îi trata. Adică acele aspecte pe care le-am subliniat la locul potrivit. Aţi văzut că Iisus nu se lasă antrenat de şuvoiul mulţimii, trecând repede înainte pe drumul său, fără să ia seama la chemările celor care se ţin după el strigând în gura mare. Cu atât mai mult, cu cât nu era uşor să te apropii de el. Dimpotrivă, toţi evangheliştii ne spun că încetinea pasul, se oprea locului şi poruncea să-i fie adus omul. Şi să vă închipuiţi că era împresurat de gloate mari de oameni şi că numărul celor ce strigau după ajutor era nesfârşit; că avea un drum şi un scop mai dinainte fixat! Trebuia să ajungă undeva. Era aşteptat într-o casă de un bolnav sau un muribund sau numai imobilizat. Evangheliştii ne spun că se oprea. Chema orbii la el; se atingea de ochii lor; îi lua de mână şi făcea alături de ei câţiva paşi, ca un prieten binevoitor sau ca o rudă apropiată. Făcea adică ceea ce-ar trebui să facă toţi oamenii cu vedere când văd un orb aflat într-o încurcătură oarecare: să traverseze strada, să intre într-un magazin sau să urce într-un mijloc de transport. Aţi întâlnit desigur şi voi oameni binevoitori, care sar să te ajute, dar nu ştiu cum să procedeze. Unul te ia uşor de cot, altul merge pe lângă tine, fără să te atingă, îndrumându-te doar verbal. Iisus îi lua de mână şi mergea alături de ei, aşa cum procedează doar rudele şi prietenii adevăraţi.

Vom înţelege şi mai bine nobleţea gestului Mântuitorului Iisus, dacă ne gândim la „orbul" lui Sadoveanu din povestirea „Orb sărac" din volumul

Hanul Ancuței, personaj pe care-l aduce la han o vecină din sat, trăgându-l după ea cu o „frânghioară". Sau, dacă ne gândim la Oedip ajuns orb. Pentru că intrase fără să-și dea seama în „crângul eumenidelor", a venit la el poporul să-l scoată afară, să nu pângărească locul cu prezența lui de orb. (*Oedip la Colonos*)

Atitudinea aceasta binevoitoare de înțelegere și protecție pentru omul infirm o regăsim și mai explicit exprimată în Vechiul Testament, așa cum reiese din Leviticul: „Să nu vorbești de rău pe un surd și să nu pui înaintea unui orb nimic care l-ar putea face să cadă!" (*Leviticul, XIX*)

Și pentru ca porunca să aibă putere de lege, să fie cunoscută și respectată de tot poporul lui Israel, după o serie de blesteme la adresa celor ce săvârșesc fărădelegile cele mai grele, Moise vine în ultima lui carte cu acest blestem îngrozitor: „Blestemat să fie cel ce va face pe un orb să rătăcească pe drum!" (*Deuteronom, XXVII*)

Coroborând toate observațiile de până aici, ar trebui să considerăm că modul acesta de-a vedea lucrurile vine dintr-o concepție mai generală de viață, despre individ și societate; și nu e vorba aici doar de Moise sau de un Rabin mai mult sau mai puțin iluminat, îngăduitor cu oamenii necăjiți, ci de un popor întreg și nu de unul mare, modern, cultivat, exponentul unor principii generoase ca dreptul la șanse egale și la o viață decentă pentru toată lumea, ci de unul aproape primitiv, obișnuit cu creșterea și îngrijirea animalelor și cultivarea unui sol sărac, de slabă productivitate, hârșit în lupte și războaie cu neamurile învecinate pentru cucerirea pământului făgăduit

Dacă ar fi numai atât, și încă ar fi de-ajuns ca să putem spune că acest popor martir de foarte mare calitate, peste care au trecut toate nenorocirile pământului, acest popor risipit în cele patru zări de mai multe ori în cursul istoriei lui zbuciumate, a avut pentru orbi cea mai umană atitudine, grijă și înțelegere. Acesta este poporul evreu...

Mai spuse încă două sau trei fraze şi încheie mulţumind pentru atenţie şi răbdare.

Fratele Luca invită adunarea la intonarea unei cântări de slavă şi mulţumire Părintelui Ceresc; după care, fratele Marcu începu singur o rugăciune ad hoc, repetând obositor, după două-trei propoziţii anoste: „Da, Doamne! Te rugăm în numele Adunării şi fratelui nostru, fără vedere!..." Până ce lumea îşi pierdu răbdarea şi începu să se foiască.

O voce groasă şi puternică sparse tăcerea cu un apel la adresa vorbitorului:

- Bravo, Pavele! Ai vorbit frumos şi adevărat.

Urmat imediat de altul piţigăiat:

- Felicitările mele! Felicitările noastre, sincere!

Întrerupt de propunerea altei femei

- Eu cred că fratele Pavel ar putea fi trecut în calendarul sfinţilor şi sărbătorit în fiecare an ca toţi sfinţii. De aceea, propun ca mai marii bisericii noastre să întreprindă demersurile necesare pe lângă Patriarhul României pentru a fi trecut cât mai repede în rândul sfinţilor!

- Ba eu cred c-ar şi bine să mai aşteptăm. - spuse cineva izbind cu cârja în podea. - Pe urmă, de ce să vină de la voi? Şi la bere, şi la cafei, şi la mântuire tot voi? Peste tot numai voi, orbii?... Noi, ăştilalţi invalizi, ciungi şi ologi, noi n-avem aceleaşi drepturi ca şi voi?

Fratele Luca interveni împăciuitor:

- Vă rog să nu ne precipităm! Vom face tot ce se cade. Fiţi liniştită, soră!

- Nu te teme, Şandor-baci! Nu ţi-o ia nimeni înainte. Dumneata ai 80 de ani, iar noi ăştilalţi avem cei mai mulţi dintre noi cincizeci sau şaizeci - spuse Mariana, ca una care-l cunoştea demult ca un om veşnic nemulţumit şi cârcotaş de rând.

- Are dreptate Şandor-baci. - răspunse Avidi.

Paul se făcu roşu la faţă. O sudoare rece îl scăldă de la spate.

- Are dreptate dumnealui. Eu sunt prea tânăr şi nu mă simt vrednic de aşa cinste. Dar, am un coleg la

Bucureşti care ar primi cu plăcere canonizarea aceasta. E vorba de fratele Serghi Bratu Zurba care era să fie exclus din biserică anul trecut, pentru că a vrut să ridice o catedrală pentru toţi invalizii lumii, cu fonduri europene, nerambursabile. Drept urmare, a fost exclus doar din corul bisericii. El ar primi cu plăcere, găsind chiar că i se cuvine.

Şandor-baci ieşi din bancă, îşi făcu loc spre ieşire boncăluind cu cârja lui grea, de lemn, parcă mai tare de cât o făcea de obicei. Ajunse la garderobă. Îşi luă pardesiul şi pălăria. Îşi aprinse o ţigară şi ieşi trântind uşa. Nu ploua încă, dar tuna şi fulgera ca la sfârşitul lumii. Reuşi să facă cinci sau şase paşi până la portiţă, când auzi deasupra capului său un bubuit îngrozitor, precedat de un fulger apocaliptic. Părea că se va nărui tot cerul în capul lui. Ce să facă? Să se întoarcă sau să se îndepărteze mai repede?...

Când sosi ambulanţa, îl găsi îndoit peste grilajul de fier forjat.

O parte din Adunare începu să aplaude, semn că erau de acord. Înţelegând şi restul că Adunarea era pe sfârşite, începură să se caute unii pe alţii şi să se îndrepte spre ieşire. Dar fratele Luca îşi reluă cuvântul, trecând în mod natural peste liniştea aşternută în urma plecării moşneajului nemulţumit.

- Să luăm aminte la cuvintele psalmistului şi să citim din psalmul 6: „Doamne, nu mă pedepsi cu mânia ta şi nu mă mustra cu urgia ta! Ai milă de mine, Doamne, căci mă ofilesc!"...

Deodată cineva strigă cu glas mare:

- Foc! Foc, oameni buni! Afară toată lumea!

Luca şi Marcu făcură ochii roată şi în aceeaşi clipă un urlet de leu încolţit ţâşni din gura lor cea mare:

- Afară toată lumea! Repede! Repede!

Cei mai iute de picior erau deja la uşă. Cei mai mulţi însă nu pricepeau încă nimic. Se uitau împrejur, dar nu vedeau nimic. Ce foc? De unde foc?... Se simţea ceva fum şi arsură, dar foc nu se vedea nicăieri. În ultima vreme, mereu lua foc câte ceva: un magazin, un

depozit, o cabană sau un hotel. Din ce cauză? Din vina cui? Luca şi Marcu din doi paşi fură la uşă, încercând s-o scoată din ţâţâni. După ei, şi ceilalţi, răsturnând scaune şi mese, sărind peste obstacole în ciuda anilor şi a beteşugului fizic de care sufereau Cei cu probleme de mişcare îşi luară cârja la repezeală şi începură să-şi facă loc spre ieşire, ţopăind într-un picior, ca şi cum ar fi fost teferi. Dar uşa era îngustă şi strâmtă, greu să te strecori afară mai repede. Dar, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns nenorocirea produsă, unul dintre cei cu probleme, scăpă cârja din mână şi după ea, se prăbuşi şi el. Căzu la pământ chiar în pragul uşii, ceea ce antrenă după el şi alte căderi. Se produse o buluceală nemaipomenită. Din pricina mulţimii care voia să iasă, nimeni nu se uita ce era dedesupt, contribuind astfel la creşterea învălmăşelii. Toată lumea urla, ţipa cu disperare. Femeile plângeau. Bărbaţii înjurau, călcând în picioare pe cei căzuţi jos.

Mirela o luă de mână pe Petruţa; îl luă şi pe Paul şi unul după altul, încercară să-şi croiască drum spre ieşire. Paul se strecură cel dintâi, călcând peste trupul celor căzuţi ca un buldozer demult încercat, trăgând-o şi pe Mirela după el. Simţind trup de om sub picioare, Petruţa se desprinse de Mirela şi rămase pe loc, aşteptând ca cel prăbuşit să se ridice

Ne simţind nicio mişcare, se aplecă instantaneu şi descoperi la picioarele ei trup de femeie schilodit şi crâmpoţit, urlâmd disperat: „Oameni buni, oameni buni! Fraţilor! Aveţi milă de mine! Nu mă lăsaţi să mor ca un câine!"

Petruţa încercă s-o ridice trăgând de veşmintele ei ei ferfenicite, de trupul ei inform, greu de găsit mâinile şi picioarele, fundul şi capul aflat sub mulţimea care venea din spate ca un tăvălug nivelator. Nu i se mai auzea nici glasul acela frumos, ştiut de toată lumea, cu care lăuda pe Domnul în fiecare duminică. Era sora Aurelia, o femeie cu voce de aur şi inimă de mătase, pe care Petruţei i se păru c-o recunaşte după părul înalt coafat,

mirosind a spumant şi fixativ de bună calıtate. N-o putea ridica, dar n-avea nici s-o lase pradă pârjolului...

Nu vă împingeţi, oameni buni! Nu vă împingeţi! E cineva prăbuşit aici, jos. E o femeie, o soră bătrână...
Se agita Petruţa Ţipa în disperare Plângea a neputinţă şi teamă; nu pentru ea, ci pentru cea de jos, dar nimeni nu auzea. Nimeni nu încerca să vadă ce s-a întâmplat; de ce urlă tânăra aia. Oamenii se buluceau; mergeau înainte, zorindu-i pe cei din faţă; călcau în neştire peste cei de jos şi-ar fi zburat, ar fi sărit de-ar fi putut s-o facă. Atât de mare şi de grozavă era spaima de urgia venită din senin. Sinistru le era în spate; le sufla în ceafă greu şi fierbinte, fără să aleagă şi fără nicio milă.

- Doamne, apără şi păzeşte pe toată lumea! – exclamă Mirela înghiţind prima gură de aer curat. – Ai milă de noi şi nu ne osândi! Am scăpat neprăjiţi. Hai să ne îndepărtăm, că ne prinde pârjolul!

- Unde-i Petruţa? – întrebă Paul îngrijorat.

- Nu ştiu. A rămas în urmă. - răspunse Mirela. – S-a lăsat de mâna mea

- Nu se poate, draga mea. Du-te şi ia-o pe sus! N-o putem lăsa pradă dezastrului Mir, intră, te rog, după ea şi trage de ea cum am tras eu de tine! Ştiu că sunt oameni căzuţi jos. Călcaţi peste ei fără nicio grijă! N-or muri ei din cauza voastră, două trestii subţiri şi uşoare . Mirela se apropie de uşă.

- Petruţa! Întinde mâna spre mine! Fă un pas înainte! Aşa... Încă unul!...
Luca şi Marcu trăgeau de oamenii căzuţi, în timp ce ambulanţa îşi făcea şi ea datoria. Încărca victimile extrase şı le transporta la spital.

În clipa următoare, Petruţa simţi o flamă în păr tăindu-i respiraţia. Ţipă speriată şi făcu doi paşi înainte, călcând peste cârja unui om căzut.

XXII

Era deja vineri, un nou sfârşit de săptămână. Bastian nu intră la Petruţa, cum obişnuia să facă până atunci: fără să se anunţe şi fără să ciocănească la uşă, ci aşteptă să se deschidă uşa şi s-o vadă chemând un alt pacient Urmărea vinovat, ca un câine flămând, care, furând o bucată de carne de pe masa stăpânului său, nu îndrăzneşte să dea ochii cu el. Scotea numai capul pe uşă. Mergea la o cafea, la o ţigară cu ochii pe cabinetul ei. Dar Petruţa, nimic, nicio mişcare. Ar fi fost şi greu, fiindcă ea nu ieşea la cafea şi cu atât mai puţin la ţigară Pe urmă, ar fi avut timp destul cinci zile să treacă pe la ea şi să-i explice de ce şi cum, dar calculul lui masculin îl ţinu departe de cabinetul ei. Orgoliul lui de bărbat îi spunea simplu: De ce să facă el primul pas? De ce să nu-i lase ei prima mutare? Poate că nu era rău să lase lucrurile aşa, să treneze o vreme, o săptămână sau două? Ca să priceapă că el e bărbat, că nu moare el de dorul ei, că viitorul ei e legat de viitorul lui în chip univoc

Dar nevăzând nicio mişcare, se hotărî s-o întrebe pe Mirela. Asta ieşea, intra, chema un pacient înăuntru, îl lămurea pe altul să plece, să nu mai aştepte degeaba. Şi când văzu că lucrurile mergeau tot aşa, se apropie de ea şi-o întrebă:

- Petruţa e înăuntru?
- Nu. Petruţa e la spital. N-ai auzit? A suferit un accident îngrozitor şi a fost internată la spital.

Când auzi de accident, Bastian se gândi la un mijloc de transport, la o maşină fără frână. Ce accident ar fi putut avea atât de grav? Un şofer băut, un vitezoman, care să fi călcat pe acceleraţie în loc să calce pe frână. Sau care să fi căscat ochii la soare, că ăştia nu văd decât drumul deschis.

- Ce fel de accident?
- N-ai auzit? A luat foc biserica
- Când?
- După ce-ai plecat tu.
- Şi ce-a păţit?
- A fost cuprinsă de foc împreună cu Paul Avidi, colegul ei, ghitaristul.

- Nu mai întrebă nimic. Era clar, cât se poate de clar, din moment ce era la spital.

- Poate fi văzută?

- Nu. Două-trei săptămâni , în niciun caz.

Bastian intră în cabinetul lui şi nu mai ieşi toată ziua. Oare, mama lui ştia? Nu trebuia anunţată?

Trecu pe la ea găsind un motiv plauzibil. Trebuia s-o întrebe dacă poate pleca mai devreme acasă. Dar se trezi întrebând altceva

- Mamă, ai auzit ce-a păţit Petruţa?

- Am auzit, - răspunse ea sec. – Din păcate, va trebui să pasez toţi pacienţii ei spre Tabita şi Irma. Va avea o vreme cam mult de lucru Tabita, dar să sperăm că nu va dura foarte mult.

Bastian se îndepărtă abătut. Îşi mai luă o cafea şi îşi aprinse o nouă ţigară. Dacă ar fi rămas lângă ea, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic... Ceasul cel rău...

După slujbă, luă un taxi şi zbură până la spital. Trecu de portar ca un director Când ajunse pe secţie, o asistentă în halat alb îl opri:

- Pe cine cauţi, tinere domn?

- Pe domnişoara Petruţa Bisoc. A fost adusă duminică, seara, după incendiul de la biserică.

- Tânăra aia oarbă?

- Da, pe aia.

- Am înţeles. Ştiu despre cine vorbeşti. Din păcate, nu va putea fi văzută o vreme.

- Totuşi, când credeţi c-aş putea s-o văd?

- Nu ştiu. Nu v-aş putea spune precis. Lasă-mi un număr de telefon şi-ţi promit că vei fi anunţat..

- O.K.

Nu trecu nici o săptămână şi fu înştiinţat că poate veni. Domnişoara era mai bine şi putea primi vizite. Bastian veni imediat şi, întâmplător sau nu, nimeri tot peste asistenta aceea.

- Eşti rudă cu ea? Eşti fratele ei?

- Oarecum.. Sunt un prieten şi un coleg de muncă.

- Foarte bine! A suferit o arsură puternică la faţă şi, dacă lucrurile evoluează cum trebuie, va trebui să facă o grefă de tegument. Părul nu-i o problemă. Va creşte din nou. Dar faţa, obrazul nu va mai arăta ca înainte.

Bastian rămase un minut înaintea uşii. Dacă până mai adineaori era mânat de nerăbdare, acum rămase pe loc neştiind cum să intre, ce să spună şi ce să facă. Veştile erau proaste. Nu-şi putea închipui cum putea să

arate acum chipul ei frumos, devastat de arsura focului şi nici la obrazul ei desfigurat nu se putea gândi.

Ciocăni la uşă şi intră. O încăpere albă şi mică. Erau două paturi, dar Petruţa era singură.

- Ciao, iubi! Ce faci? Sunt Bastian. - se prezentă el văzând-o îmbrobodită cu un bandaj lat şi gros.
Numai nasul şi gura erau la vedere. Rămase în picioare lângă pat. Ce să facă, să o sărute sau nu?. Ce să sărute? Leucoplastul sau pansamentul scorţos, lipit de obrazul ei?
Anticipând gestul lui, Petruţa întinse mâinile spre el.

- Te rog să nu mă atingi! Aşază-te undeva şi încearcă să nu mă atingi! Arsura e încă vie şi nu sufăr nicio atingere.
Bastian se aşeză la picioarele patului.

- Tuţa mea dragă, ştii de ce-am venit?

- Ca să mă vezi, cred, sau pentru vreo explicaţie.

- Nu vreau nicio explicaţie acum. Poate, mai târziu. Acum vreau doar să-ţi cer iertare, pentru că n-am rămas lângă tine. Dacă rămâneam, poate că nu ajungeai aici. De aceea, te rog să mă ierţi! Sunt vinovat, recunosc. Dar, puteam bănui ce-are să fie?

- Stai cuminte! Nu te frământa inutil! N-ai nicio vină şi nu ştiu dacă are cineva A fost o simplă şi stupidă întâmplare, ceva neprevăzut şi poate că imposibil de evitat. Nu ştiu şi nu acuz pe nimeni.

- Eu am aflat de la Mirela.

- Cu siguranţă. Te cred. N-aveai de unde să ştii.

- Tu ai rămas cu Mirela şi Paul. Eu am plecat mai repede din cauza vremii. Am văzut că vine furtuna şi barca mea nu era la adăpost. .

- Aşa e. Nu-ţi fă probleme! A fost un joc al hazardului. Dacă rămâneai, poate c-aş fi scăpat neatinsă. Dar cine poate şti acum sau mai precis, cine putea şti atunci ce va fi?

- Şi cum te simţi aşa în general?

- Încă nu-mi dau bine seama.

- Dar doctorii ce spun?

- Nu spun nimic. Asta însemnând ori că e ceva foarte grav, ori că e prea devreme ca să se pronunţe într-un fel sau altul.

- Va trebui să mai stai mult aici?

- Nici asta nu ştiu. Presupun că încă vreo două sau trei săptămâni şi când voi ieşi de aici, nu ştiu dacă voi mai fi tot aia.

- Cum adică, „tot aia?". Nu înţeleg
- Adică, aia care am fost; aia pe care o ştii tu.
- Ei, de ce să nu fii?
- Pentru că fruntea mea şi obrazul meu vor fi altfel de-acum înainte: mai negre, mai pământii, mai urâte.
Bastian îi puse mâna pe picior.
- Poate că vei ieşi mai frumoasă... Cine poate şti? Trebuie să ai încredere şi speranţă. Medicina e o ştiinţă şi o artă totodată.
- Oricum, suntem neputincioşi în faţa vieţii. Dacă e să-ţi dea peste nas, n-ai încotro. Trebuie s-o primeşti. Culmea absurdului, ştii care e? Că o primesc tot ăia care au mai luat-o şi altădată.
Bastian pricepu aluzia şi nu mai spuse nimic. Avea dreptate Petruţa. Când este s-o iei peste bot, o iau tot ăia mai slabi şi mai lipsiţi de apărare, vorba lui Murphy.
- Oricum ar fi, eu te-am iubit, Bastian, din toată inima mea, cu sinceritate şi fără rezervă. Nu m-a interesat niciodată pe cine ai iubit tu înainte Nici cum, nici când, nici unde; şi nici pe tine n-ar trebui să te intereseze trecutul meu şi în general, trecutul femeii pe care o iubeşti. Cum zice Eminescu? „Viitorul şi trecutul sunt a filei două feţe." (M. Eminescu, *„Glossă"*)
- Cred că ţi-am mai spus povestea mea, dar repet: am fost găsită într-o dimineaţă în parc, de mama lui Milică şi dusă acasă la ei. Tot ea m-a dus la grădiniţa unde lucra şi mai târziu, la şcoală. Vacanţele mele şi uneori sfârşitul de săptămână le făceam la ei, unde mă simţeam ca acasă. Milică îmi era ca un frate. Cât am fost mică, am dormit împreună. Aveau un apartament cu două camere. Nu s-au gândit să cumpere şi pentru mine un pat Şi, de s-ar fi gândit, unde să-l pună? N-aveau loc destul. Aceasta e povestea mea povestită pe scurt, aşa ca să ştii şi tu cum a fost şi nu văd de ce te-ar interesa aceste amănunte. Sunt amănuntele mele, ale unei copile fără părinţi, care a avut nenorocul să crească în sânul unei familii de ţigani. Ca să terminăm odată pentru totdeauna acest capitol, am să-ţi relatez ceva dintr-o carte citită recent:

Un filozof căuta un om cu felinarul aprins ziua în amiaza-mare. S-au adunat câţiva până la urmă, dar filozoful i-a alungat cu nuiaua zicând: „Am zis: oameni, nu lepădături." Atunci s-a găsit unul la fel de înţelept ca şi el şi care a vrut să-i tempereze elanul: „Dacă ai să-l cauţi cu prea multă grijă, s-ar putea să nu-l găseşti

niciodată " (*Diogene din Synope*, respectiv, *Pittacos din Mythylene*).
Înţelege ce vrei, dacă poţi înţelege.

În faţa acestui tablou, Bastian se lăsă jos, în genunchi, copleşit de încărcătura momentului. Îi luă mâna şi o duse la buze.

- Tuţa mea dragă, ştiu lucrul acesta Nu pentru asta am venit. Şi nu-ţi fac niciun reproş, te rog să mă crezi! Am venit să-ţi cer iertare pentru lipsa mea de grijă şi pentru dragostea mea vinovată .. În curând am să-ţi dau o veste extraordinară. Am să-ţi dezvălui numele mamei tale. Acum nu-ţi pot spune decât atât: că te iubesc nespus, cu o dragoste curată. Niciun frate nu şi-ar putea iubi mai mult sora decât mine, de cum te iubesc eu pe tine. Aş vrea să-mi răscumpăr măcar o parte din purtarea mea de până azi.

În clipa următoare intră domnişoara asistentă.

- Bravo! Frumos din partea ta. Niciun cadou n-ar fi putut înlocui gestul acesta simplu, de mult aşteptat - mai adăugă ea şi ieşi din rezervă.

XXIII

Paul se plecă asupra ei şi o strânse în braţe cu dragoste, murmurând:

- La fereastra de uiagă, vine Paul şi întreabă: „Eşti acasă, mândră dragă?"

Petruţa continuă pe acelaşi ton:

- „Acasă-s, dar supărată, că bădiţa meu din sat s-o dus şi m-o cam lăsat..."

- „Încă nu te-o lăsat de tăt, dară te-a lăsa curând." – îi prinse obrajii între palme şi o sărută pasional. – Am citit undeva, n-are importanţă unde, una din cugetările împăratului Solomon care spune cam aşa: „Buzele femeii străine strecoară miere şi cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul" (*Proverbe, V*) şi vreau să te întreb serios şi tu să-mi răspunzi tot aşa Ai avut vreo idilă cu împăratul Solomon? L-ai lăsat să-ţi exploreze cerul gurii? Atunci de unde ştie el lucrul acesta? Pentru că nu-i o născocire, e clar.

Petruţa, protejându-şi faţa.

- Te rog să ai grijă, că mă ustură orice atingere! Cât priveşte problema care te frământă, îţi răspund foarte simplu şi cât se poate de sincer: nu-mi amintesc întâmplarea. Dar, dacă spune el treaba asta, probabil că aşa e: m-o fi prins undeva, la mijlocul unui capitol sau într-un colţ de pagină şi mi-a făcut-o fără să mă întrebe dacă sunt de acord sau nu. Eu, una, nu-mi amintesc. Pe urmă, dacă împăratul afirmă lucrul acesta, trebuie să-l crezi! Doar e împărat. De ce-ar spune minciuni?

- Pentru că Vlahuţă ne spune hotărât:

„Minciuna stă cu regele la masă.
Asta e cam demulţişor poveste.
De când sunt regi, de când minciună este,
Duc împreună cea mai bună casă."

(Al. Vlahuţă, 1907)

- Gata, am terminat. Atât am vrut să ştiu. Nu mă mai pun cu tine. Cunoşti prea multe amănunte din viaţa marilor personalităţi.Altceva vreau eu să-ţi spun. Vreau să-ţi fac o mărturisire importantă: eu sunt student la Facultatea de Teologie Catolică, după cum ştii; anul patru.

- Oo, asta-i foarte bine! E un lucru extraordinar! Mă bucur pentru tine. Felicitări! Deci voi cunoaşte un episcop catolic peste câţiva ani.

- Nu ştiu. Nu m-am gândit încă la viitor. Nu m-am gândit să îmbrac patrafirul şi să te spovedesc. Nu ştiu dacă-i posibil şi nu-mi propun deocamdată treaba asta. Cunosc un arhimandrit ortodox, nevăzător, de la Sâmbăta de Sus, care merge prin toată ţara şi vorbeşte lumii cu foarte mult har. Am auzit că lumea îl apreciază şi cred că şi mie mi-ar place să fac ca şi el. Există o prevedere scripturistică însă care interzice persoanelor cu probleme fizice să intre în altar. După vederile lui Moise, cei cu „metehne" fizice, cum sunt: orbii, şchiopii, ciungii, gheboşii, cei cu nasul cârn şi alţii nu se pot bucura de asemenea privilegiu. (*Levitic, XXI*) Dar altceva vreau eu să-ţi spun: ceva şi mai trist. Teologia catolică interzice clerului să se căsătorească, să aibă relaţii intime cu o femeie. Înţelegi ce vreau să-ţi spun? Că, deşi îmi eşti foarte dragă, deşi te iubesc foarte mult, că eşti prima femeie care mi-a răscolit inima într-un mod absolut nou, nu vom putea avea niciodată o relaţie de altă natură, un contact sexual, dacă vrei să ţi-o spun direct.

Petruța nu găsi nimic de spus. Îi era drag colegul acesta încă din liceu. Încă de atunci nutrea ceva nespus pentru el: un gând secret, o vorbă dulce, un sentiment duios. Încă de atunci a simțit că e ceva cu el, că n-are curajul să întindă mâna spre ea, s-o caute, să se apropie, s-o atingă, cum fac toți băieții, cum făcea Simion, un elev cu cinci ani mai mic decât ea. De atunci și-a dat seama că Paul era altfel decât ceilalți băieți: mai timid, mai retras, mai lipsit de curaj. Dacă ea nu-l invita la dans, el n-ar fi pus mâna pe ea niciodată, n-ar fi atins-o cu un deget.

Își aminti foarte clar că, în orele libere dinainte sau după meditație, toți copiii ieșeau în curte la aer curat. Cei ce zăreau un pic se jucau cu mingea sau țurca. Ceilalți se luau de braț și se plimbau doi câte doi de-a lungul și de-a latul curții. La început, fetele cu fetele și băieții cu băieții. Cei de la liceu, și fetele cu băieții. Paul însă nu lua de braț niciodată o fată, iar când se lipea câte una de el, se desprindea ușor de grup și se ducea sub nuci sau căuta altă tovărășie. În mai și iunie mai ales, când era cald și frumos afară și se putea sta pe iarbă sau pe o pătură, cum făceau elevii cei mari, dacă venea să se întindă alături o fată, el se ridica numaidecât. Când mergeau în excursie, el tot așa: fugea din rândul celor care organizau asemenea jocuri în care trebuia să ghicești prin pipăit dacă persoana din fața ta este băiat sau fată. Efectiv fugea de fete și de atingerea lor ca dracu de tămâie. Și-acum... după ce o strânse în brațe, tremurând ca de friguri, băgându-i limba în gură de un cot, tăindu-i toată respirația, gata, Marghioală! Eu mă călugăresc... Nu vreau să știu de femei. Mi-am găsit scopul în viață. Mă fac popă catolic, cum zicea educatoarea Tolceriu. Ce-i trebuie omului ispită?... Ce-mi trebuie mie cur și țâțe mari, păr și jos și sus, de să nu te poți descurca în el nici cu zece degete?... Ce zicea Culianu despre cathari? Că căsătoria e un fel de prostituție perpetuă... Că a-ți cunoaște femeia carnal e un păcat mai mare decât relația incestuoasă cu mama, sora sau fiica ta... Că e mult mai grav să faci dragoste cu nevasta ta decât cu oricare altă femeie... (*Ioan Petru Culianu, „Eros și magie în Renaștere", Cap.I, p.2*) Oare, catharii ăștia să fi fost normali, niște oameni cu mintea întreagă? Cum au putut formula asemenea inepții, contrare nu numai bunului simț natural, dar și logicii elementare a omului simplu? Fără îndoială, o

concepţie absurdă, bolnavă, ieşită dintr-un creier bolnav... Să fi fost pământeni ca noi? Să fi picat din cer sau să fi scăpat de la balamuc?... Cu toate ţiglele pe casă oricum nu erau.

Atât de grozavă şi de tulburătoare era vestea lui, că nu-şi putea crede urechilor. Nu putea înţelege ce să-l fi apucat. Poţi studia ce vrei tu: Mahabharata, Ramayana, Vedele, Upanişadele, Kama Sutra, Talmudul, cele mai vechi şi mai ciudate scrieri ale lumii, cele mai bizare şi adacadabrante religii ale lumii şi astfel de recomandări nu poţi găsi. Cum să renunţi la procreare? Nu la plăcerea incomparabilă, prezentă în actul sexual care rămâne, orice s-ar spune, elementul esenţial al convieţuirii umane, al înmulţirii omenirii şi al progresului pe pământ. Nu-i voia lui Dumnezeu aici când spune: „Creşteţi şi înmulţiţi-vă! Umpleţi pământul şi stăpâniţi-l!" (*Geneza, I*) Cum altfel s-ar putea înmulţi lumea dacă femeia n-ar avea o disponibilitate specială şi bărbatul, o chemare naturală, nepotolită spre ea? Dacă împreunarea lor nu s-ar face cu foarte mare plăcere? De ce a fost lumea zidită aşa şi oamenii făcuţi unul pentru altul?... „De aceea, bărbatul va lăsa pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi amândoi vor fi un singur trup şi nu vor mai fi doi, ci unul singur" (*Geneza, II*)

Paul remarcă atitudinea Petruţei, tăcerea şi retragerea ei în sine. Era limpede că vestea lui o luase pe neaşteptate. Şocul era aşa de mare, că o lăsase fără cuvinte. O femeie adevărată cum era Petruţa, cu trupul ei minunat, construit parcă anume pentru dragoste, nu putea înţelege şi nu putea primi cu linişte asemenea veste, mai ales acum, după toată întâmplarea asta, care-i adusese foarte aproape unul de altul. De când venea la ea în fiecare zi şi o strângea în braţe de fiecare dată cu tot mai multă dorinţă şi ea se lăsa caldă şi moale pe el, din zi în zi mai caldă şi mai moale, în braţele lui, gata să i se dea la prima încercare. Cum să n-o tulbure asemenea hotărâre? Cum să nu-i ofenseze feminitatea ei bogată, aşteptările ei senzuale care făceau să vibreze în ea toate corzile inimii ei de femeie ca o ghitară cuprinsă cu toate degetele şi lovită cu toată palma ca în cântecul Chavelei Vargas?

- Şi să-ţi mai spun ceva, - continuă Paul cu verva lui bine cunoscută - un lucru şi mai grozav: Arşinel, unul din doctorii care mă ştiu mai de mult şi care mă pune

uneori să-i cânt din repertoriul lui Ray Charles, după ce m-a chestionat mai întâi, - dacă ne ştim de mult, dacă ne cunoaştem bine, dacă suntem prieteni şi în ce măsură şi ce gânduri avem de viitor, - Înţelegi tu sfera interesului său cam unde bate; departe de starea mea de sănătate, mă întreabă într-o zi: dacă n-aş prefera să mă mute aici în rezervă cu tine? C-am putea discuta şi glumi amândoi şi timpul să ne treacă mai uşor şi mai repede... M-a întrebat o dată ceva şi mai ciudat: Dacă orbii se îndrăgostesc şi cum anume din moment ce nu văd? Dacă se căsătoresc şi dacă fac copii?... I-am răspuns cu calmul meu de măgar învăţat să pască doar iarbă verde: Da, domn' doctor, se îndrăgostesc; se căsătoresc şi unii din ei mai fac şi copii. El n-a văzut niciodată doi orbi căsătoriţi. „Cum se pot îndrăgosti şi cum pot face copii dacă nu văd"?... Am zâmbit îngăduitor. Doamne, câtă prostie în capul unui om deştept! Fiindcă un doctor e totuşi un om deştept sau nu? Nu cumva de-aia lor le trebuie şase ani ca să ajungă medici, în timp ce altora le trebuie doar patru sau cinci ani, ca să ajungă ingineri sau profesori?...

Aici Petruţa încercă şi ea un zâmbet.

- Nu era vorba doar de prostie – se gândi Petruţa - ci mai curând de lipsă de informaţie, de „cujetare şi imajinaţie", cum spunea profesorul lor de Anatomie...

- De ce-ai avea nevoie, domn' doctor, de ochi şi urechi ca să faci dragoste? Cine se culcă cu lanterna sub pernă? Ce lumină îţi trebuie sub plapumă?... De mâini, da, ai nevoie pentru contactul direct cu trupul femeii. Eu zic că mâinile sunt mai utile decât ochii. Pipăitul e nu numai un instrument necesar pentru localizarea obiectivului, ci şi un pansament plăcut trupului, absolut necesar. Dumneavoastră, văzătorii reperaţi mai întâi obiectivul cu ochii, de la distanţă. Dar operaţiunea în cauză nu poate fi dusă la bun sfârşit fără să pui mâna pe el...

Arşinel a început să râdă, înţelegând că dreptatea era de partea mea; şi atunci m-a întrebat direct: „Şi nu simţi nevoia să pui mâna pe obiectiv?"... De cele mai multe ori şi în cele mai multe cazuri, da. Punerea mâinii, pipăitul e un scop şi un mijloc direct. Pentru mine însă nu. Eu m-am dedicat lui Cristos. Sunt student la Facultatea de Teologie Catolică şi pentru biserica catolică e un păcat să te atingi de trupul femeii. „Dar

dacă se atinge ea de tine?" Arşinel râse din nou şi mă făcu şi pe mine să râd.

„Vai de capul ei, lume! Unde am fi ajuns dacă toţi ne năşteam catolici?" – mai oftă el o dată, după care continuă: - „Bine, am cam înţeles eu doctrina asta în privinţa celor mărunţi: popi şi diaconi. Dar pentru cei barosani, e altfel. Pentru Papă, cardinali şi celelalte feţe bisericeşti. Aştia au voie? Unii mai au şi copii. Alţii recurg la copii în loc de femei." „Ei, domn' doctor, omul e sub păcate de la începutul lumii sau, cum se spune, păcatele sunt deasupra şi bietul om sub ele. Eu nu sunt în situaţia de-a judeca pe cineva. Scriptura ne spune: „Nu judecaţı ca să nu fiţi judecaţi! Şi cu ce măsură vei măsura, cu aceea ţi se va măsura." Aşa că eu, ca un om păcătos ce sunt, îmi văd de treabă şi las pe alţii s-o facă.

- Renunţarea mea la femei nu vine dintr-o convingere personală privind rostul femeii şi originea păcatului în lume, căci şi pe unii şi pe alţii, şi pe femei şi pe bărbaţi tot Dumnezeu ne-a făcut. El a lăsat să ne împreunăm şı să facem copii, să sporim zestrea de dragoste şi strălucire a lumii, cu care am fost înzestraţi încă de la Facerea lumii. Eu renunţ la învoiala aceasta în mod deliberat, ca să văd până unde poate merge stăpânirea de sine, să văd dacă e numai un sacrificiu sau numai stăpânire de sine. Nu ştiu dacă voi fi un catolic adevărat, dar vreau să probez puterea aceasta, dacă pot învinge ispita aceasta, fiindcă femeia e fără îndoială cea mai mare ispită în viaţa bărbatului. Nu spun că e o ispită rea, pierzătoare, care te duce la iad. Asta nu mi-e dat mie s-o judec şi nici nu pot crede că femeia ar fi o ispită definitivă, originea şi cauza păcatului în lume, ispita care ar pierde un bărbat. Pentru că viaţa veşnică nu presupune mântuirea exclusivă a bărbatului. Ce vreau să spun prin asta? Că este ilogic ca Dumnezeu să fi pregătit un loc unde să găsească o viaţă veşnică doar bărbaţii şi în acelaşi timp să fi trimis în lume o ispită atât de mare încât să-i împiedice să ajungă la ea. Iar cu femeile ce să facă? Să le expedieze în iad ca pe unele nevrednice de mântuire? Aşa ceva este peste puterea mea de înţelegere. Nu Dumnezeu le-a făcut şi pe ele şi le-a înzestrat încă de la Facere cu cele mai înalte însuşiri? Să fie frumoase, atrăgătoare, ispititoare, dacă vreţi. Să fie dulci şi minunate, o bucurie pentru bărbat? Să fie doar un simplu ajutor, prelevat din coasta lui?

Biblia nu ne spune prea multe despre lucrul acesta. Dar eu cred că femeia a fost zămislită pentru fericirea bărbatului, ca o dovadă a grijii lui Dumnezeu pentru viaţa fiinţei făurite de el.

- Bărbatul nu poate obţine mântuirea de unul singur, ci numai împreună cu ea şi prin ea. Eu cred că femeia e o creaţie specială, mai dragă lui Dumnezeu decât bărbatului, din moment ce a fost creată aşa de frumoasă, de înzestrată cu atâtea daruri, hărăzită să placă tuturor oamenilor şi să zămislească prunci. Noi nu ne dăm bine seama şi nu pricepem taina aceasta prin care dumnezeirea ni se relevă ca generozitate nemărginită şi necondiţionată. Nu degeaba spune apostolul Pavel undeva că „bărbatul va fi mântuit prin femeie şi femeia, prin bărbat." (*Corinteni, VII*) Afirmaţia asta e de mare importanţă şi greu de înţeles cu mintea noastră limitată, care ne-am obişnuit să vedem în femeie slăbiciunea, originea păcatului, mijlocul prin care a intrat păcatul în lume şi toate celelalte afirmaţii. Pentru mine e clar că ne vom mântui şi vom primi viaţă veşnică doar cu ajutorul femeii şi ea, odată cu noi. Altfel, toată discuţia despre femeie şi viaţă veşnică n-are niciun sens. Nu încape în capul unui bărbat ca mine, care, trecând peste egoismul lui ancestral, c-ar putea să se dispenseze de jumătatea lui cea mai dragă şi să se mântuie singur. Aşa ceva este cu neputinţă de conceput. Noi, ca bărbaţi, dorim să căpătăm promisiunea supremă, dar numai împreună cu femeia noastră şi cu copiii noştri. Altfel, starea aceea de graţie mi se pare iluzorie, fără viitor şi conţinut concret

- Asta i-am spus lui Arşinel şi asta-ţi spun şi ţie. Nu sunt un sfânt şi nu voi fi niciodată, dar am apucat pe această cale şi vreau să merg pe ea până la capăt. Nu ştiu cât timp şi nici până unde. Nu vreau să înşel pe nimeni şi cu atât mai puţin pe tine. Mi-eşti dragă, nespus de dragă, Tuţa mea scumpă, dar numai atât deocamdată. Să nu-ţi faci iluzii în privinţa mea! Nu vreau să-ţi creez aşteptări de niciun fel! Eşti o femeie minunată, îmi dau bine seama. Eul meu răzvrătit îmi spune lucrul acesta. De acea te rog să înţelegi şi să mă accepţi aşa cum sunt. Pentru că mi-eşti dragă, vreau să te ajut, dacă crezi că pot, să treci peste hopul acesta, dar numai atât. Poate că vrei să ştii de unde aceste idei năstruşnice, de unde această renunţare şi cine m-a format.

Am să-ţi spun într-o zi, dar nu acum. Nu ştiu dacă pot şi dacă e bine s-o fac. Dar într-o zi am să ţi-o spun.

Petruţa tăcea. Nu putea spune nimic. Sigur că ar fi vrut să ştie, doar curiozitatea e viermele cel mai rău, fermentul ce roade femeia şi pe dinăuntru şi pe dinafară; otrava ce tulbură liniştea şi echilibrul sufletului ei

- Te rog să-mi dai un pahar de apă! Vreau să iau un distonocalm.

Paul lăsă apa să curgă. Clăti paharul găsit pe chiuvetă şi i-l aduse.

- Întinde mâna uşor, să nu-l verşi! Întrebarea rămâne în picioare: ai vrea să viu aici cu tine sau să rămân unde sunt?

- Nu, Paul. Rămâi unde eşti! Oricum suntem sub observaţia lor. Dacă ai veni aici, posibil să instaleze o cameră de supraveghere; să vadă dacă facem dragoste sau nu; când facem şi cum. Dacă ne sărutăm sau nu; şi cum o facem: cu lumina aprinsă sau fără lumină? Ar avea ce comenta la cafea. Lasă-l pe Arşinel în ignoranţa lui, să-şi închipuie ce vrea! Ajung prejudecăţile care circulă pe seama noastră. Aşa că eu zic să-i lăsăm cu prejudecăţile lor!

XXIV

Doamna Livia umbla ca-n ciur, fără pic de astâmpăr. Bătuse deja cotletul, ouăle pentru tort şi urma să prăjească cartofii. Îi curăţase deja şi acum aşteptau în apă rece să le vină rândul la tigaie. Mai avea de pus paharele pe masă, şampania era la frigider de 30 de minute. Mai avea de schimbat faţa de masă, să aprindă lumânările, să pună discul cu cântecul lui preferat şi câte şi mai câte are de făcut o mamă pentru puiul ei întro zi ca aceasta, cum era aniversarea lui Bastian care împlinea 25 de ani, o sumă rotundă pe care nu poţi s-o treci cu vederea oricât de lipsit ai fi de mijloace materiale. Şi ea nu era lipsită deloc, deşi se plângea mereu că nu mai poate, că nu se ajunge cu banii, că ticălosul ăsta de Mircea habar n-are şi n-o ajută cu nimic. Totuşi, venitul ei lunar, la care contribuia şi el de data asta, cu ceva, nu prea mult şi nu cu bani, cum ar fi vrut ea, îi permitea să se desfăşoare în voie, să-şi permită adică şi unele mici extravaganţe, după

aprecierile ei modeste să-i cumpere adică profiterol, ciocolată şi bomboane de lux. Tortul şi şniţelele erau opera ei. Nimeni nu ştia să facă un tort atât de bun şi să-l orneze cu atâta gust. Cumpărase în scopul acesta un platou de cristal cu picior înalt, sub care avea să scrie ceva frumos, ceva deosebit: „Bastian, lumina mamii, luminează întunericul vieţii mele..." sau, „Bastian, lumina ochilor mei, primul strop din lumina creată în ziua dintâi..."

Nu, nu era bine.. Era prea patetic, prea zaharisit, cum ar fi zis el. Unui bărbat nu-i plac accentele poetice Mircea nu era sigur că va putea veni. De aceea, el îi luase o sticlă de şampanie şi un pachet de ţigări de foi. Pe pachetul de ţigări scrisese: „Se spune că aşchia nu sare departe de trunchi. Ar fi fost bine să sară..." Şi se semnase în dreapta: „Trunchiul cel bătrân." Iar pe sticla de şampanie notase scurt şi cam grăbit: „Noroc şi ce-a zis Gheorghe!..." Auzi urare înţeleaptă! – îşi spuse doamna Livia Nu putea găsi şi el ceva mai acătării decât aiureala asta? „Noroc şi ce-a zis Gheorghe." Păi, ce putea să zică? Noroc şi la mulţi ani! Sau, Noroc şi toate cele bune! Cum spun toţi românii în astfel de împrejurări, deşi, „toate cele bune", nu e o urare tocmai românească, ea venind cumva de la nemţi care spun: „Ales gute!" Se mai frământă ea o vreme, învârtind pe vârful limbii câteva variante, precum „Maître de philosophie în faţa domnului Jourdain", până ce obosi. Nu era tocmai uşoară sarcina asta când vrei să spui ceva deosebit, strălucitor. „Mai luminează o dată iadul din inima mea!..." Era ceva mai bine, dar nu se mulţumi nici cu varianta asta. Se duse la frigider să se uite pe sticla lui Mircea. Poate că va găsi ceva s-o inspire... Dar nu găsi nimic. Se întoarse resemnată la problemele ei. Curând avea să pice Bastian şi ea încă nu isprăvise cu pregătirile.

Scoase din şifonier o faţă de masă albă, din damasc, cu franjuri mărunte, luată de la un magazin de articole second hand, aproape gratuit şi pe care o folosea foarte rar şi numai în împrejurări ca aceasta, pentru a da evenimentului solemnitatea cuvenită. O întinse pe toată masa, având grijă să nu facă nicio cută şi să atârne egal în toate părţile. Vaza cu flori era la locul ei, pe comoda de lângă geam, plină de trandafiri, unii îmbobociţi şi alţii deja înfloriţi. Îmbălsămă camera

cu miresme proaspete: beţişoare de santal şi soluţii de lavandă şi grepfruit în toate potirele aflate în casă.

După ce isprăvi cu toate preparativele, doamna Livia se duse în camera ei să se îmbrace. Îşi luă rochia aia lungă, de catifea verde, găsită şi ea la un magazin de articole second hand, frecventat doar de doamne pretenţioase. Îşi aranjă puţin părul, se coafase doar ieri la cea mai bună coafeză din oraş, la buni-Ana, unde mergeau şi sora Crişan, prietena ei cea mai bună, Lenuţa Puntaru, Mariana Rotaru şi Adela Munteanu şi toate celelalte surori. Toate apelau la buni-Ana, fiindcă lucra şi bine şi ieftin.

Se privi în oglindă – avea o oglindă deasupra chiuvetei şi una mare cât uşa, chiar la ieşire ca să se poată examina la plecare. Se privi cu multă atenţie şi mai ales cu ochi critic. Avea o pungulită sub ochi, un rid mai adânc pe frunte şi câteva riduri în jurul gurii, dar foarte mici; din avion, aproape invizibile, cum ar fi spus Bastian. Privind de departe şi pe o vreme închisă ca asta, erau greu de observat. Avea o frunte îngustă şi nasul cam mare din cauza mucăitului foarte des şi a scociorâtului cu degetul cel mare. În rest, era bine: arăta perfect. N-ar fi avut de ce s-o alunge sfântul Petru de la poarta Raiului... Îşi mai dădu cu puţin fond de ten şi cu un strop de apă de colonie adusă din America, de la sora Mina. Se simţea bine, ca într-o zi de Paşti şi un pic emoţionată. De ce?... Doar trecuse de mult de vârsta adolescenţei, de marile încercări ale vieţii, - teze şi examene grele - nici la cununie nu se simţise aşa de emoţionată şi cu atât mai puţin, la angajare.

În clipa următoare auzi cheia în uşă şi se retrase în uşa bucătăriei Bastian intră morocănos. Îşi agăţă haina de piele în cuier, îşi luă papucii de casă şi se refugie în camera lui fără să spună o singură vorbă

Doamna Livia rămase locului ca pălită cu leuca. Să fi păţit ceva? Să nu fi văzut masa încărcată cu bunătăţi? Vaza cu flori şi toate celelalte? Să nu fi simţit miresmele şi atmosfera de sărbătoare? Poate că s-o fi dus să se schimbe... se gândi doamna Livia şi rămase în aşteptare. Atunci auzi telefonul sunând. Ridică receptorul.

- Aloo! Eşti acasă?...

Bineînţeles. Unde putea fi?...

- Ce faci? Am auzit că pe la voi e sărbătoare...

Era sora ei din Arizona. Mina era foarte atentă şi, cu toate că era departe, nu uita niciodată s-o sune şi s-o întrebe dacă n-are nevoie de ceva occidental?

- Ce faci? Cum te simţi?

Putea să-i spună adevărul? Ar fi putut Mina să priceapă starea ei nenorocită, de nevastă fără bărbat? De mamă fără copil?...Ea, care avea doi copii cu studii superioare, căsătoriţi şi la locul lor, cu dragoste şi respect pentru mama lor?

Şi răspunse firesc:

- Nu-mi văd capul de trebi. Ştii că azi e ziua lui Bastian.

- Ştiu, sigur că ştiu De aceea te-am şi sunat, fiindcă vreau să-l felicit şi să-i spun că mai e un loc liber şi pentru el în America şi că-l aşteptămcu drag la noi.

- Îl chem imediat. E acasă, bineînţeles. Avem oaspeţi, evident. Mircea şi câţiva colegi şi prieteni de-ai lui Bastian. Îţi imaginezi, desigur, ce poate fi...

Doamna Livia simţi că i s-a pus un nod în gât şi că-n curând are s-o înece plânsul.

- Aşteaptă două secunde, că mă duc să-l chem!

Lăsă receptorul pe frigider şi intră la Bastian. Bastian sta întins pe canapea, cu nasul în pernă

- Hai la telefon! E tuşa Mina din Arizona. Vrea să te felicite şi să-ţi ureze la mulţi ani.

- Mamă, nu ţi-am spus de atâtea ori să nu mai dai buzna la mine în cameră? Lasă-mă dracului cu tuşa Mina ta! N-am chef de felicitările ei.

Vorbi atât de răstit şi de categoric, încât doamna Livia nu mai găsi ce să spună şi ieşi ca un câine alungat cu bâţul. Îşi aminti bineînţeles întâmplarea din iarnă: intrase la el tot aşa, să-l întrebe ce-are de gând să facă cu Petruţa, explicându-i că nu e pentru el; că el merita altceva: o fată normală, una cu vedere şi cu care să poată ieşi în lume fără să-i fie jenă de prieteni şi de colegii de club. Încercase să-i spună că ea nu era de acord cu relaţia asta şi nu va consimţi niciodată la căsătoria lor... Când, el sări de pe scaunul lui ca un tigru la ea, gata-gata s-o sfâşie în bucăţi, şi o scoase pe uşă afară cu această interdicţie categorică: „Să nu mai intri la mine niciodată! Ai înţeles? Ajunge că ne întâlnim la bucătărie.

Ce naiba să facă?... Ar fi băut o sticlă de apă, că i se uscase gura de sete. Nu putea scoate un cuvânt. Avea două peturi pe masă: unul cu apă minerală şi altul cu

suc, dar nu găsi destulă putere să le desfacă. Aşa că deschise robinetul şi umplu o cană din cele cu care îşi lua doctoriile şi-o bău greu, cu noduri în gât. Şi numai la urmă îşi dădu seama că băuse de fapt apă caldă.

Cu zece minute în urmă, avea o poftă grozavă de mâncare, c-ar fi mâncat şi lemne ude. Şniţelele aşteptau în cuptor calde încă; iar cartofii tăiaţi frumos, aşteptau în tigaie, dar acum, după cele întâmplate, nu-şi mai dorea nimic. Ar fi simţit că mănâncă pământ, bulgăraşi uscaţi de pământ scrijeliţi mărunt dintr-o bucată de chirpici mai mare. Ce să facă? Să strângă masa? Să mai aştepte sau ce?...

Sta cu mâna pe pachetul de şerveţele, când intră Bastian.

- Ce s-a-ntâmplat, mamă? Ce-i cu masa asta plină de farfurii şi pahare? Şi tu de ce te-ai împopoţonat aşa ca o paparudă crizată? Te duci undeva? Aştepţi pe cineva?

- Păi, azi e sărbătoare. Nu ştii? – reuşi doamna Livia să îngaime câteva cuvinte.

- Ce sărbătoare a rahatului?

- E ziua ta...

- Toate zilele sunt ale mele dacă nu plouă şi nu ninge... în suflet, vreau să zic, scumpa mea mamă.

Doamna Livia nu reuşi să strângă decât sticlăria şi farfuriile ei chinezeşti, de porţelan alb, când Bastian apucă de capătul feţei de masă şi cu un gest violent, o smulse dintr-odată cu atâta putere, că reuşi să răstoarne tot ce era pe masă.

- Uite, am să te ajut şi eu, ca să nu zici că stau degeaba... Tu eşti normală, mamă? Absolut normală?

XXV

Petruţa se externase de câteva zile şi în prezent se găsea acasă. Mai bine zis, venea din când în când pentru două-trei zile ca să mai schimbe aerul îmbâxit de medicamente, de lenjerie stătută şi trupuri bolnave cu aerul sănătos de-acasă. Pavilionul celor arşi era şi mai respingător din cauza pansamentelor îmbibate de alifii şi extracte, secreţii şi sudori puturoase

După externarea lui Paul, Petruţa se simţi singură, aproape părăsită, mai ales că nu sta nimeni cu ea în rezervă. Erau paturi libere în saloane sau nu voia nimeni să stea împreună cu ea, o oarbă nenorocită? Uneori venea Miuţa cu buni-Ana, dar cel mai des venea Laura şi, când era vremea frumoasă, o scotea în curte la plimbare.

Prietenia ei cu Laura se dovedi benefică şi sub un alt aspect: ca o femeie puternică ce era, stăpână pe inima şi nervii bărbaţilor, Laura avu grijă ca Petruţa să fie operată de cei mai buni medici. În scopul acesta nu precupeţi niciun efort şi niciun mijloc. Află echipa celor însărcinaţi cu treaba aceasta şi, pentru că erau doar bărbaţi, îi stimulă cu ţigări şi băuturi dintre cele mai fine: Kent, Pall Mall, Saint Mauritz, Winchester, Marlboro, Dunhill şi ce se mai găsea prin magazinele specializate; cu băuturi dintre cele mai scumpe: toate sortimentele de whisky: Ballantines, Johny Walker, Scotch, Jack Daniels, Teacher's, Uso, Tequila, rhum Jamaica şi altele. Le burduşi buzunarele de plicuri cu bani: cu Euro, lei şi dolari, cu singura condiţie să facă dovada măiestriei lor profesionale. Şi medicii, mişcaţi nu atât de valoarea darurilor şi banilor încasaţi, cât de relaţia directă cu cea mai râvnită ştrulă(curvă) din oraş, se străduiau să facă tot ce se putea, fără să se întrebe ce era între ele, ce o determina să facă efortul acesta, ceea ce n-ar fi făcut alta nici pentru sora sau mama ei.

Aşadar, Laura venea şi o scotea la plimbare prin curtea spitalului. Când n-avea chef, se aşezau undeva la umbră pe o bancă şi mâncau prăjituri sau fursecuri Laura îi aducea totdeauna câte ceva de ciugulit: fructe, dulciuri sau seminţe. De când avea voie să iasă din

spital, Laura era „racheta ei purtătoare", cum îi plăcea Petruţei să spună. Şi o ducea peste tot. Spitalul nu mai era pentru ea închisoarea aia blestemată din care nu poţi ieşi decât la plecare. Acum, când dorea să meargă acasă, mergea. Când voia să iasă în oraş, ieşea. Făcea tot ce dorea, fără nicio restricţie. Laura era persoana atentă şi grijulie pe care se putea baza ca pe o soră mai mare şi adevărată, dacă sora e fiinţa cea mai de nădejde şi mai săritoare când e vorba să te afli la ananghie.

În ce priveşte fizionomia, reconstrucţia ei facială propriu-zisă, lucrurile mergeau spre bine, în sensul că arăta tot mai bine, mai accetabil, de la o operaţie la alta. Recuperarea chipului ei era încurajatoare. Cuvintele chirurgului Făţarnicu nu erau vorbe în vânt. Chipul ei părea să devină cu timpul un chip normal. Nu frumos, nu arătos, cum fusese cândva, ci unul obişnuit, de femeie oarecare. Asta însemnând foarte mult pentru cei ce o cunoşteau. Desigur că nu şi pentru Mirela care era la fel de drăguţă şi de amabilă ca înainte, pentru că ăsta era felul ei de-a fi.

Bastian trecea rar pe la ea şi totdeauna grăbit. Niciodată nu rămânea mai mult de 10 minute, indiferent ce-ar fi fost şi cum era timpul. De când era acasă, vizitele lui erau şi mai rare şi mai scurte. N-o mai strângea în braţe, n-o mai săruta. Iar când da ea să-l sărute, el întorcea repede capul. Petruţa sesiză schimbarea iubitului ei mai ales când erau singuri şi ea căuta apropierea lui. Bastian evita cam orice atingere; şi când nu se putea feri, nu putea îndura apropierea gurii ei fără să nu închidă ochii.

Petruţa nu se mâhni foarte tare, înţelegând oarecum situaţia şi ştiind încă din şcoală că persoanele cu vedere sunt în general nişte oameni superficiali. Pentru ei, totul e imagine şi culoare. Toate lucrurile sunt acceptabile dacă sunt frumoase; şi sunt frumoase, dacă plac ochiului. Degeaba ai două mâini delicate, cu degete lungi şi subţiri; două picioare frumoase, cu glezna fină şi coapsa bine făcută, dacă ai nasul mare sau gura ştirbă, cu dinţi mari şi rari. Degeaba ai părul mătăsos, sânii mari şi fundul cât ceaunul, dacă n-ai ochi negri şi gene lungi, stufoase, nu însemni nimic pe harta privitorului. Omul cu vedere e atât de bântuit de fantome şi de imagini colorate, încât nu-şi mai dă seama că, dincolo de culoare şi de imagini, mai este o lume la fel de interesantă şi de frumoasă: lumea formelor şi volumelor;

lumea însuşirilor palpabile. Lumea vizuală ar fi săracă, inexpresivă fără lumea tactilă. Numai împreună cele două lumi alcătuiesc realitatea, lumea totală în multitudinea splendorilor ei. Numai lumea care împacă ochiul şi mâna, urechea şi nasul, e o lume adevărată, întreagă şi frumoasă.

După vizita lor la locul ei de muncă, după întâlnirea cu doamna Livia, şefa ei directă, după atingerea obiectelor din cabinetul ei de lucru, măsuţa şi dulăpiorul unde-şi ţinea ea cremele şi borcănelul cu praf de talc, după atingerea banchetei pentru masaj, pe care o pipăi de-a lungul şi de-a latul, ca şi când ar fi luat contact cu ea prima oară, Petruţa simţi nevoia să facă o baie de curăţenie, dar şi de relaxare totodată. Şi, în timp ce ea avea să trândăvească în baie, într-o apă fierbinte şi plină de spumă, Laura deschise televizorul.

Laura era una din acele persoane care fac din viaţa lor o profesiune interesantă, pe care o slujesc cu credinţă, fără să facă judecăţi de valoare. Fără să fie lipsită de simţ practic şi până la un punct, de simţul moral, ştia să se folosească de calităţile trupului ei, de însuşirile ei naturale, pentru a construi un mod de viaţă interesant, profitând de slăbiciunea şi plăcerea bărbaţilor. În rest, era o femeie ca oricare alta: agreabilă, prietenoasă, mărinimoasă şi veselă, fără aere de vedetă şi fără complexe morale.

Apropierea ei de Petruţa avu loc în mod firesc şi absolut întâmplător, cum se petrec toate lucrurile normale: fără premeditare şi fără un scop urmărit conştient. Venise la Balneologie dintr-o nevoie personală, la îndemnul unui amic. Se simţea epuizată şi masorul ei personal era plecat în străinătate. Doamna Livia o trimise la Tabita, o femeie ceva mai în vârstă şi cu principii morale ferme. Tabita refuză s-o primească invocând tot felul de motive. Că are prea multă lume... Că n-are crema potrivită pentru problemele unei domnişoare de talia ei... O cunoştea sau auzise vorbindu-se despre ea, greu de spus. În final o îndreptă către Petruţa. Aceasta tocmai sorbea o cafea.

- Domnişoară Petruţa, oare îndrăznesc prea mult dacă te rog să te ocupi puţin şi de scheletul meu?

Petruţa lăsă cafeaua laoparte, se ridică şi puse mâinile pe ea. Îşi dădu seama că era înaltă şi sveltă, un trup frumos de statuie şi spuse:

- Spune, iubita mea, cu ce te poate ajuta Petruţa? Văd că eşti înaltă şi frumoasă. Ai o voce minunată de soprană de coloratură, potrivită s-o interpretezi pe Violeta.

- Am nişte dureri lombare în primul rând, cu iradiere pe toată coloana

- Pe Coloana Infinitului sau pe şira spinării?... - întrebă Petruţa zâmbind

Petruţa aprecie că avea o voce frumoasă cu inflexiuni plăcute, ceea ce îi spunea că avea dinaintea ei o persoană tânără şi drăguţă şi răspunse imediat.

- Bineînţeles, scumpa mea, cu cea mai mare plăcere. După două sau trei şedinţe, te face Petruţa ca nouă. Ai să vezi. Dă jos ambalajul de pe tine şi întinde-te aici, pe canapeaua asta! Nu e foarte comodă, dar canapeaua asta are să-ţi facă cel mai mare bine.

Şi Laura se dezbrăcă într-o clipă În a doua se întinse pe canapeaua tare ca piatra. Numai faţa era frumoasă, fiind de piele Dacă n-ar fi avut un cearşaf alb de şifon, ai fi zis că nu e mare deosebire între ea şi banca din parcul oraşului.

- Dar te rog să-ţi bei cafeaua! Văd că n-ai terminat-o.

O surprinse plăcut amabilitatea Petruţei, bunăvoinţa ei naturală cu care o primise şi n-ar fi vrut să abuzeze de ea. Dar Petruţa o şi luă în primire, netezind-o uşor cu palmele ei delicate, începând de la gât şi umeri şi până la ultima vertebră.

- Durerile de spate au multe cauze: - începu Petruţa să-i explice profesional, urmărind în timp ce vorbea linia vertebrelor. – Poziţia vicioasă a coloanei la scris şi citit; în timp ce te uiţi la televizor sau pe monitorul calculatorului. Pot proveni de-asemenea din cauza uzurii componentelor coloanei vertebrale adică, vertebre compresate, articulaţii şi ligamente. Hernia de disc şi spondilita anchilopoetică, decalcifierea oaselor, osteoporoza.. Ulcerul duodenal poate da şi el dureri de spate şi anume sub omoplat, la trei-patru ore după luarea mesei... Pe urmă, bolile de ficat şi de pancreas pot genera şi ele nişte dureri de spate insuportabile. Dar toate astea celor mai în vârstă, nu ţie. Ţi-ai făcut analizele? Ele pot fi ameliorate prin masarea punctului VG9, situat aici, sub vertebra 7D. E un punct foarte important care trebuie masat şi în cazul contracturii muşchilor spatelui. O manevră foarte bună este masajul

linear, deoparte şi de alta a apofizelor spinoase, ceea ce fac eu acum... Mai întâi, uşor, uşor, cu răbdare, şi creştem progresiv intensitatea mişcării... Sănătatea este expresia curgerii armonioase prin corp a energiilor Yin şi Yang în principal. Energii pe care le luăm din natură, alimente, apă şi aer; din relaţiile cu oamenii şi animalele: cu şeful sau şefa serviciului, dacă sunt nesuferiţi; cu colegii cei proşti şi nesimţiţi; din contactul cu culorile şi mirosurile respingătoare, cu zgomotele puternice, etc. etc. Sunt foarte multe cauze, pe care noi le cuprindem sub un singur nume: factori de STRES. Aceste cauze produc un blocaj energetic undeva pe traseul unui meridian. Prin masarea spatelui, noi interceptăm mai multe puncte situate pe cele două meridiane importante care străbat această regiune: vasul guvernor şi meridianul numit Vezica urinară. Pe ultimul meridian se găsesc câteva puncte numite Puncte Shu care au o legătură cu mai multe organe: inimă, plămâni, ficat, stomac, splină şi altele. Prin stimularea acestor puncte, stimulăm implicit şi organele respective. Aşa se explică starea de bine pe care o resimţim în urma acestui masaj. (Dr. Cristache Ştefănescu, *Masajul spatelui*)

După masajul acela, Laura a înţeles că, întâmplător sau nu, a dat peste cine trebuia: peste o soră şi o mamă, dacă ar fi fost mai mare decât ea, peste o inimă caldă şi bună, de care avea atâta nevoie.

Crescuse printre străini, într-un centru de copii abandonaţi, numit Centru de Plasament, abuzată şi bătută de toţi bărbaţii din jur: îngrijitori, maiştri şi ce mai erau. Până la majorat, a trebuit să îndure totul ca o sclavă, ca după aceea, să fie aruncată în stradă ca o boarfă murdară de care nu mai are nimeni nevoie de ea A trebuit să facă ceea ce învăţase acolo, ceea ce ştia să facă mai bine: să practice arta seducţiei şi prostituţiei. Era mulţumită că putea s-o facă şi pe asta; şi-o făcea profesional, în chip desăvârşit, sub îndrumarea mai multor instructori bine plătiţi.

Într-una din zile, după ce prietenia ei cu Petruţa prinsese cheag, fiindcă nu mai mergea la clinică, ci venea acasă la ea, unde puteau sta la o şuetă ca între două fete de aceeaşi vârstă, Laura i-a spus cine este şi cu ce se ocupă. Trebuia să fie sinceră şi cinstită cu sora ei; şi, dacă n-avea s-o respingă, cum ar fi putut s-o facă şi cum se cam aştepta în subconştientul ei, însemna că

inima şi sufletul lor erau croite după acelaşi tipar; că tatăl lor sau mama lor trebuia să fi lucrat cu aceeaşi matriţă.

Auzindu-i povestea, Petruţa îi spuse direct şi simplu:

- Scumpa mea, eu, certificat de bună purtare, nu-ţi dau, pentru că nu sunt nici popă, nici profesor şi nici judecător. Dumnezeu este singurul judecător la care mă închin. De ceilalţi nu-mi pasă. La fel să faci şi tu! E uşor să judeci purtarea cuiva dinafară, când nu cunoşti lucrurile în profunzimea lor. Am vrut doar să ştiu cu ce te ocupi, cine eşti şi de unde vii... Aşa ca fapt divers, nu că m-ar interesa foarte mult. Trebuie să ştii cu cine stai în casă şi cu cine stai la masă În rest, sănătate şi drum bun! Tu eşti sora mea cea artistă, iar eu, sora ta cea oarbă... Fără fraţi, fără părinţi. Aşa o vrut Dumnezeu pesemne şi ştie dumnealui ce face...

XXVI

Într-una din zile, după ce trecu mai întâi pe la doctor şi doctorul o complimentă generos asigurând-o că totul e cât se poate de bine şi că se poate mărita liniştită cu cel mai frumos cavaler din oraş, pentru că vremea era potrivită şi tot n-avea ceva mai bun de făcut, Petruţa acceptă invitaţia Laurei de-a intra un pic pe la ea ca să-i arate piscina şi să mai stea un ceas la taclale ca între fete.

- La mare am fost. Nu ţi-a plăcut. Nici mie. De data asta am să te duc la piscină, la marea mea personală, să facem o baie! Vreau să-ţi arăt comoara mea cea mai de preţ, marea mea casnică. Să nu zici „nu", că mă supăr! Uite aici, îţi dau unul din echipamentele mele de baie: un costum nou-nouţ, o cască pentru păr, un colac de salvare şi... Ştii să înoţi?

- Ca toporul lui Dănilă.
- Perfect! Atunci o să-ţi fie de folos.
- Unde să las învelişul?
- În cui, pe covor... Şi eu procedez la fel.

Petruţa se cam codea. Nu era tocmai pudică, dar ceva o stânjenea totuşi. Cum să lepede jos toate boarfele de pe ea şi să rămână goală, cum o făcuse mă-sa?... O postură de felul acesta nu i se părea tocmai la locul ei

aici, într-o casă aproape străină. Atunci, Laura, care era deja goală, îi veni în ajutor. Cu nişte mişcări repezi îi trase jos bluza de pe ea şi tot aşa fustiţa, ca în cântecul lui Pavel Stratan.
Când rămase şi ea în costumul Evei, Laura o prinse de sâni cu o mişcare hrăpăreaţă, dar atât de repede se petrecu totul, că Petruţa n-avu timp să reacţioneze.
- Bravo, gagico! Eşti înzestrată, nu glumă. Ai nişte ţâţe mai mari decât ale mele Joiana ar putea fi geloasă pe tine... Hai lângă mine!
Laura o trase lângă ea, cu faţa la perete, mai exact, la oglinda uriaşă care le prinse chipul din cap până în picioare. Laura se examină în oglindă şi pe ea, şi pe Petruţa, cu cea mai mare atenţie. Ai fi zis că erau două copii aproape perfecte ale aceluiaşi exemplar. Şi nasul, şi gura, şi sânii, şi pântecul, umerii, gâtul, capul, şoldurile, coapsele, - totul, absolut totul era la fel. O întoarse cu spatele. Ceafa, omoplaţii, fesele, toate la fel şi identic, cum spunea Bastian uneori... Greu de înţeles atâta asemănare.
Paul se exprimase cam în acelaşi fel, fără să vadă aspectul lor fizic: „Sunteţi două Sirene surori. Aveţi aceeaşi voce şi acelaşi timbru vocal. Poate că sunteţi surori şi voi nu ştiţi sau nu vreţi să spuneţi."
- Sora mea, eu am aici la perete o oglindă uriaşă care ne vede pe amândouă de sus până jos.
- Ei, şi? – întrebă Petruţa dezinteresată.
- Şi ceva nu-mi iese la socoteală.
- La mate nici eu n-am fost foarte tare.
- Scumpa mea, pe tine cine te-a făcut? Te întreb serios, fiindcă semănăm prea mult una cu alta.
- La întrebarea asta pot să-ţi răspund imediat mama şi tata, fără-ndoială.
- Şi pe mine, tot ei. Dar aceeaşi mamă şi acelaşi tată?
- De ce nu? Taţii ăştia îşi aruncă sămânţa în toate recipientele şi la orice oră din zi şi din noapte şi s-a nimerit să cadă în acelaşi loc. Ce găseşti tu curios aici?
- Aşa zici tu?
- Ce altceva aş putea zice?
- Vezi tu? Eu mă uit şi mă tot uit şi nu pot să-mi explic această asemănare perfectă, pe care toată lumea o remarcă de la prima vedere. Întâi a remarcat-o Bastian. Apoi, Miuţa... şi doar copiii ştii că n-au simţul observaţiei ca cei mari. Pe urmă, după ce am început să

umblăm împreună pe stradă, toată lumea întoarce capul şi se uită după noi de parcă am fi în pizda goală.

- Şi-ţi pare rău că semeni cu mine?

- Dimpotrivă, mă bucur foarte mult. Un singur lucru nu mă dumireşte: nu ştiu dacă eu semăn cu tine sau tu semeni cu mine?

- Ei, asta da, e o problemă greu de rezolvat. - spuse Petruţa glumind. - Hai să mergem la piscină până nu mă răzgândesc!

- Te grăbeşti ca fata mare la măritat. Ai răbdare, drăguţă! Ai răbdare, că piscina e aici, la doi paşi de noi. N-avem de urcat decât două rânduri de trepte şi suntem pe acoperişul lumii, adică al blocului meu

Laura luă cu ea două halate lungi şi o perniţă gomflabilă. Încuie uşa cu o simplă cheie, o luă pe Petruţa de braţ şi după mai multe trepte, apăsă pe un buton şi chepengul aflat deasupra capului se ridică uşor, făcând loc celor două fete să pătrundă în lumea apelor de sub cer.

Petruţa rămase blocată. Atât de repede? Atât de uşor? Incredibil! Cu adevărat extraordinar!...

- Ai fost deja la mare? La piscină e ca la mare, minus scoicile sparte şi nisipul cel fin; minus valurile înfuriate şi primejdiile numeroase care vin din toate părţile şi care îţi fură nisipul de sub picioare şi te târăsc cu ele în larg. Piscina mea e o mare lungă de 20 de metri, lată de 2 şi adâncă de 1. N-ai cum să te îneci, chiar dacă ai vrea. Apa se încălzeşte direct de la soare. Pe urmă, totul este pavat cu gresie albă, roşie, verde şi albastră. Ai zice că e vorba de un acvariu fără peşti

Laura îi luă mâna şi i-o puse pe bordura bazinului.

- Aceasta e marea mea distracţie Aici, în stânga mea, la intrare, am un şezlong pe care fac plajă când e soare şi când am chef. Atenţie! Intrăm în apă. Coborâm câteva trepte, ca să nu sărim direct peste bordură.

Laura o luă înainte Petruţa o urmă îndeaproape, urmărind bara întinsă de-a lungul bazinului. Apa era caldă şi bună, ca la mare, în zilele cele bune.

- Să n-ai nicio frică! Nu ne pândeşte niciun pericol, afară de aerul proaspăt şi poate, o ploicică scurtă de vară.

Petruţa avansă cu băgare de seamă, urmărind cu mâna linia de gresie cu reliefuri şi basoreliefuri frumos conturate.

Pentru persoanele fără vedere, lucrul acesta e foarte important. El spulberă într-o oarecare măsură teama de necunoscut.

- Am ajuns la capăt. De aici încolo începe altă piscină, pe teritoriul căuia ai putea intra trecând peste bordura despărţitoare.

În spaţiul respectiv, Petruţa auzi două voci hârjonindu-se. Cel puţin aşa părea la început

- Acum o luăm pe latura scurtă şi din nou înapoi, de unde am venit... Ştii să înoţi?
- Cred că ţi-am mai spus: ca toporul lui Dănilă.
- Eu mă ştiu. Nici peştii nu mă întrec.
- Nici peştii din bazinul ăsta. Am înţeles.
- Ţine-te de bară şi lasă-te în apă! Pe burtă... Pe spate.... Cum îţi place. Bate apa cu picioarele sau ia-te după mine înapoi!

Laura se lansă ca un peşte, plutind uşor de-a lungul bazinului în direcţia din care veniseră. Petruţa o urmă ţinându-se de bară. Nu era la mare şi nici măcar la Someş. Totuşi, teama de necunoscut, de un mediu străin, perfid, o stăpânea cu putere. Dacă pentru persoanele cu vedere scalda asta la înălţime e un lucru natural, pentru cei fără vedere e o aventură, o stare de nesiguranţă, cu foarte multe riscuri, pentru că nu poţi şti niciodată din ce parte ar putea veni primejdia

Ajunse la capăt fără să încerce nicio plăcere. Dimpotrivă, auzi din nou ţipetele femeii de la capătul celălalt al bazinului. Partenerul ei dorea neapărat s-o bage cu capul sub apă. Să stea probabil îmbrăţişaţi pe fundul piscinei şi femeia nu voia. Ţipa; plângea; cerea ajutor cu toată gura. S-ar fi zis că e gata-gata s-o termine.

- Ce vrei să faci, monstrule? Vrei să-i faci capătul? – ţipă Laura îngrozită. – Te-ai săturat de ea şi vrei să-i faci de petrecanie?
- Ne jucăm, domnişoară.
- Cum dracu vă jucaţi? Tu nu vezi că ei nu-i place jocul tău? Joacă-te singur! Bagă capul sub apă şi ţine-l acolo până mâine, dacă asta se cheamă joc pentru tine şi las-o pe ea să-ţi admire rezistenţa şi curajul! N-o sili şi pe ea să facă ceea ce nu vrea!
- Ce treabă ai tu cu lumea, duduie? De ce te bagi ca musca-n curu' calului? – interveni şi femeia, subliniind clar intervenţia binevoitoare a Laurei.

Sătulă de aventura acvaatică, ca şi de incidentul supărător cu cei doi din piscina vecină, Petruţa spuse:

- Hai să renunţăm la piscină! Eu una m-am săturat de bălăceală. Nu-mi place.

XXVII

- Ei, acu, după ce ne-am muiat un pic, pentru că, de scăldat, nu se poate spune că ne-am scăldat, ne putem duce şi la şpaţir(plimbare), să ne vadă soarele şi lumea şi noi să vedem ce mai e nou prin urbea noastră dragă. În scopul acesta va trebui să ne schimbăm ţinuta de casă cu una corespunzătoare, nu-i aşa? Să punem pe noi înveliş uscat şi frumos şi să ieşim la aer curat. Pentru că vreau să te duc undeva şi să bem un pahar de şampanie, după ce ne vom face frumoase la cap mai întâi. Lasă budigăii jos, că mă duc să-i clătesc şi să-i pun la uscat. Rochiţa asta e cam lungă şi groasă pentru locul unde vreau să te duc. Aşa că îţi dau una absolut nouă şi nepurtată în ultimii doi ani, din garderoba mea modestă, de 50 de rochii, fuste şi bluze de toate culorile şi modelele.

- Dar unde vrei să mă duci, iubita mea? La bufetul gării nu vreau să mă duc; să-ţi fie clar!

- Dar la barul pieţii? Să ne întâlnim cu Gyzela şi cu Ioşca-baci.

- Acolo, da, accept, să bem o halbă de Ciuc negru şi un pahar de Kreskova.

- Acolo merg doar băieţii: Paul şi Bastian, spuse Petruţa îmbrăcând rochiţa adusă de Laura din camera cealaltă, unde avea un dulap plin cu astfel de articole.
Spre mirarea ei, rochiţa Laurei îi venea perfect. Parcă ar fi fost croită expres pentru ea.

- Nu-ţi vine doar bine, ci foarte bine, absolut perfect, sora mea. Eşti aşa de spilcuită şi de ispititoare în ea, de parcă ai venit pregătită pentru Balul Operei. O clipă, sora mea, că şi eu vreau să te urmez.
După ce-şi termină numărul în faţa oglinzii, se apropie de Petruţa. Se rujase puţin. Se fardase tot aşa şi veni s-o aranjeze şi pe ea.

- Nu vrei un pic de ruj?

- Nu cred c-aş avea nevoie Pe urmă, n-ai zis chiar tu că...

- Aşa e: ai destul roşu pe buze, ca şi mine de altfel. Totuşi, olecuţă nu ţi-ar strica nici ţie. Ţi-ar accentua cumva conturul gurii.

- Mersi! Dacă nu-i absolută nevoie, nu doresc.

- Eu m-am feştit un pic şi cred că şi ţie ţi-ar fi de folos

- Foarte bine! Dacă simţi nevoia să te boieşti, fă-o! Tu ştii cum îţi vine mai bine. Eu nu-mi doresc

- Puţin fond de ten ar fi bine să pui totuşi. Eşti cam palidă la faţă şi puţină culoare ţi-ar mai accentua personalitatea. În plus, ţi-ar mai estompa cicatricile

- Mă rog! Puţin fond de ten primesc.

Şi Laura luă tamponul cu fond de ten şi-l întinse uşor-uşor, uniform pe tot obrazul. Apoi, şi rujul ei preferat i-l trecu peste buzele ei subţiri, uşor trandafirii.

- Acum, dacă te vede cineva aşa înflorită cum arăţi, ar vrea neapărat să te sărute.

- Poate c-ar vrea el şi altceva, dar mai va', copile!

După ce trecură mai întâi pe la coafor, unde buni-Ana le scurtă niţeluş părul şi le potrivi o coafură identică, fetele intrară în Tribunal pe o intrare mai dosnică. Suiră mai multe rânduri de trepte şi, în dreptul unei ferestre se opriră.

- Pe uşa din faţă scria cu litere mari: Institutul de Medicină Legală.

Petruţa nu ştia unde se află, deşi avea în minte imaginea Tribunalului. Ştia că se intră pe uşa din faţă, după ce-ai urcat mai întâi două sau trei trepte. Pe urmă, ştia interiorul lui cu lungi coridoare şi încăperi deoparte şi de alta, înţesate tot timpul de lume. Era ca un viespar veşnic zumzăind de glasuri: de avocaţi şi împricinaţi, de martori şi oameni curioşi, veniţi doar aşa, ca la teatru, să asiste la câteo şedinţă mai interesantă ca la un spectacol de amuzament. Fusese şi ea o dată ca martor la divorţul unei colege şi de atunci avea oroare de instituţia asta ca dracu de tămâie. Dar acum intrase în aceeaşi clădire, dar prin altă parte.

„Ce naiba căuta Laura aici?" - se întrebă Petruţa intrigată.

Şi îndată se deschise uşa şi ieşi o doamnă. O auzi pe Laura întrebând

- Domnul doctor Chirilă e aici?

- Da, domnişoară. E înăuntru. Să-i spun c-aţi venit?

- Vă rog!
Femeia intră din nou, dar nu mai ieşi. Uitase că avea ceva de rezolvat. În schimb, ieşi doctorul Chirilă:
- Bună ziua, domnişoară! Vă rog să intraţi!
Laura o luă pe Petruţa de braţ, dar Petruţa se eschivă.
- Du-te numai tu! Eu te-aştept aici.
Apoi se gândi că are să stea cine ştie cât, aşa cum fac toţi văzătorii când se duc undeva sau când se întâlnesc cu cineva... şi acceptă.
- Bine, vin şi eu, dar să nu stăm mult, te rog!
- Doar cinci sau zece minute cel mult. Poate că nici atât.
- Vă rog să luaţi loc, domnişoară!
Fetele se aşezară pe două fotolii joase, una lângă alta. Iar doctorul Chirilă, la un birou somptuos. În timp ce frunzărea un dosar, le examină atent.
- Domnişoară Laura, am făcut ce mi-aţi cerut. Adică analizele necesare, cerute de protocol. Dar vă mărturisesc că nu era nevoie de nicio analiză. Ajunge să arunce cineva un ochi asupra dumneavoastră ca să-şi dea seama imediat că sunteţi surori; şi nu pentru că v-aţi îmbrăcat la fel sau că v-aţi aranjat părul la fel, ci pur şi simplu pentru că aveţi amândouă aceeaşi constituţie şi fizionomie: acelaşi cap, obraz, păr, nas şi gură; acelaşi tip de urechi, gât şi piept; adică aceeaşi structură anatomică recognoscibilă de la prima vedere şi pe care o au numai gemenii. Şi nu vă spun numai eu lucrul acesta, ci toţi colegii mei. Vreţi să vă fac o demonstraţie?
Şi nu mai aşteptă încuvinţarea lor, că doctorul Chirilă deschise o uşă de trecere şi spuse cu glas tare:
- Vă rog să veniţi o secundă la mine toţi! Absolut toţi!
Şi încăperea se umplu de oameni. Ai fi zis că asta aşteptau ei acolo, să fie chemaţi ca martori
- Ia uitaţi-vă la minunea asta şi spuneţi dacă aţi mai văzut aşa ceva în ultima sută de ani!
Cei chemaţi se uitară în jur, fără să vadă nimic deosebit, afară de două fete frumoase, bine aranjate, c-ar fi putut face parte din acelaşi tablou.
- Vedeţi vreo diferenţă între cele două domnişoare?
Doctorul Prodan de la laboratorul de analize celulare se pronunţă cel dintâi cu siguranţa omului cu experienţă Lucra de 20 de ani în acest laborator, cu mult înaintea venirii doctorului Chirilă.

- Două copii identice ale aceluiaşi exemplar genetic, - spuse el.

- Doi crini imperiali din aceeaşi vază de cristal, - spuse şi doamna care ieşise afară, foarte impresionată de această identitate nemaiîntâlnită până atunci.

- E vorba de două clone perfecte. - adăugă şi asistenta ei, doamna Romanescu.

- Domnişoara Laura a venit la mine cu această solicitare: să examinez neobişnuita asemănare dintre două tinere. Şi azi, când le văd alături, şi pe dânsa şi pe domnişoara Petruţa, le-am spus că nu era nevoie de nicio expertiză medicală, fiind clar pentru oricine că sunt surori gemene. Totuşi, am să-mi fac datoria până la capăt şi să vă citesc buletinul de analize, în baza căruia voi întocmi Certificatul medico-legal de atestare a fenomenului stabilit la cererea domnişoarei Laura.

Şi doctorul Puiu Chirilă desfăşură în faţa tuturor un petic de hârtie cu antetul instituţiei şi citi rar, apăsat şi cu solemnitatea evenimentului:
Pentru că toată lumea se afla în picioare, se ridicară şi ele.

„INSTITUTUL DE MEDICINĂ LEGALĂ, CLUJ-Napoca.

După analizele de rigoare, efectuate potrivite legii, la cererea sus numitei Laura Bişoc, se atestă fără nicio îndoială faptul că Laura Bişoc şi Petruţa Bisoc din oraşul Cluj sunt surori gemene...”

Medicul citi în continuare certificatul întocmit, dar Laura se întoarse către Petruţa şi o cuprinse în braţe şi o strânse cu atâta putere, încât, să fi avut zece braţe şi n-ar fi putut s-o strângă mai tare

- Sora mea dragă! – exclamă ea, copleşită de cea mai mare emoţie

Petruţa parcă nu era convinsă. Mai avea ceva rezerve. Sta ca o păpuşă de pluş în mâinile soră-sii. Era clar că nu realiza ce se întâmplă.

- Nu te bucuri, domnişoară? Până mai adineaori, eraţi două străine, două colege sau două prietene. Şi uite că acum v-aţi regăsit. Aţi ajuns două surori gemene.

- Ba mă bucur, domn' doctor, cum să nu mă bucur? Dar nu pot înţelege un lucru: cum se face că ea a ajuns la Centrul pentru Copii Abandonaţi, iar eu, la Şcoala de Orbi? De ce mama noastră, aia care o fi fost, blestemat să-i fie numele! Să ne fi părăsit pe amândouă de mici?

Iar tatăl nostru, n-ar mai vedea lumina zilei niciodată! Cum a putut s-o lase să facă o crimă ca asta? Cât despre Laura, nu pot spune că mă bucur, pentru că sunt pur şi simplu uluită. N-aş fi putut găsi o bucurie şi o surpriză mai mare şi mai plăcută decât aceasta: să am o soră atât de bună şi de minunată ca Laura. Ştiu cât mă iubeşte şi tot ce-a făcut ea pentru mine şi, de aceea, nu pot să-i întorc decât inima mea de soră mai vitregită de soartă şi să-i spun simplu

- Îţi mulţumesc din toată inima, sora mea scumpă! Îţi mulţumesc, pentru că în noaptea mea groasă şi nesfârşită, ai apărut tu ca o lumină vie, frumoasă şi bună, generoasă şi altruistă!

Se lipi de ea cu lacrimi mari şi fierbinţi, sărutând-o cu toată căldura sufletului ei însingurat.

- Vreţi să vă spun cum ne-am întâlnit şi cum ne-am cunoscut? În două cuvinte, a fost aşa: m-am dus la ea, la masaj. Petruţa sorbea o cafea. A lăsat ceşcuţa deoparte şi a venit la mine. Şi-a pus mâinile pe mine: pe capul şi pe umerii mei, aşa cum făcea Iisus cu cei ce veneau la el. - îmi amintesc foarte limpede – şi m-a întrebat direct cu glasul ei mângâios şi dulce: „Spune, iubita mea, cu ce te poate ajuta Petruţa?" Când am auzit-o, chemarea asta nespus de prietenoasă, „Cu ce te poate ajuta Petruţa?" - mi s-au muiat genunchii şi am căzut pe un scaun. Am simţit, nu ştiu de ce, că vine de la mama. Atunci ne-am cunoscut prima oară, ne-am împrietenit şi am rămas una lângă alta. Atunci am simţit că ne leagă ceva misterios, că un fel de fluid magnetic circulă prin nervii şi sângele nostru. Era clar că cineva acolo sus ne iubeşte, că regăsirea noastră era iminentă.

Doctorul Chirilă încheie brusc:

- Dragile mele, o să-i descoperim noi şi pe „minunaţii" voştri părinţi N-aveţi nicio grijă!

XXVIII

Ar fi putut cere un concediu pentru operaţie sau unul de odihnă şi n-ar fi fost o minciună, pentru că la Bucureşti mai trebuia să meargă, iar concediul de odihnă nu-şi luase anul acesta din aceleaşi motive. Se mai cerea o operaţie pentru corectarea tenului şi îndepărtarea tuturor cicatricilor. Dar operaţia aceasta putea să mai aştepte. Trebuia să se prindă bine grefa de tegument şi până la primăvară era vreme destulă. Pe urmă, de ce să umble cu minciuna? De ce îngeraşul ei să nu vină pe lume în mod cinstit? În respectul luminii şi adevărului? De ce şi de cine să se ferească? Nu era voinţa ei, fructul iubirii ei? De ce să-l aducă pe lume printr-o minciună? Pe urmă, cât ar fi putut ţine secretul? Cât ar fi putut ascunde adevărul? O făcuse destulă vreme la sfatul şi cu ajutorul Laurei. O favoriza înălţimea şi constituţia fizică. Un halat mai larg, o rochiţă mai lejeră şi alte trucuri femeieşti o ajutaseră de-ajuns. Dar acum se impunea oarecum de la sine. Nu mai ţinea şmecheria...

- Doamna şefă, vă rog să-mi acordaţi o lună de concediu prenatal!

Doamna Livia făcea ceea ce făcea ea totdeauna: juca scrable. Era o mare împătimită de scrable. Se abonase la toate revistele în care putea găsi „entigrame", cuvinte încrucişate şi alte jocuri de genul acesta şi care, la ea erau mai mult decât un joc al minţii, un joc intelectual frumos; era o pasiune adevărată, o preocupare neobosită şi perfidă, care-i răpea timpul în mod plăcut ziua şi noaptea. Dar niciunul nu era la fel ca scrable.

- Ce fel?!
- Un concediu prenatal. - răspunse Petruţa liniştită.

Odată motivul lansat, era ca şi executat. Putea fi repetat fără stânjeneală de câte ori trebuia.

- Un concediu prenatal. Am auzit bine?
- Sper c-am fost destul de clară.
- Ai fost clară, draga mea. Foarte clară. Dar mă mir, fiindcă nu văd nimic la tine. Nu se cunoaşte sarcina, dacă e vorba de tine şi nu de prietena ta...

- Despre mine este vorba în cererea formulată mai sus, numai despre mine. Ştiţi că nu mi-am luat nici cel de odihnă, tot din cauza asta: ca să le pot lega unul de altul, la nevoie.

- Mda! Am înţeles. Dacă spui tu, aşa o fi. N-am de ce mă îndoi. Trebuie doar să faci o cerere scrisă. Nu ajung vorbele. Astea nu se pun la dosar

- Dacă trebuie, voi face

- Şi pe când nunta? – întrebă doamna Livia dând-o pe glumă. – Că vrem şi noi să dansăm un pic..

- Asta nu pot să vă spun. Probabil că la paştile cailor... Întrebaţi-l mai bine pe Bastian! El ar putea să vă lămurească mai repede.

- Bastian e autorul operei?...

- Chiar dumnealui.

- Eşti sigură? Absolut sigură?

- Fără nicio îndoială.

- Draga mea, eu am văzut umblând la tine mai mulţi curtezani... Şi aici, cuvântul curtezan îşi găseşte înţelesul deplin.

- Am înţeles aluzia. Dar să ştiţi că numai el mi-l vizitează...

- Eu atât îţi pot spune: frumoasă eşti, tânără eşti, deşteaptă eşti Minte îţi mai trebuie

- Nu le poţi avea pe toate de la început.

- Şi asta-i adevărat. Cred însă că te laşi prea uşor convinsă, că-ţi dai adică prea repede chiloţii jos.

- Aici, greşiţi, doamna şefă, fiindcă numai el mi-i dă.

- Bastian?

- Chiar dumnealui.. Dumneavoastră n-aţi făcut la fel când aţi fost tânără?

Într-o clipă îşi aminti ceea ce n-ar fi vrut să-şi amintească niciodată: cum s-a lăsat aburită de un golan nemernic. O urmărea demult şi uneori s-a lăsat dusă acasă cu maşina. Era taximetrist şi aştepta parcă anume să-i pice în gheare.. şi i-a picat

Într-o zi ploua, turna cu găleata; tuna şi fulgera apocaliptic. Să nu dai afară din casă un câine. Prăpădul se înteţea mereu. Ai fi zis că în curând are să pice cerul în capul ei.

El aştepta în maşină, la colţul bulevardului. Văzând-o venind, i-a surâs viclean: „Eşti a mea, domnişoară..." I-a deschis portiera din faţă şi s-au dus.

Nu era nevoie să-i spună unde s-o ducă. Că şarpele ştia. O urmărise de atâtea ori.

N-a fost niciodată amabilă cu nimeni, dar atunci a simţit nevoia să fie: să-l invite la ea, să bea o cafea împreună... Mircea era plecat de cinci ani în Italia şi Bastian, la bunici. Şi-atâta i-a trebuit. Asta a pierdut-o total şi pentru totdeauna. Pentru că au băut o cafea, pe urmă, un păhărel de vişinată, apoi unul de caisată şi altul de cireşată. Nu era băutoare, dar făcea anual vişinată şi caisată pentru prietenele şi colegele ei. Din toate a băut golanul şi bineînţeles c-a trebuit să bea şi ea, până s-a trotilat de tot... Că n-a fost nevoie s-o dezbrace cineva: să-i dea jos rochiţa şi sutienul. Iar chiloţii i-au căzut singuri, cine ştie pe unde. Nu şi-a dat seama cum s-a întâmplat până nu l-a văzut între picioarele ei, mozolindu-i sânii în timp ce pompa la ea din greu... Apoi s-au liniştit o vreme şi, fiindcă ploaia nu contenea, au început din nou, cu şi mai multă râvnă, cu şi mai multă furie .. Şi nu actul în sine îl savura ea, cât patosul lui nebun, plăcerea cu care se băga în ea, iar şi iar, zeci şi zeci de minute, de parcă era hotărât s-o ţină tot aşa până se va opri ploaia.

De atunci încolo şi-a dorit mereu să mai vină o ploaie ca aia... Şi când cerul, acoperit de nori, se întuneca mai rău, inima ei de femeie singură, de câte ori vedea un taximetru, tremura sub sutienul de supraelastic ca o pasăre sperioasă. Omul însă n-a mai venit. Parcă l-a înghiţit pământul. I-a fost de-ajuns o singură dată. Ce nu i-a plăcut? Vişinata sau caisata? Erau prea dulci sau prea slabe?... În schimb, a venit ceasul perzaniei, momentul prăbuşirii, care i-a furat sufletul şi i-a făcut viaţa un iad...

- Nu. Eu mi-am pus-o după ce m-am măritat.

- Şi ce folos? La ce v-a ajutat? Acum unde e?

- Asta-i altă căciulă.

- Aveţi dreptate. Bărbatul nu e niciodată mulţumit cu una singură. El caută mereu altăcăciulă...

În momentul următor intră Mirela. Avea o coală de hârtie în mână şi pe buze, o cerere de concediu.

Petruţa se grăbi să iasă. Nimeri uşa, dar nu găsi clanţa.

- Mirela, ajut-o tu pe Petruţa! Dacă veneai mai des pe la mine, ai fi ştiut unde e clanţa. - spuse doamna Livia cu înţelegere

Ştia foarte bine că nu e iubită sau mai precis, simţea lucrul acesta, fiindcă nimeni nu trecea pe la ea.

Nimeni nu venea la cafea sau la scrable. Tabita o frecventase cândva, dar de când îşi găsise jumătatea, a încetat s-o mai caute. Oare de ce? Doar nu lătra şi nu muşca pe nimeni. Dimpotrivă, ştia să se facă plăcută, aşa de plăcută pe cât putea ea. Oricum, era primitoare şi îi plăcea să fie centrul acţiunilor din Balneologie, să antreneze şi să organizeze toate întâlnirile feministe din jurul ei: de la biserică, Balneo şi chiar din oraş unde era preşedinta unei fundaţii pentru copii, cu toate că nu mai era demult tânără şi nici mijloace materiale n-avea destule.

- Ce-aveţi, fetelor? Aţi intrat în călduri?

- Ce s-avem, doamna şefă? Parcă dumneavoastră nu ştiţi? Vine vremea când te mănâncă în fund şi vrei, nu vrei, trebuie să te scarpini.

Doamna Livia râse cu poftă. Şi ea trecuse prin faza aceasta.

- Îţi dau, fata mea. Sigur că-ţi dau. O viaţă are omul şi-o gaură-n pământ. Toate într-un singur exemplar. Cum să nu-ţi dea mama? Cât? Două săptămâni? Trei săptămâni? Mai mult?

Mirela zâmbi amar. „Ce i-o fi venit?..." Femeia asta severă şi uneori dură mai ales cu ea, voia să-i dea concediu fără niciun motiv... Şi cui? Tocmai ei, o simplă fetişcană pe care n-o înghiţea de la început?... De câte ori venea la ea să-i semneze condica de prezenţă, venea cu o nespusă groază, de parcă i-ar fi cerut o nouă avansare.

- Cred că nu m-am exprimat clar. Nu doresc zi liberă. Nu doresc concediu fără plată. Nu doresc nimic din toate astea.

- Dar ce doreşti, scumpa mamii? Altceva mama nu-ţi poate da.

- Vreau să-mi dau demisia.

- Ce vrei?!

- Vreau să-mi dau demisia.

- Demisia? De ce? Ce s-a-ntâmplat?

- Nu s-a-ntâmplat nimic. Vreau să mă căsătoresc şi să plec din oraşul acesta.

- Asta-i o veste bună. Căsătoria e o datorie şi un lucru necesar pe drumul împlinirii femeii. Să fie într-un ceas bun! Casă de piatră şi droaie de copii! Fără ei, noi, femeile, nu suntem nimic. Soarele aduce florile şi iarba. Noi, ceva mai important: noi aducem pe lume copii... Şi cine-i fericitul? Şi pe când evenimentul extraordinar?

- Încă nu vă pot spune. E un secret al nostru şi fără consimţământul lui nu-l pot divulga.

- Dar de ce vrei să te muţi? Nu-ţi place oraşul acesta? De ce la Sibiu? Ce are Sibiul în plus?

- N-are nimic în plus. Doar că e o nouă aşezare şi dorim să ridicăm cortina într-un nou decor şi pe o nouă scenă...

- Foarte bine, fata mea! Foarte bine! Fă cum te-ndeamnă inima, numai să fie bine!

Mirela ar fi dorit s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute ca la despărţire, dar nu găsi destulă putere şi se mulţumi să-i spună doar atât:

- De aceea, în clipa despărţirii, vă spun la revedere şi vă rog să iertaţi ieşirile unei fete cu minte puţină!

Doamna Livia se ridică de la masa ei, se apropie de Mirela, o îmbrăţişă cu căldura unei şefe scrobite şi spuse:

- Eu te-am iertat de mult. E rândul tău să mă ierţi dacă am fost nedreaptă cu tine, pentru ca şi Dumnezeu să ne ierte pe noi!

Mirela simţi că nu mai rezistă, că o podideşte plânsul dacă mai rămâne.

- Să mă scuzaţi că nu mai rămân! Dar trebuie să trec un pic şi pe la Petruţa

- Ştiu, vrea să-i scrii o cerere de concediu prenatal.

- Adevărat? V-a spus ea treaba asta? Mă bucur pentru ea. E o fată bună. A suferit mult după accidentul acela şi încă n-a terminat.

XXIX

După ieşirea Mirelei, doamna Livia căzu pe gânduri. Oare ea ca şefă făcuse tot ce trebuia pentru fetele ei? Poate că nu. Cu siguranţă că nu Mai întâi, că nu le privise niciodată ca mamă, cum s-ar fi cuvenit. De aceea nu ştia aproape nimic despre ele, despre problemele lor, despre viaţa lor intimă, despre preocupările şi preferinţele lor. De aceea nici ele nu veneau la ea ca la o mamă sau ca la o soră mai mare N-aveau încredere în ea. N-aveau preţuire şi simpatie pentru ea. Şi fiindcă viermele acela neadormit care nu lasă femeia să respire, începu s-o roadă pe dinlăuntru,

se ridică de la birou, încuie uşa cu cheia şi o luă pe coridor înainte, spre Petruţa. Aşteptă să iasă Mirela şi intră după ea imediat.

- Fata mea, vreau să te întreb ceva: eu nu sunt numai şefa voastră. Îmi place să cred că sunt pe undeva şi mama voastră... sau ar trebui să fiu şi n-am ştiut cum să fac ca să mă vedeţi cam aşa

Petruţa se simţi stânjenită, bănuitoare şi derutată. Femeia asta severă din cale-afară nu făcuse niciodată gestul acesta: să vină la ea ca să stea de vorbă în felul acesta. Dimpotrivă, te chema la cabinetul ei şi te săpunea cum ştia ea mai bine, ca să nu uiţi că tu eşti un simplu subaltern şi ea e o şefă de fier, nu una de paie cum e aia de la Medicală 2.

- Fata mea, aş putea să te ajut cu ceva? Poate c-ai dori să faci întrerupere şi n-ai curajul să-mi spui. Spune dacă doreşti şi promit să te ajut. Vreau să fac tot ce se poate ca să-ţi fiu de folos.

Petruţa rămase surprinsă. Nu s-aştepta în ruptul capului la atâta bunăvoinţă.

- Vă mulţumesc foarte mult! Vă mulţumesc din inimă! Mărturisesc că mă surprinde bunăvoinţa dumneavoastră şi nu ştiu cum s-o iau: în ce scop şi în ce fel? Nu e un lucru obişnuit să vină şefa la tine şi să se ofere singură să te ajute într-o împrejurare ca asta. De aceea vă răspund direct: nu văd cum m-aţi putea ajuta, fiindcă întrerupere nu vreau să fac. Dacă n-a vrut mama să facă, eu, care am asemenea condiţii, ar fi o crimă, doamna şefă, şi eu crime nu fac, nu vreau să fac şi nu pot să fac. Dacă Dumnezeu a vrut să mi-l dea, înseamnă că sunt cineva, că el ştie ce e bine pentru mine. Oricum ar fi, vă informez ca să dormiţi liniştită că eu în braţe nu i-l pun şi n-am să-i cer nicio recunoaştere. Va fi copilul meu şi numai al meu. Eu nu iau lucrul acesta ca o pedeapsă venită de la Cel de Sus. Eu socot că aşa a fost să fie, fiindcă aşa trebuia să fie.

- Bine, scumpa mea, credeam că ai nevoie de ajutorul cuiva şi eu aş putea să ţi-l dau. Asupra lui Bastian n-am nicio influenţă, aşa să ştii! E mult mai egoist şi mai încăpăţânat decât mine. Nimeni nu-l poate determina să facă un lucru, dacă el nu vrea să-l facă. Pot face un singur lucru: să mă rog la Dumnezeu să-i dea gândul cel bun. Atât şi nimic mai mult. Draga mea, pot să te mai întreb ceva?

- Fără nicio reţinere, doamnă.

- Am înţeles că vrei să ai un copil. Mi se pare normal. Eşti femeie. Toate femeile vor să aibă copii. Din păcate, nu toate reuşesc. Unele sunt sterile. Altele nu le permite sănătatea, iar altora nu le permite bărbatul. Asta şi la propriu, şi la figurat... Mă înţelegi, nu-i aşa? Tu eşti într-o situaţie diferită. Îţi doreşti un copil şi-l vei avea. Nimeni nu te poate împiedica să-l faci. Eşti sănătoasă şi va fi sănătos. Te întreb: nu-ţi va fi greu să-l creşti singură? Orice copil e un dar de la Dumnezeu, dar el nu-i o păpuşă de sticlă şi nici un cocoloş de pluş. Chiar pentru femeile cu vedere e o mare problemă. Să faci un copil e treabă uşoară, dar să-l creşti e greu, cea mai grea sarcină a femeii. Este cel mai cumplit examen din viaţa ei şi nu oricine reuşeşte să-l ia. Nu-ţi spun asta ca să te descurajez, ci ca să te fac conştientă de dificultăţile care te aşteaptă şi cărora va trebui să le faci faţă. Copilul cere, pretinde, plânge. Nu ştie să aibă răbdare. Nu ştie că eşti obosită; că nu ai timp şi chef, că nu poţi. Ca să nu mai vorbesc de restul problemelor: de igienă şi sănătate, de educaţie şi câte probleme se mai ridică în faţa unei femei responsabile. Copilul are nevoie în primul rând de o mamă: sănătoasă, puternică, muncitoare, neobosită şi inteligentă. Dar şi de un tată oricât de prost şi de mizerabil ar fi el. Nu ştiu dacă situaţia ta fizică şi civilă ar putea fi o condiţie limitativă în calea realizării tuturor sarcinilor tale de mamă?

- Ba da, doamnă, sunt conştientă de toate dificultăţile. Ştiu ce m-aşteaptă, la ce car mă înham. Şi, dacă vreţi să ştiţi tot adevărul, am să vă spun ceva şi mai grav: n-am voie să nasc. Doctorul mi-a recomandat, ca să nu zic INTERZIS, să renunţ la sarcină, fiind vorba de viaţa mea, nu de sănătate, ci de viaţa mea. Ştiu că port o sarcină toxică, care ar putea să mă termine... şi totuşi o duc, cu orice risc şi cu orice preţ. A da naştere unui copil e o sarcină de mare răspundere în viaţa unei femei şi cine ar putea să-şi ia răspunderea, dacă nu femeia? În trupul ei încolţeşte sămânţa. În trupul ei capătă formă şi suflet fiinţa şi prin puterile şi voinţa ei va coborî ea pe pământ... Şi nu din joacă, în râs şi bună dispoziţie, ci prin durere şi suferinţă. La primul copil, ştim lucrul acesta de la mama, de la colegele şi prietenele noastre; la al doilea şi al treilea, îl ştim din propria experienţă şi totuşi îl facem. Ne ducem la maternitate şi-l facem. De ce? Cui îi place durerea? Să

ne mulţumim cu vorbele nu ştiu cui că nimic nu se naşte pe lume fără durere şi sacrificiu? Eu cred că toate femeile ştiu că naşterea e un proces fiziologic natural, marcat de durere şi suferinţă pentru că aşa trebuie să fie şi numai trecând prin examenul acesta, ea devine cu adevărat femeie, transfigurată şi înnobilată cu toate însemnele feminităţii. Ajunge şi atât. Vă mulţumesc foarte mult! Când ne gândim să facem un copil, înseamnă că suntem conştiente de urmările relaţiei noastre. Când nu suntem, o facem din prostie. Va trebui să plătim pentru lipsa de conştiinţă. În lume totul se plăteşte. La fel se petrece şi-n dragoste. Ca femeie, ştiţi că starea de dragoste e mult mai dulce pentru noi decât pentru bărbaţi. De aceea ne ducem la maternitate aproape fericite, nu ca vita la tăiere, ştiind că vom aduce pe lume un îngeraş mic şi frumos. De aceea suferinţa şi durerea nu ne sperie. Pe urmă, orice suferinţă se uită. Nu mai rămâne decât amintirea. Adică, ceva foarte vag şi abstract.

- Ai dreptate, fata mea. Ai perfectă dreptate. Ceea ce mă miră e faptul în sine: de unde ştii tu toate lucrurile acestea, că n-ai trecut prin ele niciodată, că nu vorbeşti din experienţă proprie.

- Aşa m-a făcut mama: frumoasă şi deşteaptă Nu mi-a lăsat alte bunuri materiale: case, pământ, avere, afaceri. Poate că nu le avea nici ea. Mi-a lăsat în schimb alte bunuri: fragilitate, sensibilitate, răbdare şi îndurare, puterea de-a iubi şi bucuria de-a fi iubită.

- Bine, Petruţa. Dumnezeu să-ţi dea sănătate şi lumină în suflet! Pe mine m-ai convins. Din partea mea ai toată preţuirea, stima şi respectul unei femei mai în vârstă. Am stat de vorbă cu tine zece minute şi-am învăţat o mie de lucruri frumoase. Nu m-aşteptam la atâta maturitate, îţi spun drept. De aceea îţi mulţumesc eu ţie, te îmbrăţişez şi te sărut.

Şi chiar o făcu cu destulă sinceritate.

Petruţa rămase fără cuvinte şi fără reacţie. Era greu de înţeles noua ei atitudine şi imposibil de pătruns interesul şi schimbarea asta neaşteptată.

XXX

Bastian află că l-a căutat mama şi făcu stânga-împrejur către cabinetul ei. Fusese la Irma, o femeie cu zece ani mai în vârstă, dar foarte volubilă şi hazoasă, extrem de mobilă şi prietenoasă, plină de glume şi bancuri porcoase, care te cucerea de la prima vedere. Auzise un banc foarte bun, o ciupise de piept şi de fund râzând şi glumind împreună cu ea. Mai păstra încă pe buze urmele bunei dispoziţii când intră la mama lui.

- Bună, mamă! Ai ceva important să-mi comunici?

Relaţia dintre fiu şi mamă era absolut formală şi dacă n-ar fi trebuit să semneze condica de prezenţă, doamna Livia n-ar fi aflat dacă Bastian e sau nu la cabinet. Nici ea nu trecea pe la el şi nici el, pe la ea. Afară de ziua când voia să plece mai repede acasă, nu se vedeau decât seara, târziu, fiindcă ea nu se culca niciodată înainte de ora 10 şi înainte de-a-i spune „Noapte bună, fiule!" Era o deprindere mai veche, de când Bastian era foarte mic şi nu putea adormi până nu venea ea să-l învelească şi să-i aranjeze perina sub cap şi la plecare, să stingă lumina. Acum era mare şi bineînţeles că ritualul suferise modificări importante. Nu mai trecea pe la el. Nu-i mai stingea lumina şi toate celelalte, dar trebuia să-l vadă totuşi acasă şi să-i adreseze câteva cuvinte.

- Am aflat că m-ai căutat. Iată-mă-s în carne şi oase. N-am şters-o încă, după cum poţi vedea.

- După ora trei, poţi pleca. Mai înainte, fără să ştiu eu, niciodată! Dar asta se ştie demult. Altceva vreau să-ţi spun acum: un lucru foarte important şi grav totodată. Nu ştiu care mai sunt relaţiile tale cu Petruţa, dar fata asta a rămas însărcinată. Ştiai? Ea spune că tu eşti autorul afacerii.

- Trebuie să-ţi comunic cu câte fete mă culc? Care a rămas gravidă, care se duce la chiuretaj şi care nu?

- Măă! Eşti atât de obraznic şi de lipsit de bun simţ, c-ar trebui să te trag de urechi şi să te pun cu genunchii pe coji de nucă. Dar ai crescut prea mare şi mi-ar fi ruşine mie să afle cineva că nu ţi-am încheiat încă

educaţia Problema despre care vreau să-ţi vorbesc este foarte importantă şi ea cere toată atenţia. Dacă tu ai umbrelă deasupra capului, nu poţi lăsa pe cel de lângă tine să-l ploaie. Dacă ţi-a fost dragă fata asta şi dacă tu eşti autorul vieţii care se plămădeşte în pântecul ei, atunci ai datoria morală s-o ajuţi, s-o protejezi din toate punctele de vedere, mai cu seamă că nu e o fată ca oricare. În sensul că o fată cu problemele ei se descurcă greu fără ajutorul cuiva

- N-ai zis tu că nu vrei o noră oarbă în casă? Ce trebuie să înţeleg? Că ţi-ai schimbat părerea?

- Nu, nu m-am schimbat, dar am stat de vorbă cu ea şi-am încercat s-o înţeleg mai bine. Până acum o vedeam aşa şi aşa: o tânără frumoasă, fără vedere, fără părinţi şi fără noroc. Şi acum, după 10 minute de conversaţie, am constatat că e şi frumoasă şi inteligentă. Astfel c-am înţeles de ce ţi-a căzut ţie cu tronc. Nu m-am schimbat deloc, dar dacă ai o contribuţie la necazul ei, datoria ta e s-o ajuţi.

- Cum s-o ajut? Ce-aş putea face eu pentru ea?

- Ai putea s-o convingi să renunţe la sarcină. Ar fi cel mai bun lucru dacă s-ar lăsa convinsă, pentru că ea nu vrea în ruptul capului. Naşterea unui prunc ar tulbura foarte mult apele în sânul colectivului nostru. N-ar fi bine nici pentru ea, nici pentru tine şi nici pentru mine, ca să fiu sinceră. Careva din noi ar trebui să plece deaici măcar o vreme. După o căruţă de ani trăiţi aici, în subsolul acesta sordid, ar fi aproape imposibil, o catastrofă de proporţii uriaşe. Nici pentru tine n-ar fi uşor. Cât despre ea, nici nu poate fi vorba. Ea trebuie să rămână.

- Atunci, ce propui?

- Să te duci la ea şi să vorbeşti cu ea; s-o convingi că trebuie neapărat să renunţe la sarcină.

- Poate că nici nu e însărcinată. Poate că nu e al meu. Ea se dă în barcă şi cu Paul Avidi, şeful trupei Corbii optimişti, un nevăzător, student la Facultatea de Teologie Catolică.

- N-are importanţă, fiindcă tot în grădina ta cade pisica. Vă ştie toată lumea din secţie şi cândva îţi plăcea chiar să te afişezi cu ea.

- Mda, pe undeva ai şi tu dreptate. N-am mai avut relaţii cu ea de foarte mult timp. Dar mai ştii? Va trebui să vorbesc cu ea. Şi asta, cât mai repede. Trebuie să mă gândesc cum s-o iau, cum să-i pun problema.

- Ce să te mai gândeşti? O pui direct, aşa cum am vorbit noi acum. Totul e strategia pe care mergi: temeiul iubirii, dacă mai ţine cumva.

- Aia-i, că nu mai ţine. Petruţa e o fată deşteaptă, greu de aburit cu vorbe frumoase. Mă voi gândi şi voi încerca s-o conving, că încercarea moarte n-are.

- Încearcă şi vei reuşi. Femeile sunt uşor de dus cu preşu', mult mai proaste decât cred în general bărbaţii.

Bastian îşi aprinse o ţigară şi ieşi hotărât. Mda, trebuia să încerce... În fond n-avea nimic de pierdut. Poate că va reuşi... Trebuia să meargă însă la cabinet şi să scoată acele din curul unei grăsane. Părea liniştit, dar nu era. Drept urmare, nu găsi toate acele. Le găsi femeia la îmbrăcare şi i le puse pe masă.

XXXI

Bastian trimise ultimii doi pacienţi acasă. Nu mai avea timp pentru ei. Ora fiind târzie, n-avea rost să mai amâne. Şi mâine e o zi potrivită - îi spuse celei din urmă femei. Şi când femeia îi atrase atenţia că mâine era duminică, Bastian răspunse nervos:

- Am zis luni... Ceea ce nu înseamnă că n-ai putea veni marţi sau miercuri.

Femeia scoase din geantă un pachet de ţigări şi spuse:

- Şi cu ăsta ce să fac, domnu' Bastian?

- Să-l fumezi. Ce să faci? Nu de-aia l-ai luat?

- Dar eu nu fumez, Doamne fereşte! Eu l-am luat pentru dumneavoastră.

- Atunci, dă-l încoace, că ştie domnu' Bastian ce să facă cu el!

Luă ţigările femeii şi cu ele în mână se îndreptă spre cabinetul Petruţei. Petruţa tocmai se îmbrăca de plecare.

- Eşti gata? Vrei să-mi faci o bucurie?

- Dacă nu mă costă nimic, cu plăcere... Despre ce este vorba?

- Te invit la Belvedere, să înfulecăm câte doi mici şi să golim o sticlă de bere.

- Pentru doi mici şi o bere, nu-i prea mare oboseala? Aş prefera să mergem la mine. Ne face Laura un şniţel parizian şi cartofi prăjiţi cu castraveţi muraţi.

- Dacă e vorba de Laura, nu primesc. Nu din mândrie şi nici din duşmănie. Ci din jenă; dintr-un sentiment acut de vinovăţie: pentru că n-am curajul să dau ochii cu ea... pentru că am fost la poliţie şi procuratură şi am depus o plângere împotriva ei...

- Ce ţi-a făcut?

- M-a făcut să scot de la bancă o mie de euro ca să mă culc cu ea şi mi-a băgat în pat o târfă de pe centură Una din alea pe care le regulezi cu 20 de lei. Are să vadă ea cum e să dormi la răcoare vreo 10 ani...

- Ai făcut tu treaba asta? Bastian, băiatule! Du-te şi retrage-ţi imediat plângerea, dacă mai ţii la mine! Te rog în numele îngeraşului nostru să nu faci o porcărie ca asta! Sau dispari din viaţa mea imediat! Nu vreau să mai aud de tine şi de numele tău în vecii vecilor.

- Am fost. Dar nu se mai poate face nimic. Am să consult un avocat chiar azi, să văd dacă mai pot îndrepta ceva... Tuţa, tocmai că voiam să discutăm o problemă de viaţă şi de moarte... Şi de două vieţi, dacă vrei.

- Să mergem la Belvedere şi să păcălim şi foamea şi timpul.

- Să nu ne păcălim şi pe noi! - câinele bănuielii o făcu atentă.

În staţia de autobuz, Petruţase hotărî

- Bastian, nu mai mergem nicăieri. Presimt că nu ne vom înţelege. Tu ai să-mi ceri ceva şi eu nu voi fi de acord. Aşa că spune mai bine pe loc ce doreşti, ca să nu batem drumul de pomană!

- Mă rog! Am făcut un ciubuc şi voiam să-l desfinţăm împreună. Dar, dacă tu n-ai chef de mers la Belvedere, putem discuta şi în parc. Nu e locul cel mai potrivit, dar se poate.

XXXII

Se aşezară pe prima bancă ieşită în cale.

- Bastian, eu simt că tu vrei să-mi spui ceva important. Mă înşel cumva?

- Tu nu te înşeli niciodată. Dar acum, după episodul cu Laura, nu ştiu dacă mai are rost. Tuţa, voiam să te întreb ceva serios: eşti însărcinată cu adevărat?

- Ginecologul Păsăroiu aşa spune.

- Dar tu ce spui?

- Eu zic ce zice el. N-am simptomele cunoscute pe care le au toate femeile aflate în stare de graviditate: greţuri, ameţeli, gură amară, aciditate sporită, poftă de dulce şi celelalte. Am unul singur: lipsa ciclului lunar şi testul obişnuit care confirmă fixarea sarcinii

- Şi eşti convinsă că autorul sunt eu?

- Dar cine ar putea fi? Mama sau Papa de la Roma?

- Ai dreptate Papa nu poate fi. E prea departe şi tu n-ai fost anul acesta nici măcar la Roman. Pe urmă, mama se exclude din capul locului având acelaşi sex ca şi tine şi lipsind 20 de ani din viaţa ta. Mai rămâne unul care cântă frumos la ghitară şi orgă.

- Şi unul care-şi bagă acele în fundul tuturor femeilor. - îl completă Petruţa cu aciditate.

- Acele, nu pixul...

- Acele sau pixul, mi-i totuna Nu mă interesează. L-ai băgat destule ori şi în mine şi iată rezultatul! N-ai teamă! În braţe, eu nu ţi-l pun şi nici la Tribunal nu te chem pentru stabilirea paternităţii şi a pensiei alimentare. Nu vrei să-l recunoşti? Să-ţi fie de bine. Va fi numai al meu. Sunt destui copii fără tată. Va fi şi al meu. Fără mamă, nu se poate, dar fără tată, e plin pământul.

- Stai puţin! Lucrurile nu stau chiar aşa. Dacă e şi al meu, înţeleg să am şi eu o răspundere, un cuvânt de spus, nu-i aşa?

- Aşa e. Ai intuit perfect.

- Atunci, de ce nu mă întrebi şi pe mine dacă sunt sau nu de acord cu intenţia ta? Doar l-am făcut împreună, de bună voie şi nesiliţi de nimeni, dacă bine-mi amintesc eu.

- Aşa e. De aceea nu-ţi cer nimic. N-am nicio pretenţie de la tine. Copilul va veni pe lume din voinţa mea sau din prostia mea. Ia-o cum vrei! Oricum, eu îl aştept cu bucurie şi cu nerăbdare. De aceea îţi spun şi repet încă o dată: la copil nu renunţ cu niciun preţ. Nu vreau să rămân ca barza într-un picior, să plâng şi să blestem mai târziu, când voi rămâne singură, fiindcă puteam avea lângă mine o fiinţă scumpă: carne din carnea mea şi sânge din sângele meu. Ştiu, am să-l nasc cu durere şi suferinţă, dar va fi din propria-mi voinţă, în cunoştinţă de cauză, plătind astfel clipele de plăcere. Şi asta-mi va da liniştea şi echilibrul psihic necesar. Atât am putut, atât am făcut. Altor femei le ajunge un câine

sau o pisică. Eu vreau mai mult. Mie-mi trebuie un suflet de om care să mă strângă în braţe şi să-mi spună „mami, te iubesc". Aşa că fii liniştit şi lasă-mi şi mie această bucurie simplă! Renunţă, te rog, la gândul insidios cu care ai venit şi hai să rămânem prieteni şi colegi mai departe!

- Nu mă îndoiesc de vorbele tale, dar consider că trebuia să mă întrebi şi pe mine. Pe urmă, întrebarea e următoarea. dacă e bine să-l faci chiar acum? Tu n-ai o stare materială suficient de bună. N-ai un venit foarte mare şi un culcuş asigurat, care să fie numai al tău. Nu te bucuri încă de condiţiile necesare venirii pe lume a unui copil. Pe de altă parte, nu e momentul potrivit şi din alt punct de vedere: copilul te va împiedica să te afirmi pe plan artistic. Tu ai un talent adevărat pentru muzică. Toată lumea spune lucrul acesta. Azi ai o şansă reală să te afirmi, să creşti şi să te faci cunoscută pe plan naţional şi poate internaţional. Vrei să dai cu piciorul în şansa asta?

- Ai dreptate, nu m-am gândit la lucrul acesta. Dar mă voi strădui să-i asigur condiţiile necesare unui trai normal, o dezvoltare sănătoasă. Bastian, dragule, eu, ca femeie fără vedere, nu pot face nimic important pe lumea asta: nu pot construi un bloc cu două etaje. Nu pot construi un pod peste Someş. Nu pot conduce o maşină, un avion sau un vapor. Nu pot face aproape nimic. Pot face în schimb un copil, ceea ce nu pot face multe femei. De aceea vreau să-l fac cu orice preţ, în pofida tuturor dificultăţilor.

- Dacă îţi ofer eu o mie de euro?

- Nici dacă-mi oferi o sută de mii. O singură cale ar putea fi: să-ţi retragi plângerea de la poliţie.

- Asta nu mai depinde acum de mine. Am fost la poliţie şi procuratură. Am vrut să mi-o retrag, dar e prea târziu. Cercetarea ar continua oricum, şi din interes profesional, şi din alte motive mai practice... Îmi pare rău pentru ea, dar nu cred să existe nicio scăpare. A păcălit multă lume, şi oameni din marea societate, granguri de seamă, de pe creanga cea mai de sus. Trebuie să răspundă cumva şi să suporte rigorile legii.

- Este ultimul tău cuvânt?

- Pe tema aceasta, da, ultimul.

- Eşti un om de nimic, Sitaru Bastian. Îmi pare rău că te-am cunoscut. Te rog să chemi un taxi, fiindcă nu vreau să mă mai însoţeşti nicăieri, niciodată.

Petruța își aminti întâmplarea trăită de Cristina, fosta ei colegă de liceu, care, nevoind să cedeze unui bărbat, a fost abandonată în parc, într-o zonă puțin populată și la o oră târzie... Și spuse:

- Dar înainte de-a pleca, vreau să-ți mai spun ceva: tot ce-am debitat până aici, a fost o simplă născocire Nimic nu e adevărat Nu sunt însărcinată și n-am fost niciodată. M-a ferit Dumnezeu. Am vrut doar să testez atitudinea ta, poziția ta față de posibilitatea acestui lucru care se putea întâmpla oricând. Și rezultatul, dezastruos. Ce bine că n-am rămas! O femeie ca mine are nevoie de un bărbat adevărat, de cineva care să fie mai întâi Om și pe urmă bărbat. O femeie ca Petruța vrea să aibă lângă ea un umăr puternic pe care să-și poată pune capul... de o inimă peste care să poată pune altă inimă, în așa fel încât bătăile lor să cânte împreună... Nu în contratimp, ci una după alta: una să răspundă chemării celeilalte. Ori, inima ta bate neregulat. Rămâne mereu în urmă E vorba de o aritmie congenitală, profundă... Îmi pare rău că te-am cunoscut. E o experiență de viață care-mi lipsea. Acum o posed... Și cu toate că mă bântuie o tristețe de toamnă, nu sunt disperată. Am ieșit din ea, din relația noastră, vreau să zic, mai pregătită și mai bogată.

- Dar, Tuța dragă, eu am fost foarte ocupat în ultima vreme. Nu demult mi-am luat examenul de licență și ieri m-am înscris la masterat. În doi sau trei ani voi fi medic. Ce credeai tu, că voi sta toată viața să bag ace în curul femeilor? Nu, sora mea. Sitaru Bastian țintește mai sus..

- Mai sus de curul femeilor?

- Mult mai sus.

- Eu credeam că mai jos și pe partea cealaltă.

- Nici pe asta, nici pe cealaltă, ci la mijloc, dacă vrei tu așa. În foarte scurt timp, Bastian va fi medic anestezist. Poți să-mi spui de pe-acum „Succes"!

- Uite că-ți spun: Succes! Pentru mine ești de pe acum un om mort, Sitaru Bastian. Nu mă interesează unde te duci și ce faci. Cărările noastre se despart aici. Și, pentru că nu mai vreau să mă însoțești nicăieri, niciodată, te rog încă o dată să chemi un taxi!

- Ești mândră, Petruța Bisoc. Îmi place.

- Mai curând, dezamăgită. Să-ți mai spun ceva: femeile fără vedere se bucură de prea puțină prețuire în ochii bărbaților: și în fața celor care văd, și în fața celor

care nu văd. Culmea ironiei! Ai putea spune tu Şi totuşi, aşa e, dar nu din acelaşi motiv. În faţa celor fără vedere, dintr-un motiv foarte simplu: lor le trebuie o femeie gen câine-ghid, care să le poată satisface nevoile practice de orientare şi deplasare în spaţiu: să-i ducă şi să-i aducă de colo până colo. În oraş, la piaţă, la munte, la mare - oriunde îi mână activismul lor înăscut. Un lucru normal, de înţeles.

Însă, pentru bărbaţii care văd, femeia e un simplu accesoriu personal, care trebuie scos la vedere: un fel de tricou sau de pantofi cu care să poată ieşi în lume, să fie văzuţi, admiraţi, invidiaţi. Nu ca izmenele sau chiloţii – necesari şi utili şi ei, - dar pe care nu-i vede nimeni. Pentru voi, femeia e un articol de lux, care trebuie scos la vedere, ca să fie preţuit, cântărit, valorizat, precum un cal sau un câine de rasă; un obiect cu care să poţi intra la orice expoziţie a lucrurilor scumpe, la orice recepţie somptuoasă a marilor personalităţi, care să facă din tine, - un om mărunt şi neînsemnat, un flecuşteţ de doi bani în viaţa obişnuită, - să facă o mare valoare umană, prin simplul fapt că ai o soţie frumoasă, că eşti posesorul unui bun de mare valoare. Pentru voi, femeia nu e un tovarăş de viaţă, un partener necesar, care să vă satisfacă nevoia de tandreţe, care să împlinească dorinţele fiinţei voastre concrete, dorinţele şi chemările voastre interioare.

Biblia însăşi consfinţeşte această ipostază nefirească, când spune: „Voi mări foarte mult suferinţa şi însărcinarea ta. Cu dureri vei naşte copii şi dorinţele tale se vor ţine după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.” *(Geneza, III, v.16, traducerea Cornilescu)*

Adică, de ce nu s-ar ţine bărbatul după fundul femeii, pentru că dorinţele şi nevoile lui sunt mai mari şi mai multe şi satisfacerea lor depinde organic de statura femeii? Sfânta Carte nedreptăţeşte din nou femeia, după ce a zămislit-o din coasta bărbatului, în loc să fie invers.

În concluzie, femeia e un animal domestic care nu latră, nu muşcă şi răspunde la toate comenzile stăpânului său: de Apport! Arret! sau Allez! În plus, face mâncare, face curat, spală rufe şi face copii. O poţi călări când vrei. Adică îţi satisface toate poftele.

Însă femeile ca mine, nu pot face chiar tot ce vrea dumnealui, pentru că nu se pot descurca singure. Nu pentru că nu vor sau n-au chef, ci pentru că nu pot face

nimic fără sprijinul cuiva Pe scurt spus, femeia fără vedere poate fi o soţie bună, o mamă bună, dar nu un obiect de lux, un articol de scos la vedere pentru fala şi mândria bărbatului. Femeia nevăzătoare e un prieten, un tovarăş de viaţă, un partener de interior!... Un leac de alinat dorinţele şi nevoile lui personale, un factor greu de văzut şi de admirat dinafară; şi prin aceasta, ea se ridică deasupra tutuor „exponatelor" şi valorilor obişnuite ale pieţii... Aşa se explică de ce ea nu poate fi pusă pe cântar şi preţuită la justa ei valoare.

Personal nu cunosc decât 3 sau 4 femei fără vedere căsătorite cu bărbaţi văzători, în timp ce bărbaţi nevăzători căsătoriţi cu femei văzătoare cunosc o mulţime. Asta ne spune ceva important: că la femei, organul principal este inima, nu capul; că femeile sunt mai puţin meschine decât bărbaţii, mai generoase şi mai sufletiste, ca să nu zic decât atât. Tu crezi că eu nu m-am bucurat, că nu mi-a sărit inima din loc când m-ai cerut în căsătorie? Ohoo! Şi încă cum? Aş fi putut zbura dacă mi-ai fi cerut. Orice femeie primeşte lucrul acesta cu bucurie. Femeia fără vedere îl primeşte cu şi mai multă bucurie. Se simte copleşită de-a dreptul. În acelaşi timp, pentru că este cum este, a învăţat să se stăpânească. Să nu reacţioneze imediat. Este mai prudentă, mai reţinută, mai puţin încrezătoare. Nu ştie dacă i se oferă sau i se cere ceva important. Ea, şi cu bastonul în mână păşeşte înainte cu teamă, dar fără baston? Viaţa ne învaţă să fim prudente; să luăm aminte la tot ceea ce se întâmplă în jur, fiindcă nu poţi şti niciodată din ce parte vine primejdia.

În timp ce Petruţa continua să desfăşoare ghemul preocupărilor ei personale, vorbind despre condiţia femeii fără vedere, despre problemele şi complexele ei numeroase, Bastian fuma liniştit, privind la castanul din faţă, cum cad frunzele uscate din ram. Era puţină lume în parc şi toţi, aproape toţi, oameni în vârstă. Câţiva copii mai încolo adunau castane. Îşi scoase bricheta şi desfăcu pachetul de ţigări primit. Îşi aprinse una. A câta oare? Nici el nu ştia. Mulţimea chiştoacelor de sub bancă era mare. La un moment dat văzu un om apropiindu-se de ei. Ţinea o ţigară în mână. Părea un muncitor aflat în şomaj

- Îmi permiteţi şi mie un foc? – spuse el politicos, executând o fandare spre Bastian. Dar Bastian îi oferi bricheta.

- Oare, mai vine iarna anul acesta? - întrebă el pufăind uşor.

- O să vină. De ce să nu vină? - răspunse Bastian plictisit. Şi adăugă imediat: - Dar cine ştie când?

- Aşa e. Aveţi dreptate. Va veni, desigur, dar nu se ştie când şi din ce parte anume.

Bastian simţi că omul ar vrea să intre în vorbă cu ei, prelungind interesul lui ciudat pentru venirea iernii.

- Uite că domnişoara tremură de frig. Dacă ar avea frunze, ar rămâne curând fără ele. I-ar fi trebuit un taior mai gros sau un pardesiu potrivit. - mai adăugă el căutând din ochi un loc să se aşeze.

Părerea lui despre iarnă, poate că şi focul cerut erau doar un pretext, un mijloc de intruziune în discuţia lor, se gândi Bastian şi-l alungă scurt:

- Hai, valea! Ai vrut foc, ţi l-am dat. Ce mai vrei? Să te aşezi la taclale cu noi? Caută-ţi de drum!

- Nu te supăra, domnişorule! Eu sunt paznicu' parcului. Nu vreau să vă tulbur liniştea. Am vrut doar atât: să vă spun că iarna va veni curând. Din ce parte, nu pot spune. De unde te aştepţi mai puţin... Mulţumesc! Bună ziua! – şi se îndepărtă cu paşi mici.

- Doamne, tupeişti mai sunt unii din muncitorii ăştia!

- Tupeişti şi fără bun simţ. - adăugă şi Petruţa.

- Tuţa dragă, - reluă discuţia Bastian - eu sunt copil de părinţi modeşti, fără multă şcoală şi fără pic de cultură. Recunosc că mama e împotriva căsătoriei noastre. Ce pot face eu? Locuiesc încă la ei şi mănânc de la ei Se opune, dar nu pentru că tu nu vezi, ci din cu totul alte motive.

- Am înţeles perfect şi bine face. Vrea să aibă o noră cu vedere. N-o condamn. În locul ei, poate că şi eu aş proceda la fel

- Ai discutat cu ea?

- Da, am discutat, dar nu problema asta.

- Atunci, de unde ştii?

- Ştiu, fiindcă e în firea lucrurilor. N-ai auzit că omul care pierde un simţ, dobândeşte zece în schimb ca fenomen al legii compensaţiei? Cu toate că nu văd nici lumina zilei, am zece simţuri în plus faţă de fetele care văd. Şi nu numai ascuţirea auzului, ci şi fineţea pipăitului, perfecţionarea memoriei, ameliorarea gândirii şi toate celelalte simţuri. Aşa că eu nu mă mir şi nu întreb de ce? Nu înjur şi nu blestem pe nimeni, pentru că mi se pare

normal şi firesc, cum spun unii azi. Sigur că nu sunt fericită şi nu mă bucur. De aceea, te dezleg Bastian Sitaru de toate jurămintele şi promisiunile făcute până acum, de cuvântul dat într-o zi frumoasă cu cer înalt şi soare strălucitor... Poate c-ai fost sincer. Poate c-ai fi vrut cu adevărat, dar nu s-a putut. Viaţa e parşivă, complicată şi grea. Ce e valabil azi, mâine s-ar putea să nu mai fie. Oricum, peste toamna din sufletul meu se aşterne încet-încet promoroaca, omătul gros şi îngheţul sticlos Dar, să nu mai discutăm, că mă podideşte plânsul!

Poate că s-a găsi într-o zi cineva care să spună că şi Petruţa ar putea fi o soţie bună şi o mamă bună. Şi, de nu s-a găsi, atâta rău să fie! Câte femei fără vedere aşteaptă să fie cerute în căsătorie? Voi aştepta şi eu. Cu soarta nu te poţi juca şi cu noi, femeile oarbe, ea a fost totdeauna mai crudă. De fapt, nici nu ştiu dacă e mai bine măritată sau singură? Cel puţin, câtă vreme n-ai în spate foarte multe ierni. Pe urmă, sunt şi femei văzătoare care nu-şi găsesc perechea, şi nu dintre cele urâte sau handicapate, ci pentru că aşa se întâmplă de fapt în natură: în lumea plantelor şi animalelor; de unde rezultă că elementul masculin trebuie privilegiat. Poate că de-aia sunt peste tot în lume, mai multe femei decât bărbaţi.

Maşina se ivi în capătul aleii.

- Îmi dai voie să te sărut acum, la despărţire? Şi să rămânem cei mai buni prieteni şi colegi?...

- Exclus! Cu totul exclus. Aici punem punct şi ne spunem Adio!

Bastian o strânse puternic în braţe. N-o sărută, dar îşi lipi obrazul de obrazul ei.

- Tuţa mea scumpă, ţi-am spus cândva că într-o zi am să-ţi dezvălui numele mamei tale... Ei, bine, a sosit ziua aceea: află că noi suntem fraţi, că mama mea este şi mama ta; adică Livia Sitaru, şefa noastră de la Balneologie este mama noastră. Amănunte, cu proxima ocazie.

- Vrei să zici că noi, trei... Ai găsit mijlocul să-mi clinteşti hotărârea. Ingenios, n-am ce zice. Păcat că nu e şi credibil! Mare şmecher eşti, Sitaru Bastian...

Bastian îi deschise portiera din spate şi o ajută să intre. Îi strânse mâna uşor, rostind scurt: „La revedere, sora mea dragă!"

- Unde să vă duc, domnişoară?

Petruţa reuşi cu greu să-şi înăbuşe plânsul. Şi spuse doar atât: „Acasă..."

XXXIII

Cine o cunoştea pe Laura, o cunoştea ca pe o fată frumoasă, veselă totdeauna cu surâsul pe buze şi cu poşeta plină de bani şi cosmetice. Foarte rar o puteai vedea tristă sau prost dispusă, cu părul în dezordine, cearcăne în jurul ochilor şi palidă la obraz.

Şi totuşi, în ziua aceea nici cerul nu era mai întunecat şi mai gol de păsări şi cântec frumos. Începuse încă de dimineaţă să picure şi acum se pregătea a furtună. Intră val-vârtej la Petruţa.

- Sora mea, ajutor! Dă-mi un şut în fund! Dă-mi o bătaie bună! Dă-mi orice, că nu ştiu ce să mai fac cu viaţa asta!

- Dar ce s-a întâmplat, iubita mea? Te-a udat la creier sau la picioare?

- La picioare ar fi fost bine, dar m-a udat la cap; şi nu m-a udat pur şi simplu. M-a regulat cum trebuie.

- Cine, scumpa mea?

- Iubitul tău, Bestian. Cine altul?

- Nu pricep. Fii mai explicită! Vrei o cafă? Până reuşesc eu s-o fac, poate că reuşeşti şi tu să te calmezi.

Petruţa puse espressorul în priză. Cafeaua, în coşuleţul rotund, de metal, iar apa o puse chiar Laura Şi în timp ce fierbea, Petruţa scoase de la locul ştiut două ceşcuţe, zaharniţa şi două linguriţe potrivite.

- Coniac n-am, să ştii! Şi nici rom Havana Club, dar pot să te servesc cu ceva şi mai bun: cu un rom Jamaica. Un produs românesc sută la sută. Vrei?

- Absolut. Fără ceva tare, băutura asta n-are nicio scofelniţă.

- Oare a încetat Sfânt-Ilie cu stropitoarea?

- De-abia a început şi după cum s-arată cerul, ne va stropi mult şi bine. Dar mai bine să-ţi spun din ce parte vine potopul... Pentru că nu vine de la Sânt' Ilie, ci din cu totul altă parte.

- Adică de unde?

- De la dobitocul de Bestian, potopi-l-ar Dumnezeu pe veci! De la măgarul tău cel futăcios.

- Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată caracterul afacerii mele. Întâi, pentru că n-avea niciun rost să te încarc şi

pe tine cu o treabă murdară ca asta. Pe urmă, pentru că nu era doar a mea. Suntem mulţi înhămaţi la ea şi n-avem voie să riscăm nimic. Înţelegi?

- Nu pricep nimic.

Laura îşi mai puse puţin rom, de data asta, direct în cafea; sorbi îndelung, după care continuă:

- Ai să pricepi imediat, pentu că nu pot să-mi adun minţile şi să fiu mai clară.

- Până aici, am înţeles: că te afli într-o mare de rahat din care nu ştii cum să ieşi

- Cam aşa ceva... Dacă voi mai ieşi vreodată. Afacerea mea mergea cam aşa: fac din când în când câteun gen de spectacol pentru bărbaţi. Un fel de striptis, undeva la subsol, într-o sală special pregătită. Sunt invitaţi o seamă de mahări, oameni cu porfofelul plin, pentru că prestaţia mea este foarte scumpă, fiind vorba de ceva foarte plăcut bărbaţilor. Pe scurt spus, dau jos tot învelişul de pe mine şi le arăt cum arată o femeie despuiată, aşa cum a făcut-o mă-sa. Bineînţeles că bărbaţii se omoară după astfel de privelişti. Şuieră, urlă, aplaudă, bat din picioare, fac ca toţi dracii. La urmă, trec printre ei ca să mă poată atinge, să mă ciupească de fund şi de ţâţe, care cum vrea. Unii pun mâna chiar şi mai jos. Patronii marilor cluburi, ai marilor companii naţionale, directorii marilor bănci... Înţelegi tu cum devine chestia asta? Unora le spun: „Cine vrea să mă aibă, să meargă la casă şi să-şi ia un bilet de acces." Şi unii dintre ei chiar se duc. S-a dus şi boul de Bestian. Şi el dorea să mă călărească. Pe amatorii de „prună" îi plasez într-o cămăruţă obscură, unde le trimit nişte fete bine instruite, care intră în patul lor jucând rolul meu. Îi păcălesc adică pentru o sumă considerabilă, pe nişte bărbaţi proşti, care nu se gândesc că nu pot fi în atâtea paturi într-un timp atât de scurt.

- Prosteala asta a mers foarte bine până acum. Dar acum a aflat Bestian, dracu ştie de unde, că curva pe care i-am trimis-o în cameră, nu eram eu; şi a început să facă un scandal monstru, informându-i şi pe ceilalţi despre escrocheria noastră, pentru că nu este numai a mea. Eu sunt doar o piesă componentă, cea mai importantă, poate, dar nu singura. Patronul nostru este altcineva. El a pus în mişcare toată distracţia asta. Pe seama mea profită multă lume. Dacă s-ar afla adevărul adevărat, dacă s-ar adresa cineva poliţiei sau

procuraturii, putoarea s-ar răspândi rău de tot şi nu ştiu cum am mai putea scăpa de ea. Pârnaia ne paşte pe toţi. Dar dimensiunea dezastrului care se abate asupra mea este alta: adio apartament! Adio viaţă de lux! Adio valută: euro şi dolari. Foarte mulţi euro! Şi toate din cauza unui imbecil ca Bestian care voia cu orice preţ să mă reguleze şi pe mine şi eu l-am tras pe sfoară.

- Na, spune tu, ce-i de făcut acum? Pe unde să scot eu cămaşa? Ce să fac cu valuta? Cum şi unde s-o pitesc?

- Banii sunt la tine sau la bancă? – interveni în sfârşit Petruţa îngrijorată.

- Sunt la bancă; la mai multe bănci importante. Dar ăştia, dacă încep cercetarea, nu se lasă până nu pun mâna pe toţi banii.

- Nu ştiu ce să zic. La mine, oricum n-ar fi în siguranţă, pentru că voi fi cercetată şi eu, fără nicio îndoială. Ar trebui plasaţi la cineva de încredere, dar la cine? Mai întâi, să păstreze secretul, şi apoi, să ţi-i restituie când se va sfârşi festivalul. Şi asta e greu, foarte greu.

- Paul n-ar putea fi?

- Paul e un tip credincios, un caracter integru. Nu cred că s-ar angaja.

- I-aş face o zestre frumoasă la căsătorie

- Tocmai asta e, că şansele noastre sunt foarte puţine, iar faptul că e credincios e şi mai rău, fiindcă nu poate ascunde adevărul. Nu poate păstra un secret de felul acesta. Nu poate participa la un asemenea aranjament.

- Asta e presupunerea ta. Aşa ar fi logic, dar l-ai întreba şi pe el? Fără să-i înfăţişezi totul, până nu ştim dacă se pretează sau nu.

Laura îşi aruncă ochii pe geam. Ploua cu găleata. Tuna şi fulgera de mama focului Ai fi zis că se dezlănţuie potopul. Oare era mânia lui Dumnezeu care voia să pedepsească lumea: şi pe cei nelegiuiţi, şi pe cei neprihăniţi?

- Sora mea, eu nu mă mai duc azi acasă. Rămân noaptea asta la tine şi mâine am să-ţi aduc o parte din lucrurile mele: garderoba, lenjeria de pat şi bijuteriile. Tu să le pasezi mai departe! La Mirela, la buni-Ana, la cine crezi tu, fiindcă eu n-am pe nimeni demn de încredere. Dacă va fi să ajung la sing-sing(închisoare), măcar banii şi lucrurile mele să rămână la cineva, ca să

nu se poată spune: „Şi fututā, şi bătută, şi cu banii luaţi."
Petruţa luă o gură de cafea, apoi spuse:
- Laura dragă, nu i-ai putea investi imediat în ceva sigur? O casă, un teren, o pădure, un hotel, ştiu eu?
- Pentru trebuşoara asta trebuie timp. Ori tocmai asta îmi lipseşte acum. Aş putea să te ajut să-ţi deschizi un cabinet de masaj, dacă ţi-ai dori şi dacă ţi-ar face plăcere asemenea afacere. Am mai putea face şi altceva, dacă vrea Paul: să punem la punct o mică formaţie cu oameni salariaţi, profesionişti, care să facă turnee prin ţară şi peste hotare. Multe s-ar putea face dacă nu ne-ar zori timpul.
- Laura dragă, mi-a venit o idee: să vorbeşti cu Milică, cioara aia vopsită, despre care ştii ce părere am. E un tip ascuns, uns cu toate alifiile. Nu sunt foarte sigură de cinstea şi corectitudinea lui, fiindcă e ţigan şi ţiganii ştii cum sunt: şi hoţi şi mincinoşi...

XXXIV

Petruţa asculta un audio-book, „Scrisorile lui Eminescu către Veronica Micle" şi invers, şi, pe măsură ce urmărea desfăşurarea poveştii lor de dragoste, pe măsură ce pătrundea tot mai adânc în laboratorul vieţii lor intime, înţelegând tot mai bine chimia lor sentimentală, era tot mai convinsă că numai nişte detractori ordinari puteau născoci asemenea elucubraţii, că numai nişte rău-voitori puteau vorbi despre relaţia ei cu I.L. Caragiale, între cei doi nefiind nicio compatibilitate fizică şi afectivă.

Dacă între ea şi Eminescu erau atâtea afinităţi de gândire şi de simţire, cum nu pot exista decât între două suflete pereche, între ea şi Caragiale nu era niciuna. Nu trebuie să fii mare psiholog ca să-ţi dai seama că o femeie ca Veronica nu putea fi atrasă de soiul unui bărbat precum autorul Scrisorii pierdute, un comedian zeflemist şi cârcotaş, batjocoritor şi infatuat, a cărui spirit şi caracter se potriveau cu acela al personajelor

lui; - departe adică de spiritul şi caracterul lui Eminescu. Pe urmă, Caragiale era un bărbat cam din topor, necioplit şi fără „manere", cum spune unul din personajele lui. Nu unul după care să pice femeile pe spate

Cine poate crede fantasmagoria colportorilor de ştiri senzaţionale nu cunoaşte femeia. Veronica Micle nu poate fi plasată în rândul femeilor de stradă, cucerită de orice bărbat cu puţin har literar. Profilul ei moral era impecabil: căsătorită cu un mare profesor universitar, având două fete cu educaţie, o femeie adultă, formată în cultul lui Eminescu – nu putea fi dornică de asemenea aventuri compromiţătoare cu indiferent cine. Astfel de fantezii denigratoare nici nu merită discutate. E clar pentru oricine că asemenea născociri veninoase şi triviale, cu adresă precisă, erau menite să terfelească nobleţea unei doamne fără apărare. Veronica nu putea fi atrasă decât de un tip ca Eminescu, pentru că sufletul ei, psihologic vorbind, era croit din melancolie şi romantism, din poezie şi fineţuri scumpe catifea, borangic şi mătăsuri orientale... – îşi spuse Petruţa cu ochi critic şi indignare de gen.

Având în vedere conflictul ei cu Maiorescu din anii adolescenţei, când se găsea la Şcoala de fete din Iaşi, era clar că otrava aceasta nimicitoare, mizeria acestor lături scârboase nu puteau fi opera unui ins oarecare, ci creaţia unui om josnic, duşman înverşunat, cum era Titu Maiorescu...

Auzi soneria ţipând insistent şi se grăbi să deschidă.

- Hola Chavela! Buenos dias! No tienes frica! Somos dos ladros del tiempo. - se prezentă Paul intrând anevoie în hol. (Bună, Chavela! Bună ziua! Suntem noi, doi hoţi de timp. - în limba spaniolă) – Îţi place cum mă descurc? În două-trei luni îl întrec pe Cervantes.

- Poftiţi, poftiţi înăuntru! Nu poţi ţine la uşă nişte oaspeţi străini.

- Tuța dragă, am venit să facem un chef de pomină, de să stea mâța-n coadă, nu alta – spuse Paul lăsându-și pantofii la ușă.

- Am adus bere, vin, șampanie și cafea; prăjituri, înghețată și două inimi de prietin . Ce mai? De toate pentu toți. - adăugă și Mirela golind sacoșele pe masă.

Și ea, și Paul păreau într-adevăr veseli și bine dispuși, ca la praznicul cel mare, cum era luarea examenului de licență, de la care ea lipsise. Mirela era în general veselă și bine dispusă, cu mâncărici la limbă și cu cântecul pe buze. Dar Paul... Ce să se fi întâmplat cu el? Ăsta era un tip serios și când spunea bancuri. Râdea, glumea, vorbea tare, mai-mai să nu-l recunoști.

- Ce s-a-ntâmplat, dragii mei, ați mâncat limbariță sau v-a mușcat musca țețe? – întrebă Petruța intrigată. Petruța se învârtea ca-n transă, de colo până colo: de la masă la chiuvetă și de la chiuvetă la bufet, moșmondind când după una, când după alta, fără să înțeleagă ce s-a întâmplat și fără să bănuiască de unde exuberanța asta nouă, neîntâlnită niciodată la Paul. Luarea examenului era firește un motiv important care putea declanșa un gest ca acesta și starea lor de exaltare copilărească, deși părea un pic cam exagerată, evenimentul fiind sărbătorit săptămâna trecută la ei acasă cu membrii formației, prieteni mulți și colegi de liceu, cu muzică și haleală, chef și băutură din belșug. Din motive temeinice numai de ea știute, Petruța absentase de la petrecere, dar asta nu însemna ca el să repete cheful așa de dragul ei și în stilul acesta grande. La una ca asta nu se aștepta în ruptul capului și nu știa ce să mai facă și cu ce să-i servească. Firește că e frumos să ai în jurul tău oameni veseli, colegi și prieteni fericiți și când cei dragi râd și glumesc, trebuie să râzi și tu cu ei. Nu poți rămâne indiferent sau trist, oricâte îngrijorări te-ar apăsa. Când se arată soarele, norii trebuie să dispară

Petruța aduse espressorul, recipientul pentru cafea, zahărul, ceșcuțele și romul în timp ce Mirela aranja prăjiturile și înghețata pe un platou de inox cumpărat tot de ea cu prilejul Anului Nou. Paul pregăti muzica. Mai

precis, vârî c.d.-playerul în priză, puse un c.d. pe platan, adus tot de el, încercând să umple timpul cu ceva util şi frumos, căci ce petrecere-i aia unde lipseşte muzica?

- Ce s-a întâmplat, dragilor? De unde atâta chef şi bună dispoziţie la voi pe o vreme ca asta? – întrebă Petruţa întinzând o faţă de masă albă peste aia de muşama. - Pe Mirela o ştiu, o ştie şi doamna Livia, o ştie toată lumea distractivă şi cu mâncărici la limbă. Dar pe tine, sfinte părinte, Dumnezeu să mă ierte! Nu te ştiam chiar aşa slobod la gură şi dedat desfrâului.

- Ai să pricepi tu imediat, după ce voi desface şampania. Până atunci, să reţinem că viaţa în general e frumoasă, oricâte greutăţi am avea. Încurcate sunt cărările Domnului, dar adevărate şi pline de har şi de taine.

- Ai câştigat ceva la loto sau a murit capra vecinului?

- Şi una şi alta. - răspunse Mirela sorbind din cafea.

- Ptiuu! Excelent! Excelent! – se pronunţă şi Paul – Ceva de vis... Să te miri şi să tot bei! Se numeşte Fortuna, 30 de lei pachetul, pentru cine vrea să cumpere.

- Dacă voi aţi adus-o, înţeleg şi eu că e bună. Putea fi altfel?

- Nu pentru că am adus-o noi, că n-am adus-o de pe plantaţiile partidului nostru.

- Cu ce partid ţii?

Mirela răspunse imediat:

- Cu P. S. D.

- Dar tu?

- Eu, cu P. N. L.

- Atunci, nu poate fi bună.

- De ce?

- Pentru că cele două partide nu pot aduce nimic bun, - încheie Petruţa sentenţios.

- Ai pus rom?... Pune şi puţină îngheţată şi gustă!

Operaţia asta ţinea de resortul Mirelei. Ea venise cu reţeta şi ori de câte ori era posibil, - se găseau la un

chef mai important - proceda totdeauna la fel: peste cafea punea rom sau coniac şi peste toate, un glob de îngheţată. Era un adevărat deliciu, un răsfăţ al limbii şi al cerului gurii.

- Aşa ceva, nici doamna Livia n-a băut în viaţa ei. Este?

- Este...

- Prietenia la nevoie se cunoaşte... Ai auzit ce spune solistul? Şi cât oameni se vor naşte, va înflori...

- Atenţie! Urmează bomba... Petruţa noastră dragă, - începu solemn Paul - noi ne vom duce cât de curând...

- Unde să vă duceţi? Întrebă Petruţa mirată. – De-abia aţi venit.

- Ne vom duce la Sibiu. Adică eu şi Mirela.

- În vizită?

- Se poate spune şi aşa, dacă vrei tu. Într-o vizită de lucru, oficială şi definitivă.

Paul desfăcu împletitura de sârmă, dar dopul rămase inert. Răsuci de el cu mâna şi în cele din urmă ieşi fâsâind uşor. Nu voia să-şi facă efectul aşteptat - se gândi Paul înjurând ca pentru sine.

- Cum adică, vă mutaţi la Sibiu?

- Cu tot cortul şi pentru totdeauna.

- Şi pe mine mă lăsaţi aici?

Mirela umplu paharele.

- Urra şi la mulţi ani!

- Urra şi la mulţi bani!

Petruţa rămase cu mâna pe pahar. Vestea era nu numai nouă şi surprinzătoare, ci şi năucitoare. La una ca asta nu se aştepta şi nu se putea gândi niciodată

- Şi fiindcă tărâmul mi-i necunoscut, m-am hotărât s-o iau şi pe Mirela cu mine. Trebuie să-ţi spun că m-am eliberat de legământul cel vechi şi m-am hotărât s-o iau şi pe ea, să plecăm amândoi şi să începem acolo o viaţă nouă în doi deocamdată... Aşa că în pragul plecării am venit să-ţi împărtăşim şi ţie hotărârea noastră şi să ne luăm „la revedere” totodată, să-ţi urăm sănătate şi fericire lângă cei dragi şi să rămânem colegi şi prieteni în continuare.

Se apropie de ea, o cuprinse în braţe şi o sărută pe obraz. Nu pe gură, cum obişnuia el s-o facă totdeauna, şi mai ales la spital, ci pe obraz, pe amândoi obrajii; şi nu cu toată gura şi cu căldură adevărată, ci numai în treacăt şi cu totul formal.

- De aceea mă vezi atât de vesel şi de bine dispus, cum nu m-ai văzut niciodată şi poate că n-oi mai fi niciodată.

Petruţa rămase pur şi simplu tablou. Nu găsea ce să spună. Deci asta era: pleca la Sibiu cu Mirela şi pe ea o lăsa aici, singură, ca pe puiul acela de prepeliţă.

Bittman începu să ţipe în inima ei răvăşită: „*Şi cât de departe gândul să mi-l ascund ca să nu-mi amintească de tine? Şi cât de adânc să-mi îngrop inima ca să nu se mai zbată în mine?*"..

- Ştiu că plecând, vom lăsa un gol în inima ta şi poate că nu prin absenţa noastră, cât prin locul şi rolul tău în programul formaţiei noastre, care de-acum înainte s-ar putea numi CORBII CEI TRIŞTI, dar nu rămâi singură. Ai o soră lângă tine care va şti să-ţi găsească şi ţie un rol în viaţa ei.

- La mulţi ani şi s-auzim de bine! – interveni şi Mirela întrerupând acest discurs foarte lung şi cam nepotrivit cu situaţia lor de-acum.

- La mulţi ani şi s-auzim de tine la radio Cluj, Sibiu şi Radio Bucureşti! De ce nu? Aşteptând un c.d. personal cu cântece noi şi frumoase, că tu eşti de-acum înainte Chavela noastră dragă...

Petruţa vru să ia o prăjitură. Prăjitura ei preferată era savarina, dar Mirela îi puse în mână un işler. Muşcă din el, dar nu reuşi să înghită nimic.

- Noi ne mutăm, dar nu vrem să rupem toate legăturile noastre cu oraşul acesta, cu prietenii şi colegii din Cluj.

- Tu rămâi ambasadorul nostru la Cluj, iar noi, consulatul tău de la Sibiu, - adăugă Mirela umplând din nou paharele.

- Telefonul şi casa noastră vor fi totdeauna deschise pentru tine şi Laura. Şi pentru ca totul să fie clar pentru

toată lumea, te rugăm amândoi, eu şi Mirela, să ne fii naşă, - vreau să zic, să ne fiţi naşi . - pentru că, înainte de-a părăsi oraşul acesta, vrem să ne unim aici, unde ne-am cunoscut şi unde dragostea noastră s-a înfiripat şi crescut precum firul de iarbă, încetul cu încetul, până a ajuns înaltă şi puternică. Aici a prins rădăcini, aici a crescut şi aici a înflorit. De aceea dorim să pecetluim această unire aici, în mijlocul colegilor şi prietenilor noştri, şi pentru ca ea să dureze şi să fie binecuvântată, vrem ca tu să rămâi alături de noi şi să ne porţi noroc până la sfârşitul veacului. Înrudindu-ne astfel, sunt sigur că vom rămâne prieteni pentru totdeauna. Primeşti?

Din punct de vedere oricum, cum îi plăcea lui să spună, dar şi aşa în general şi deci şi al ei, lucrul era simplu şi firesc, doar nu-ţi alegi rudele de pe stradă, ci dintre colegi şi prieteni, dintre oamenii cunoscuţi şi dragi.

Petruţa nu spuse nimic. Avea gura uscată şi un nod mare, de lut îi sta în gât. Simţi cum i se zbate inima-n piept şi că o podideşte plânsul şi se ridică să meargă la baie. Din grabă şi neatenţie, reuşi să răstoarne paharul pe masă.

XXXV

Petruţa strângea masa. Mai exact, aduna ceştile şi paharele. Din neatenţie, unul dintre pahare se rostogoli mai întâi pe masă şi de pe masă, căzu jos. Se prefăcu în cioburi şi ciobuleţe mărunte. Era paharul ei preferat de cristal veritabil, cu picior înalt, singurul pahar rămas întreg dintr-un set de şase şi la care ţinea foarte mult, fiind un cadou de la Bastian, din prima parte a relaţiei lor. Era un cadou fără noroc, făcut desigur cu părere de rău. Doar aşa se explică de ce n-a avut o viaţă mai lungă, ca cele de sticlă obişnuită, dăruite de Mirela Adună cu foarte mare grijă cioburile mari, după care, luă o cârpă udă, o stoarse bine în chiuvetă, o întinse pe gresie şi şterse locul pe o suprafaţă mai mare, ca să adune sub cârpă odată cu firmiturile de pâine şi ultimele

ciobuleţe de sticlă. Scutură laveta deasupra coşului de gunoi, când auzi telefonul.

- Sora mea, fii atentă! Vin cu un taxi plin. Întinde covoarele! Goleşte podul şi cămările că-ţi aduc bogăţii!...

- Vino cu încredere, că l-am golit demult!

După 20 de minute se înfiinţă cu şoferul după ea. Aveau braţele pline de geamantane şi de cutii burduşite cu tot felul de lucruri. Le trânti în hol şi coborî după altele.

Petruţa le primi cu oarecare teamă, dar şi cu bucurie totodată. Trăia cumva sentimentul că nu va rămâne singură, căci plecarea celor doi, Paul şi Mirela, lăsase în sufletul ei o umbră de tristeţe care creştea mereu, pe măsură ce conştientiza urmările evenimentului: ce va fi şi cum va fi mai departe cu ea. Că nu va mai merge la repetiţii şi concerte; că nu va mai urca pe scena Casei de Cultură; că nu va mai avea spectacole; că nu va mai primi aplauze şi ovaţii şi toate câte erau legate de formaţia lor şi de prezenţa celor doi colegi şi prieteni.

Cu Mirela se întâlnea mai rar, deşi lucrau în aceeaşi instituţie. Dar o ştie acolo, aproape de ea şi când avea nevoie de ajutorul ei, n-avea decât să meargă la ea sau s-o sune la telefon. Nu se întâmpla foarte des, mai ales de când o avea lângă ea pe Laura. Dar era bine oricum, se simţea confortabil, liniştită şi împăcată cu viaţa. Până să apară Laura, Mirela o ducea la repetiţii şi la concert. O ajuta să se îmbrace, să-şi aranjeze părul, să se aşeze pe preşuleţul ei jerpelit, să părăsească scena, la sfârşit, chiar şi după ce relaţia ei cu Paul căpătase notorietate Mirela o ducea la coafor şi manichiuristă, la croitor şi doctor, la operă şi teatru şi oriunde avea nevoie. Ea avea grijă de toţi. Ea era un fel de impresar, de om bun la toate. Se interesa de afişe şi programe, de transport şi cazare, de sală şi de plasarea lor pe scenă. Tot de Mirela ţinea modul cum se încheia ziua, relaxarea tuturor membrilor trupei. Mirela era sufletul viu al trupei. Aşa a fost totdeauna şi mai era şi acum, pentru că Laura avea viaţa ei, spectacolele ei speciale. Mirela era totul pentru toţi şi totul pentru fiecare

- Sora mea, ce ţi-am adus până acum e doar o parte din lucruri. Mă duc să caut alt taxi şi să-ţi mai aduc o tură.

- De ce altul? Ăsta nu e bun?

- Nu e bine să ştie un singur om totul despre situaţia unei femei. Pe urmă, află c-am fost invitată deja la poliţie. Vezi dar cât de repede se mişcă lucrurile? Nu vreau să mă prindă nepregătită.

Laura luă o gură de apă şi se făcu nevăzută. După 30 de minute reveni din nou cu tot atâtea cutii şi bagaje. Era averea ei adunată timp de 10 ani, de când părăsise Centrul de copii abandonaţi. O avere adunată la început mai greu, mai încet, dar cu timpul, pe măsură ce vremea trecea şi anii se înmulţeau , pe măsură ce timpul trecea şi ea se împlinea la trup, şi bunurile adunate creşteau valoric şi cantitativ.

- Nu-ţi aduc absolut tot ce am, ci numai cele mai de vaoare lucruri, la care ţin foarte mult. Restul rămâne acolo, astfel ca la percheziţie să găsească totuşi ceva şi să nu priceapă că i-am tras pe sfoară...

- Dar tu ce ai, sora mea? Te văd cam abătută. Nu te simţi bine? Te încurc eu cumva? Ţi-am aruncat prea multe boarfe în cap? Spune-mi şi nu-ţi mai aduc nimic!

- Nu-i vorba de asta. Altceva e. Au fost Paul şi Mirela la mine. Vor să se mute săptămâna viitoare la Sibiu. Îţi dai tu seama ce înseamnă asta pentru mine? O nenorocire mai mare nici că se putea. Adineaori au plecat şi au lăsat în sufletul meu un gol imens, greu de umplut cu ceva. Noroc că te am pe tine. Ce m-aş fi făcut singură?

La întoarcerea ei acasă, Laura fu întâmpinată încă de la sosire, de doi lucrători de la poliţie.

- Dumneata eşti Laura Bişoc?
- Chiar eu
- Te rog să ne urmezi imediat!

Dubiţa lor îi aştepta ceva mai încolo. După câteva minute, motorul se opri în dreptul poliţiei şi Laura fu condusă şi lăsată să aştepte 20 de minute într-o încăpere strâmtă şi slab luminată. Era procedeul căpitanului Aiftincăi. El formulase teoria că e bine ca suspectul să mai aştepte o vreme singur, să fiarbă în sucul lui propriu, pentru timorare.

Când îşi făcu şi el apariţia, Laura se ridică în picioare.

- Stai jos, domnişoară! Stai jos! Ce preferi? Cafea? Ciocolată? Whisky? Îngheţată? Din păcate, nu te pot servi cu nimic. În instituţia asta nu găseşti niciodată nimic, afară de microfoane, lanţuri şi cătuşe.

Laura răspunse iritată:

- Nu pentru asta cred c-aţi trimis doi urşi după mine. Nu părea speriată, cât intrigată şi contrariată. Ordinul de prezentare la poliţie suna foarte simplu: „Mâine, 30 octombrie..." Ce naiba putea să se întâmple în 24 de ore?...

Căpitanul Aiftincăi se aşeză la birou, îşi aprinse o ţigară şi în timp ce fuma, prin fumul ceţos al ţigării, o studia pe Laura.

- De când îl cunoşti?...

- Aş putea să vă răspund şi eu tot aşa: „De la început..." Dar n-am s-o fac, ci vă întreb: La cine vă referiţi?

- Ei, la cine? La el...

Cu modul acesta de interogare, Laura nu era deprinsă. Nu citea romane poliţiste şi nu cunoştea stilul şi strategia anchetatorului.

- Domnule căpitan, eu sunt o fată simplă, fără prea multă şcoală. De aceea, vă spun direct: ne pierdem vremea dacă mă luaţi aşa, pe departe. Întrebaţi-mă direct şi eu, dacă ştiu, vă răspund imediat.

- Mă refer la Sitaru Bastian.

- Nu-l ştiu de multă vreme. E prietenul surorii mele, prietenul şi colegul ei de muncă.

- Îl cunoşti bine?

- Atât cât poţi cunoaşte un om pe care-l vezi din când în când, în casa ei sau la servici.

- Îl iubeşti?

- Cât poţi iubi câinele vecinului.

- Dar el, pe dumneata?

- Ar trebui să-l întrebaţi pe el. Ar putea să vă facă mărturisiri mai exacte. Eu nu ştiu ce sentimente nutreşte el pentru mine. Nu l-am întrebatşi şi nu mi-a spus niciodată. Din moment ce vrea să se căsătorească cu sora mea, asemenea discuţii nu pot avea loc între noi. S-au mai văzut cazuri când bărbatul s-a îndrăgostit de sora femeii cu care voia să se căsătorească. Eu însă n-am nicio ştire, niciun semnal în privinţa asta. Şi chiar de-aş avea, fiind vorba de sora mea, o fată fără vedere, n-aş avea tupeul şi neruşinarea să-i iau logodnicul. La una ca asta nu m-aş preta niciodată.

- De ce? Bastian e frumos, tânăr, inteligent, cu studii superioare, un om de viitor...

- Are studii superioare? Nu ştiam. Şi de-ar avea cele mai superioare studii posibile, tot nu mi-aş înşela sora. Domnule căpitan, noi abia ne-am regăsit. N-avem

părinți, mamă și tată ca ceilalți copii. Eu am crescut la Centrul de copii abandonați, iar ea, la Școala de orbi. Credeți că m-aș preta la o ticăloșie ca asta? Nici în ruptul capului. Mai bine intru la mănăstire decât să iau soțul sau prietenul surorii mele. Nu știu dacă ei se vor căsători sau nu, fiindcă el are ceva rețineri, dar eu și Bastian nu ne vom iubi niciodată pe planeta Pământ, așa să știți!

- Nici nu veți putea, domnișoară, fiindcă Sebastian a murit

- A murit?! Vorbiți serios?

În clipa următoare fu introdus Milică Potoran. Laura rămase ca paralizată. La orice se putea aștepta, numai la una ca asta, nu.

Căpitanul Aiftincăi ieși din încăpere lăsându-i singuri. Laura profită de ocazie. Scoase celularul și o sună pe Petruța:

- Sora mea, sunt la poliție și vreau să-ți dau o știre-bombă: Bastian a murit Nu știu când și de ce Poate că voi afla mai târziu. Nu cunosc amănunte. De aceea, pa și pusi! Ne vedem mai târziu, dacă nu voi fi reținută.

Petruța primi vestea dispariției lui Bastian ca pe o lopată în moalele capului. Nici poliția nu era mai tulburată decât ea. Cine să-l fi răpus și de ce?... Avea oare Laura vreo contribuție aici? Motive ar fi avut, dar cum ar fi putut ea să-l asasineze? Cu mâna ei, în niciun caz. Nu era ea în stare să taie un pui de găină, darămite să pună mâna pe cuțit sau pe pistol?... Exclus! Cu totul exclus!... Să fi tocmit pe cineva? Asta s-ar fi putut, dar atât de repede? În 48 de ore? Greu de crezut. Nu omori un șobolan atât de repede. Nu era de crezut...

O sună pe Mirela:

- Mir, e adevărat ce se-aude prin târg?

- Din păcate, e adevărat. Am trecut adineaori pe lângă blocul lor și-am remarcat ușa îndoliată.

- Doamne, ce grozăvie! Ce oroare!Nu-mi vine să cred, Mir. Nu pot concepe asemenea grozăvie... Laura e la poliție. Ea mi-a transmis vestea. Se pare c-ar fi fost asasinat.

- Nu știu, nu cunosc.

- Dacă afli ceva, te rog să mă informezi și pe mine! Îți dai seama de situația mea? Eu ar trebui să fiu lângă el ca prietenă și.. Tu ce zici?

- Eu zic să fii cuminte! Să nu te frământi degeaba! Să aștepți noi vești. Trebuie să vină ele de undeva. La

priveghi, nu cred că are rost să te duci. Ştii ce părere avea doamna Livia despre relaţia voastră.

- Dar am fost şi colegi, Mir. În calitatea asta n-ar trebui să mă duc? Tu nu te duci?

- Eu nu mă duc. N-am fost anunţată oficial şi nu eram în relaţii tocmai cordiale cu el.

- Dar la înmormântare?

- Acolo da, ai putea să te duci, ca să n-ai mustrări de conştiinţă mai târziu. Asta va fi probabil mâine. De aceea, nu te agita! Stai liniştită şi aşteaptă amănunte! Dacă aflu ceva, te sun numaidecât.

Petruţa închise telefonul. Nu era ea firea care să stea liniştită şi să aştepte. Dar ce putea face? Aproape nimic. Bastian fusese prietenul ei o vreme. Îi plăcea să se ştie iubită, iubita lui. Dar a fost cu adevărat?... Vorba lui Hamlet: Asta-i întrebarea. Nu cumva se complăcea în rolul de amantă? Bastian nu era un tip foarte serios şi nu-l putea lua ca atare totdeauna. Pe urmă, ultima lor întâlnire ce perspective prefigura? Una de împăcare? Una de regăsire sau una de separare, de despărţire totală şi definitivă? Oare dacă mai trăia, care ar fi fost atitudinea lui în continuare? Una colegială, bineînţeles. Idila lor se consumase demult. A fost frumos, dar s-a încheiat. Trebuia pusă pe raftul cu amintiri a fost odată...

Va merge desigur la înmormântare cu un buchet de flori. În casa lor însă n-avea ce căuta... O sună pe Laura. O sună îndelung, până ce robotul îi spuse: „Abonatul apelat nu este disponibil" . Îngrijorarea puse stăpânire pe ea. Începu să tremure din tot trupul. Are s-o sune mai târziu...

Pentru că nu ştia cum să-şi omoare timpul, se gândi să-şi facă o cafea. Mai băuse una cu Paul şi Mirela, dar ce altceva putea face? Şi ca să consume mai mult timp, renunţă la aia măcinată. Scoase râşniţa, cafeaua boabe şi, după ce le prăji puţin pentru împrospătare, le râşni insistent, până ce ieşi o pulbere mai fină decât făina extra. Luă două ceşti şi ieşi pe balcon. Aduse şi romul şi cd-playerul mai aproape ca să asculte cd-urile primite cadou. Erau două cd-uri cu muzică interpretată de Gil Dobrică şi Florian Pitiş – soliştii lui preferaţi.

Înainte de-a declanşa primul cd, o mai sună o dată pe Laura. Acelaşi răspuns: „Abonatul apelat nu este disponibil" . Înţelegând că celularul Laurei era confiscat sau închis şi că n-avea niciun rost să mai insiste, porni

muzica. Luă o gură de cafea şi un pahar de rom. Avea o poftă nebună de plâns, să-şi uşureze cumva inima de zgura adunată toată ziua... Şi deodată o podidi plânsul adevărat cu hohote şi sughiţuri mari.

Murise cineva drag inimii ei? Venea sfârşitul lumii? Urma să fie decapitată regina Angliei? Să se prăvale cerul în capul ei?... De unde starea asta de gol în stomac, de copil abandonat, dezorientat, bâjbâind la întâmplare într-o lume haotică, într-un univers ostil? Ce să facă? Pe cine să sune? Cu cine să vorbească?... Nu mai avea chef de cafea, de rom şi de muzică. Nu mai avea chef de nimic. Era târziu şi Laura nu mai venea. Era arestată sau numai reţinută? Până când? De ce? Dacă ar fi fost măcar Miuţa lângă ea, tot ar fi fost ceva. S-ar fi întreţinut cu ea. Un copil îţi umple timpul altfel: şi mai plăcut, şi mai total decât un adult. Va trebui s-o cheme înapoi...

În aceeaşi clipă auzi telefonul sunând şi sări de la loc curioasă

XXXVI

„Tuţa dragă, nu te speria că tot eu sunt, aia din anul trecut şi din ceilalţi ani!... Aş fi vrut să încep pe un ton uşurel, cam aşa: Dare de seamă pe ultima perioadă istorică... sau: Raportul fetelor fără noroc în viaţă... dar nu pot folosi un asemenea ton într-un moment ca acesta, când îmi plânge inima de mâhnire. Ţi-am relatat cândva, pe la începutul verii cred, aventura cu colegul şi prietenul meu Madian Selincean. Îţi aminteşti povestea cu covoarele? Fiindcă nu vreau s-o mai repet. Ei, bine, amicul meu Selincean, s-a mutat de la noi, cum spune preotul în astfel de împrejurări, în lumea celor drepţi. Ieri am fost la înmormântarea lui. Poţi să înţelegi în ce stare sufletească mă găsesc eu acum? Eu nu pot. De aceea, vreau să-ţi povestesc pe scurt lucrurile întâmplate în ultima vreme.

Ţi-am povestit atunci cum a reuşit să mă ducă cu preşu'. Mai exact, cum a reuşit să mă despoaie de capotul meu înflorit şi să mă întindă pe covoarele mele, scuturate de el... Nu mai revin cum i s-a sculat lui ideea că noi am putea face un menaj împreună, fără cununie

la biserică şi Primărie; c-am putea să realizăm o uniune consensuală, aşa cum se obişnuieşte în Occident. Bineînţeles că nu l-am luat în seamă. Selincean era un tip aiurit, fluşturatic, neserios, pe vorbele căruia, o femeie serioasă ca mine nu poate pune temei. Ce crezi că s-a întâmplat? Nu cred că te taie capul. Dacă a văzut că nu ţine vraja la mine, s-a dat pe lângă Betina, colega şi prietena noastră comună... şi săptămâna trecută s-au căsătorit. Ai reţinut ideea? Nu luna trecută, nici anul trecut, ci săptămâna trecută. Mai exact, acu zece zile şi eu le-am fost naşă. Realizezi absurdul, culmea ironiei? Eu, aia cerută nu prea demult de nevastă, am ajuns să-l cunun cu colega şi prietena noastră Betina... Ce-o fi fost în capul lor, mai precis, în capul ei, nu pot să ştiu. Fapt e că ea a luat cererea lui de bună şi, fără să se gândească prea mult, au ajuns la cununie, iar eu să fac pe naşa. La insistenţa Betinei, în cele din urmă, am acceptat. Îţi imaginezi cu ce inimă.

Nu vreau să spun că-l iubeam. Nu neg că-mi era drag niţeluş. După povestea aceea din vară, urmată de alte întâlniri amoroase, era oarecum normal, zic eu, să se aşeze lucrurile cumva, să se statornicească relaţia noastră din punct de vedere sentimental. Adevărat că n-am mai vorbit despre menaj, uniune consensuală şi celelalte tâmpenii, gândind că lucrurile vor evolua încet-încet spre finalul schiţat atunci. Dar în acelaşi timp, el a bătut şi la altă uşă şi nu fără succes, după cum s-a văzut, pentru că i s-a deschis imediat şi nu cu bunăvoinţă, ci cu foarte mare plăcere. Aşa încât, în loc să trec pe la instituţiile în cauză în calitate de mireasă, am reuşit să trec în calitate de naşă. Ce puteam face? Puteam să refuz? Probabil că puteam, dar n-am vrut. De ce? Din prostie, din trufie, din răzbunare. Dracu ştie de ce.

Lucrurile s-au petrecut repede. N-am avut timp să mă dezmeticesc. Am acceptat şi gata. Cred că înţelegi starea mea de spirit; ce fel de viermi mă rodeau, ce fel de fluturi aveam în stomac. I-am felicitat, evident, şi ce fel de noroc le-am urat cu glas tare şi ce fel, în gândul meu, nu-ţi mai spun. Repet din nou: nu-l iubeam. Îmi era simpatic, drag, apropiat, util... Nu ştiu cum să-ţi spun. Şi totuşi, gestul lui m-a dat peste cap, m-a bulversat peste măsură.

Ai să mă întrebi dacă l-am blestemat? Dacă i-am urat în subsol ceva urât, ceva îngrozitor? Şi eu am să-ţi

răspund cu sinceritate: Mă tem că da... Şi nu numai aşa, printre dinţi, în treacăt şi fără niciun accent, ci din toată inima şi din tot sufletul meu. Ei, bine, acum îmi pare rău.

Mă întreb şi te întreb şi pe tine: Oare nu eu am produs nenorocirea lui? N-am contribuit într-un anume fel la sfârşitul lui tragic? Am auzit că Dumnezeu ascultă cererea omului necăjit şi împlineşte dorinţa lui, dacă o spune cu toată inima, din tot sufletul lui. Dar o mai face şi altfel, din alte motive? Din spirit justiţiar... Ca pedeapsă pentru jurământul călcat... Sper să nu fie totuşi adevărat. Dar să-ţi relatez cum s-a întâmplat:

Ne-am dus să vizităm casa memorială a unor oameni de ştiinţă, scriitori sau filozofi, ce-or fi fost ei la viaţa lor: Constantin Noica şi Emil Cioran. După care, Madian a zis să trecem munţii în Oltenia şi să vizităm şi grupul statuar Brâncuşi de la Târgu Jiu. Dar Betinei i s-a făcut rău şi n-a vrut să mai meargă. Eu, ce să fac? A trebuit şă rămân lângă ea. Aşa că s-a dus singur. La întoarcere a suferit un accident infernal pe şoseaua Transalpina. Am aflat mai târziu că şi-a pierdut viaţa. Şoseaua asta e foarte periculoasă. Zilnic au loc mai multe accidente pe ea. Culmea nefericirii ştii care e? Că s-a întâmplat în ultima zi a anului, când mai poţi să mergi cu maşina. Aşa se face că noi am scăpat cu viaţă. Iată de ce spuneam că îmi plânge inima... Dar nu m-am exprimat corect. M-am exprimat cam poetic, fiindcă în realitate, îmi sângerează. Dar ştii ceva, ce mi se pare mie curios? Faptul că Betina suferă mai puţin decât mine. De ce oare? Tu înţelegi de ce? Dumnezeu să-l odihnească în loc luminat şi în loc cu verdeaţă!

Aştept să-mi scrii sau să mă suni. Te aştept la Sibiu să mai facem o noapte albă, înainte să pleci la Bucureşti...

Cu dragoste şi prietenie până la sfârşitul lumii!

Cristina

XXXVII

A doua zi, Petruţa o chemă pe Miuţa. Fericită la culme, fetiţa se găti ca o prinţesă: cu rochiţa cea galbenă şi săndăluţele cele roşii, luate cândva de Petruţa. Buni-Ana îi aranjă părul rebel, prinzându-i-l cu două agrafe aurii, că deh! Mergea la tanti Petruţa... şi după atâta vreme, nu putea merge oricum. Trebuia să arate bine şi nu mai avu răbdare s-o aştepte şi pe buni-Ana ca să meargă împreună.

- Lasă, că ştiu eu să mă duc şi singură, buni-Ana. N-am fost de atâtea ori la ea?

Nu se lăsă convinsă de argumentele bunicii: să nu treci cumva strada!... Să nu faci aia şi aia! – cum fac toţi bunicii cu nepoţii lor. Şi până să-şi găsească bunica toate catrafusele, fetiţa o şi luă din loc.

Întâlnirea cu Petruţa ar fi fost una obişnuită, dacă Miuţa n-ar fi dorit o mângâiere, o atingere din partea Petruţei.

- Tanti Petruţa, de când m-ai alungat de la tine, eu am mai crescut un pic. Nu vrei să vezi? Pune mâna pe capul meu şi vezi că sunt mai mare acum!

Petruţa întinse mâinile spre ea. Se lipi de ea apreciind cu entuziasm jucat.

- Într-adevăr, eşti mult mai mare acum...
- Şi mai cuminte, tanti Petruţa. - adăugă Miuţa.
- Fără îndoială. Eşti mai înaltă şi mai cuminte decât înainte.
- Tanti Petruţa, mai eşti supărată pe mine?
- Dar n-am fost supărată niciodată, scumpa mea. Am fost doar obosită şi un pic nervoasă.
- Dar acum ţi-a trecut, nu-i aşa?
- Bineînţeles. Mi-a trecut demult.
- De acu' înainte voi veni la tine în fiecare zi?
- Nu vei veni în fiecare zi, fiindcă ai să rămâi la mine tot timpul, dacă vrei tu.
- Vreau, tanti Petruţa. Cum să nu vreau? Eu te iubesc şi vreau să rămân la tine până mă fac mare. Şi-ţi cer iertare dacă te-am supărat cumva...

- Gata! Să nu mai vorbim despre asta! Ce-a fost, a fost. A trecut şi s-a dus. Azi e o nouă zi şi soarele e tot acolo, sus, şi se cuvine să fim şi noi mai buni... Acum e vorba de altceva: a murit nenea Bastian şi trebuie să mergem la înmormântare. Înţelegi tu?

- Înţeleg, tanti. Cum să nu înţeleg, că doar nu sunt proastă

Petruţa scotoci o vreme prin dulap, după ceva potrivit Avea o rochie neagră, singura ei rochie neagră cu care mergea uneori la restaurant cu Bastian.

- Iubita mea, ia uită-te tu cu ochişorii tăi ăia frumoşi şi spune-i la tanti dacă este curată şi dacă mă pot îmbrăca cu ea? Fiindcă la înmormântare trebuie să mergi cu ceva negru. Nu poţi merge cu boarfele de toate zilele.

- Şi eu trebuie să merg cu ceva negru? Fiindcă eu am venit cu rochiţa aia galbenă şi sandăluţele cele verzi, de la tine.

- Vrei să zici, cele roşii, fiindcă eu ţi-am luat nişte sandăluţe roşii, dacă mai ţin eu bine minte.

- Ba nu. Tanti Petruţa. Sunt verzi...

Trecuse mai multă vreme de când i le luase şi Petruţa acceptă posibilitatea că se putea să fi uitat.

- Mă rog! Roşii sau verzi, n-are nicio importanţă acum. Important e să fii îmbrăcată frumos. Copiii nu trebuie să meargă niciodată în doliu ca oamenii mari. La întoarcere, vom trece pe la croitor. Am primit un material frumos de la tanti Laura şi vreau să ne facem amândouă nişte rochiţe la fel cu care să mergem la mare.

- Tanti Petruţa, eu nu mai vreau la mare.

- Atunci, o să mergem la munte

- La care munte, tanti Petruţa?

- O să găsim noi unul potrivit până atunci unul mai mic şi fără urşi şi mistreţi. . Asta, după ce vom da mai întâi cu aspiratorul prin casă pe hol şi bucătărie Mai ştii să aspiri?

- Cum să nu? N-am uitat nimic din ce m-ai învăţat mata. Buni-Ana spune că aspir mai bine decât ea...

- La întoarcere, o să facem nişte cartofi prăjiţi cu usturoi, de să stea mâţa-n coadă... Bine? O să mâncăm puţin tort şi vom bea suc de lămâie. Acu' s-o luăm din loc, ca să nu ne pună doamna Livia absenţi...

Închise uşa cu yala, verificând totodată dacă s-a închis. O luă pe Miuţa de mână şi iavaş-iavaş cu Miuţa spre oraş... Oare să ia flori? Ceva busuioc sau crizanteme?... Trimisese încă de ieri o coroană de flori

naturale, însoţite de mesajul: „Somn uşor, fratele meu!" Nu i-a fost uşor să se hotărască asupra mesajului din cauza familiei dar şi din cauza lui... Erau ca şi despărţiţi... şi asta, din cauza lui, din vina lui. Pe urmă, ce importanţă avea socoteala familiei?

Pentru că nu voia să facă doar act de prezenţă, dar nici să dea mâna sau să-i sărute pe toţi membrii familiei, Petruţa o luă din loc cam la ora la care trebuia să înceapă slujba, socotind că astfel va putea evita întâlnirile nedorite şi chiar aşa se şi întâmplă.

La sosirea lor, lumea era deja în capelă. Intrară şi ele şi rămaseră ceva mai retrase, aproape de uşă. Se simţea venind din toate părţile miros greu de lumânări arse şi de crizanteme. Auzi plânset înăbuşit şi nas desfundat în batistă. Greu de suportat...

Veni cineva şi o prinse de mână.

- Eu sunt Mircea Sitaru, tata lui Bastian. Hai mai în faţă!

- Mulţumesc! Stau foarte bine şi aici Pe urmă, sunt cu fetiţa asta şi n-o pot lăsa singură.

- Fetiţa o să aştepte aici. Hai şi pune mâna pe sicriu, să vezi ce-ai făcut!

Ar fi mers. De ce nu? Doar fusese iubitul sau fratele ei şi simţea un puternic imbold interior s-o facă, peste considerentele celor apropiaţi. Dar, când îl auzi pe Mircea zicând „Hai să vezi ce-ai făcut!" Un val de mânie şi indignare puse stăpânire pe ea şi un tremur nervos o cuprinse din cap până-n picioare, cu atât mai mult, cu cât nu ştia ce s-a întâmplat şi nu se simţea cu nimic vinovată. Toată fiinţa ei, răscolită de atmosfera din jur, de miasme şi bocete, de crizanteme şi lumânări aprinse, toată starea ei de înfiorare şi de de cutremur în faţa morţii, o zdruncinară atât de puternic încât, atunci când preotul rosti cuvintele cunoscute: „Odihneşte Doamne sufletul robului tău Bastian în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă..." ca împăcare pentru cel adormit şi drept consolare pentru cei rămaşi în viaţă, în momentul acela Petruţa o luă de mână pe Miuţa şi ieşiră din capelă.

Înainte de traversare, Miuţa zări un chioşc alimentar.

- Tanti Petruţa, nu vrei să bem ceva răcoritor? E un suc aici de zmeură rece şi bun

Petruţa scotoci prin poşetă, găsi 5 lei şi-i întinse fetiţei.

- Du-te şi ia-ţi! Eu o să beau acasă.

- Ştiu că eşti supărată, tanti Petruţa, dar te rog eu să bei şi tu! O să-ţi facă bine.
Miuţa goli paharul şi se grăbi să traverseze. Semaforul arăta roşu, dar bulevardul era liber. Nicio maşină nu se zărea venind nici din stânga, nici din dreapta. Puteau traversa liniştite... Deodată însă, o maşină scrâşni îndelung şi în clipa următoare, totul alunecă în neant. Atât de repede şi atât de cumplit, încât oamenii de pe trotuar nu găsiră timp să golească paharul de suc.

Epilog

Au trecut 10 ani de atunci, de când mă duc în fiecare an, singură sau cu tanti Laura la mormântul măicuței mele Petruța, cu flori și lumânări parfumate, ca să-i cer iertare pentru că eu am dus-o la moarte, fără să știu și fără să vreau bineînțeles. Ce-a fost? Ce s-a întâmplat? Un singur om a înțeles: buni-Ana. Eu, mult mai târziu. De câțiva ani știu că pentru mine nu există ROȘU. Există numai verde. Când vreau să trec strada, nu mă uit la semafor Mă uit la oameni Dacă trec doi sau trei, trec și eu. O singură persoană nu-mi dă siguranță

Vreți să știți cum a fost? Cum am scăpat eu? Printr-o minune dumnezeiască. Dumnezeu m-a ferit și nu o singură dată, de trei ori. Direct sau indirect, salvarea mea a venit de la tanti Petruța. Dumnezeu s-o odihnească! Din instinct sau dintr-o reacție inconștientă, tanti Petruța m-a tras de mână violent și m-a împins în spate. Am ajuns la spital amândouă. Eu m-am trezit în cele din urmă, dar ea a s-a prăpădit în aceeași zi. Se pregătise să moară sau a fost o simplă întâmplare rohia ei neagă? Tanti Laura i-a făcut un mormânt ca un castel. Ne întâlnim uneori la mormânt și plângem amândouă.

Biata tanti Laura! Își găsise în sfârșit sora și părea să fie fericită, dar Dumnezeu i-a refuzat starea de fericire până nu demult, când, sătulă de singurătate, s-a căsătorit în cele din urmă cu nenea Milică.

Despre Bastian am auzit doar atât: c-ar fi fost împușcat în timpul plimbării cu barca pe Someș. Nu s-a aflat niciodată de ce și de cine. Paul și Mirela s-au mutat la Sibiu. Cred c-am să mă mut și eu. Mama zice să mă duc la ea, în Italia. După terminarea liceului, voi pleca. Nu poți trăi toată viața în același loc, unde moartea ți-a făcut semn de două ori.

Cuprins